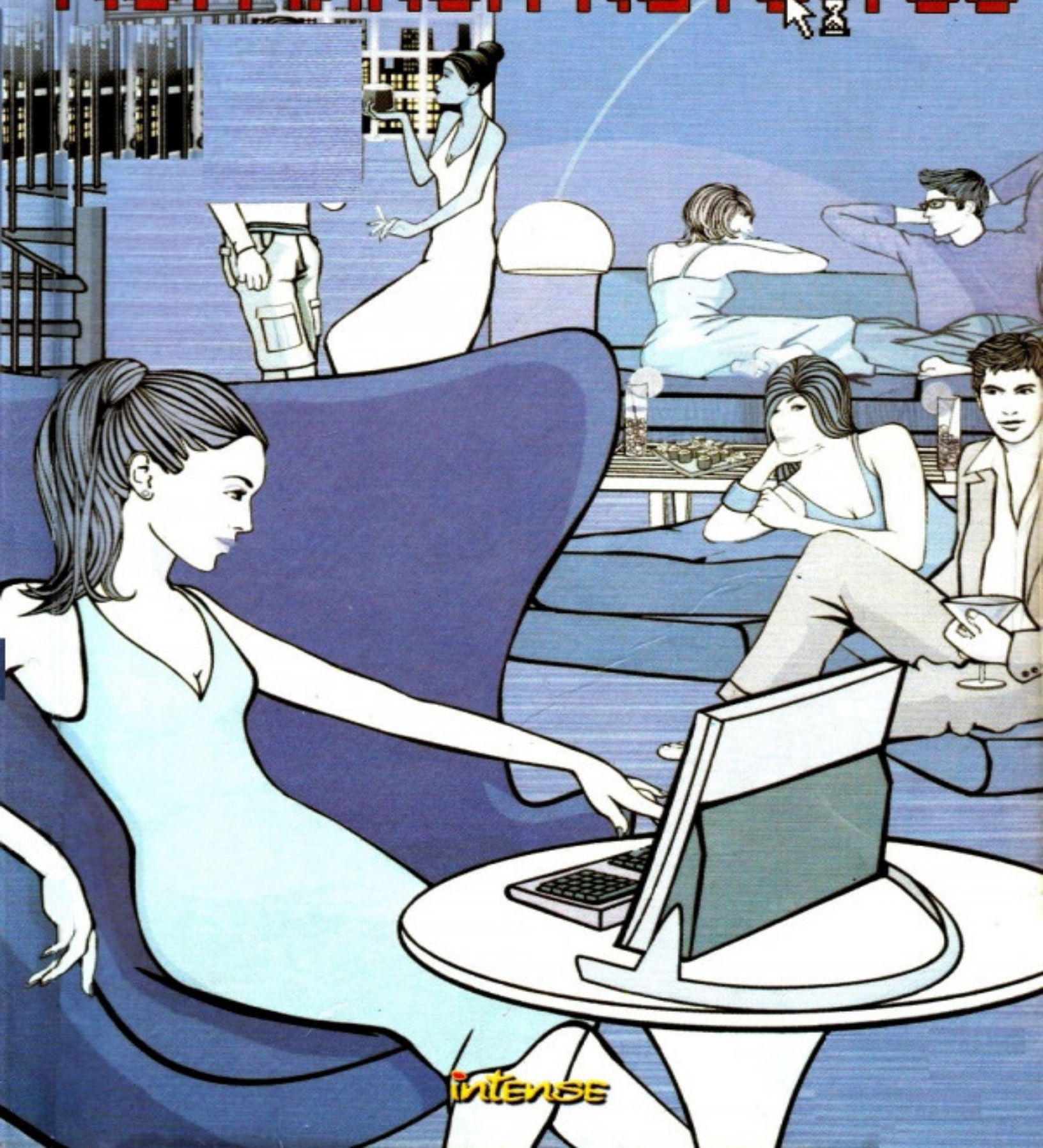

МЕГЪН КАБЪТ

Дв: Някой като теб

intense

МЕГ КАБЪТ RE: НЯКОЙ КАТО ТЕБ

Превод: Юрий Лучев

chitanka.info

До: вас

От: „Човешки ресурси“

Отн.: тази книга

Уважаеми читателю,

Това е автоматично съобщение от отдел „Човешки ресурси“ на „Ню Йорк Джърнъл“, водещо нюйоркско издание. Уведомяваме Ви, че според информацията, с която разполагаме, Вие не познавате тази книга.

Какво чакате? В нея има:

- хумор
- любов
- полезни кулинарни съвети
- кучета порода „датски дог“
- изложена на опасности героиня
- скулптури на делфини, направени от изхвърлени на брега дървета

По-добре не се колебайте. Моля, отидете в книжарница, където продавачката ще ви съдейства, за да си купите книгата.

Ние в „Ню Йорк Джърнъл“ сме екип. Печелим или губим като такъв. Не искате ли да принадлежите на този печеливш екип?

С уважение, отдел „Личен състав“
„Ню Йорк Джърнъл“

Напомняме ви, че ако не прочетете горепосочената книга, няма да имате шанс да попаднете сред общността от почитателите на тази авторка.

Това съобщение е поверително и не може да се ползва от лица, които не са негови получатели. Ако сте получили това съобщение в резултат на техническа грешка, моля уведомете подателя и изтрийте съобщението от пощенската си кутия или всякакви други запамятаващи механизми.

Действието на дебютния роман за възрастни на Мегън Кабът (известна с изключително успешната си тийнейджърска поредица „Дневниците на принцесата“) разчита на страхотно забавни и остроумни електронни съобщения (имейли). Журналистката, отразяваща жълтите новини на Ню Йорк Сити, Мелиса Фулър е пословична с темата Уинона Райдър и склонността на актрисата да си хваща неподходящи гаджета. След ужасно закъснение за работа една сутрин, тя се извинява на колегите си в New York Journal... Оправданието е, че има опит за убийство на възрастната съседка г-жа Фридландър, след което тя изпада в кома. Вярна на себе си и състрадателната си душа Мел започва да се грижи за многобройните домашни любимци на пострадалата... И очаква да се появи отмяната в лицето на племенника на г-жа Фридландър Макс, известен моден фотограф, плейбой и голям свалач. Мел обаче не проумява това всеобщо мнение. Тя се запознава със земен, забавен и мил Макс. Въпреки странното му предпочитание да бъде наричан Джон, тя започва да се среща с него и открива, че и той като нея обича да чете Стивън Кинг и да следи природните бедствия. Не след дълго тя е луда по него, а майка упорито изпраща все същите съобщения: „Сложи пръстена на ръката си, преди да преспеш с него, скъпа.“ Един ден тя получава мистериозен имейл, разкриващ, че възлюбеният не е това, за което се представя. Тя естествено побеснява и използва силата на отровното си перо, за да си отмъсти. Дали Мел и Макс ще преодолеят кризата и ще се впуснат в преследване на върналия се на местопрестъплението убиец?

До: Мел Фулър <melissa.fuller@.com>
От: „Човешки ресурси“
<human.resources@theyjournal.com>

Отн.: Закъсненията Ви

Уважаема Мелиса Фулър,

Това е автоматично съобщение от отдел „Човешки ресурси“ на „Ню Йорк Джърнъл“, водещ нийоркски вестник. Напомняме Ви, че според вашия началник, заместник главен редактор Джордж Санчес, работното Ви време тук започва точно в 9.00 ч., което означава, че днес сте закъснели с 68 минути. Мелиса Фулър, това е вашето 37-мо закъснение над 20 минути за тази година.

Ние от „Човешки ресурси“ не „гоним“ закъсняващите служители, както невярно бе съобщено в служебния бюлетин от миналата седмица. Закъснението за работа е сериозен и скъпо струващ на работодателите проблем в цяла Америка. Служителите често се отнасят нехайно към задължението да се явяват на работа навреме, но редовните закъснения нерядко могат да са симптом на по-сериозни проблеми, като:

- алкохолизъм
- пристрастеност към наркотици
- пристрастеност към хазарт
- нездрави семейни отношения
- нарушения на съня
- клинична депресия

и много други. Ако имате подобни на горепосочените проблеми, моля не се колебайте да се свържете с отговарящия за Вас служител от отдел „Човешки ресурси“ — Ейми Дженкинс. За нея ще бъде удоволствие да Ви включи в програмата за помощ на служители на „Ню Йорк Джърнъл“, където специалист по психическо здраве ще работи с Вас за осъществяване на пълния ви потенциал.

Мелиса Фулър, ние в „Ню Йорк Джърнъл“ сме екип. Печелим или губим като такъв. Мелиса Фулър, не искате

ли да сте член на този пчеливш екип? Тогава направете всичко възможно, за да идвате на работа навреме!

С уважение,

отдел „Човешки ресурси“

„Ню Йорк Джърнъл“

Напомняме ви, че всяко следващо закъснение може да доведе до отстраняване от работа или уволнение.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: закъсала си го

Мел, къде ходиш? Видях Ейми Дженкинс от „Човешки ресурси“ да се мотае около твоята кабинка. Сигурно ще ти изпратят поредното от ония предупредителни писънца. Това закъснение кое е, петдесетото ли?

Измисли си по-убедително извинение този път, защото Джордж преди известно време каза, че водещите на светски рубрики вървят по 10 цента дузината, и че изобщо не му е проблем да сложи Лиз Смит на твоего място, ако поиска. Мисля, че се шегуваше. Но не съм сигурна, защото автоматът за безалкохолни беше повреден и той още не си беше погълнал спрайта.

Между другото снощи случи ли се нещо между теб и Арън? Той пак е пуснал Вагнер. Нали знаеш, че това побърква Джордж. Вие, двамата, пак ли се скарахте?

Ще обядваме ли после, или?

Над

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal>
От: Арън Спендър
<aaron.spender@theyjournal.com>

Отн.: сноци

Къде ходиш, Мел? Значи ще се правиш на дете и няма да идваш на работа, преди да си сигурна, че съм си тръгнал, така ли?

Не можем ли да седнем и да го обсъдим като зрели хора?

Арън Спендър
Старши кореспондент
„Ню Йорк Джърнъл“

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: Доли Варгас <dolly.vargas@theyjournal.com>
Отн.: Арън Спендър

Мелиса,

Не си внушавай глупости, скъпа. Не съм те шпионирала, но една жена трябва да е сляпа, за да не види как замери Арън Спендър с чантата си сноци в „Пастис“. Ти въобще не ме забеляза, аз бях на бара и се озърнах, понеже ми се стори, че чух името ти и много се изненадах — ти не трябваше ли в този момент да отразяваш шоуто на Прада? И изведнъж — ПРАС! Ментови бонбони, червила и какво ли още не се разлетява из цялото заведение!

Скъпа, беше страхотно.

Имаш точен мерник, да ти кажа. Убедена съм, на Кейт Спейд и през ум не е минавало, че този изящен дамски аксесоар ще бъде използван като оръжие. Сигурна съм, щяла е да направи закопчалката по-здрава, ако е знаела, че жените ще подмятат чантичките наляво-надясно като топки за тенис.

Сериозно, миличка, кажи ми само дали всичко между теб и Арън е приключило. Защото винаги съм си мислила, че не си подходите. Искам да кажа, той се беше залетял да печели Пулицър, за бога! Макар че, ако питаш мен, всеки може да напише онова за момченцето от Етиопия. Толкова е съзливо. Особено там за сестра му, дето си продавала тялото, за да може да му купува ориз... моля ти се. Прекалено дикенсово.

Значи ще ми кажеш, нали? Понеже съм поканена у Стивън в къщата му в Хамптън и си мислех дали да не взема със себе си и Арън да ми забърка един „Космос“. Но няма, ако ще ми се правиш на Джоан Колинс.

P.S. Трябваше наистина да се обадиш, ако си смятала да не идваш днес, миличка. Май си я закъсала — видях онова подобно на джудже същество, Ейми не знам коя си от „Човешки ресурси“, да души около бюрото ти.

Доли.
ХХХООО

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Джордж Санчес
<george.sanchez@theyjournal.com>

Отн.: Къде по дяволите ходиш?

Къде, по дяволите, ходиш? Изглежда живееш с погрешното впечатление, че не е необходимо да уведомяваш шефа си за евентуалните ти отсъствия от работа.

Което не ме убеждава съвсем, че ставаш за водещ на рубрика. По-скоро за заместник-редактор, Фулър.

Джордж

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: Арън Спендър
<aaron.spender@theyjournal.com>

Отн.: снощи

Ти стоиш над тези неща, Мелиса. Искам да кажа, за бога, ние с Барбара бяхме във военна зона. Зенитните оръдия гърмяха навсякъде около нас. Мислехме, че бунтовниците ще ни пленят всеки момент. Не разбираш ли?

Това не означаваше нищо за мен, Мелиса, кълна се.

За бога, не трябваше да ти казвам. Мислех те за по-зряла. Но да изчезнеш по този начин...

Е, не съм го очаквал от жена като теб; това е всичко, което имам да ти казвам.

Арън Спендър
Старши кореспондент
„Ню Йорк Джърнъл“

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: никак не е смешно

Момиче, къде си? — започвам наистина да се тревожа. Защо поне не ми се обади? Дано не те е блъснал автобус или нещо такова. Не, ако беше, щяха да ни се обадят, ако журналистическата ти карта е била у теб.

Добре, не ме притеснява това, че си мъртва. Притеснява ме това, че ще те уволнят, и ще трябва отново да обядвам с Доли. Бях принудена да обядвам с нея, тъй като ти си безследно изчезнала, а това едва не ме уби. Жената яде салата без подправки. Схващащ ли? Една ГОЛА САЛАТА.

След което се почувства задължена да коментира всяка моя хапка. „Знаеш ли колко грама мазнини съдържа този пържен картоф?“... „Добър заместител на майонезата, Надин, е киселото мляко с ниска масленост“.

Идеше ми да кажа какво да направи с нейното кисело мляко с ниска масленост.

Между другото държа да те уведомя, че Спендър разправя наляво и надясно, че те няма, защото снощи сте се скарали.

Не знам дали има друго, което да те докара тук и то на секундата.

Над

До: Джордж Санчес
<george.sanchez@theyjournal.com>
От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
Отн.: Къде по дяволите ходя

Тъй като очевидно е много важно за теб и Ейми Дженкинс, служителите ви да докладват за всяка минута, прекарана извън офиса, ви изпращам подробен отчет на обстоятелствата, довели до неизбежното ми закъснение.

Готов ли си? Изпи ли си спрайта? Чувам, че машината долу, в отдел „Изкуство“, работи с пълна пара.

Утрото на Мел:

7:15 — Будилникът звъни. Спирам го.

7:20 — Будилникът звъни. Спирам го.

7:25 — Будилникът звъни. Спирам го.

7:26 — Събужда ме лаят на съседското куче. Спирам будилника.

7:27 — Замъквам се до банята. Изпълнявам сутрешния очистителен ритуал.

7:55 — Замъквам се до кухнята. Поглъщам храна под формата на филия пълнозърнест хляб и китайска храна от вторник вечерта.

7:56 — Съседското куче продължава да лае.

7:57 — Изсушавам си косата.

8:10 — Изглеждам прогнозата за времето по Канал 1.

8:11 — Съседското куче продължава да лае.

8:12 — Опитвам се да намеря нещо за обличане от купчината дрехи, натъпкани в килера с големина на хладилник.

8:30 — Отказвам се. Навличам черна блуза от изкуствена коприна, черна пола от изкуствена коприна и черни ниски сандали.

8:35 — Грабвам черната чанта. Търся ключовете.

8:40 — Намирам ги в чантата. Излизам.

8:41 — Забелязвам, че новият брой на „Ню Йорк Кроникъл“ (да, Джордж, съседката ми, г-жа Фридландър, е абонирана за най-големия ни конкурент; няма ли най-после да се согласиш с мен, че трябва да направим нещо, за да привлечем по-възрастни читатели?) все още лежи на площадката пред вратата на апартамента. Тя обикновено става в шест, за да разходи кучето си и тогава си прибира вестника.

8:42 — Забелязвам, че кучето на г-жа Фридландър продължава да лае. Чукам на вратата, за да се уверя, че всичко е наред (Някои от нас, жителите на Ню Йорк, наистина се интересуват от съседите си, Джордж. Това е непознато за теб, разбира се, тъй като от истории за хора, които държат на съседите си, не става добър брой. Повечето от материалите в „Джърнъл“, забелязала съм, са за съседи, които се стрелят, а не си звънят по вратите, за да поискат чаша захар назаем).

8:45 — Чукам продължително, но г-жа Фридландър не отваря. Пако, нейният датски дог, обаче започва да лае още по-силно.

8:46 — Опитвам се да отворя вратата на апартамента на г-жа Фридландър. За мое учудване тя се оказва отключена. Влизам вътре.

8:47 — Посрещат ме датският дог и двете сиамски котки. Никаква следа от г-жа Фридландър.

8:48 — Намирам г-жа Фридландър просната по очи върху килима на дневната.

Е, Джордж, схващаш ли? Жената лежеше по очи върху килима на дневната! И какво трябваше да направя, Джордж? А? Може би да се обадя на Ейми Дженкинс от „Човешки ресурси“?

Не, Джордж. Наученото в курса по оказване на първа помощ, който ти ни накара да посещаваме, се оказа добре дошло. Уверих се, че г-жа Фридландър не само има пулс, но и диша. Така че се обадих на 911 и останах при нея, докато дойде линейката.

С линейката пристигнаха и няколко ченгета, Джордж. И знаеш ли какво казаха ченгетата, Джордж? Казаха, че според тях г-жа Фридландър е била ударена. Изотзад, Джордж. Представяш ли си, някакъв крадец се е промъкнал зад гърба и я фраснал по тила!

Не е за вярване! Кой би сторил това на една осемдесетгодишна бабичка? Не знам накъде върви този град, Джордж, след като беззащитните възрастни хора не могат да се почувстват на сигурно място дори в жилищата си. Но казвам ти, от това ще излезе добър материал, и мисля, че е редно аз да съм тази, която ще го напише.

Какво ще кажеш, Джордж?

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Джордж Санчес

<george.sanchez@thenyjournal.com>

Отн.: от това може да произлезе нещо

Единственото интересно в цялата история е това, което премълчаваш. А то е: каква е истинската причина да не дойдеш на работа или поне да се обадиш къде си само защото някой бил цапардосал съседката ти по главата.

С удоволствие бих го чул.

Джордж

До: Джордж Санчес
<george.sanchez@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: къде бях

Толкова си коравосърдечен, Джордж! Аз заварвам съседката си просната по лице във всекидневната, очевидно жертва на брутално нападение, а според теб единствената ми мисъл в момента е трябвало да бъде да се обадя на шефа си, за да му обясня защо ще закъснея...

Съжалявам, Джордж, но това изобщо не ми мина през ум. Г-жа Фридландър ми е приятелка! Искрах да я придружа в линейката, но възникна малък проблем с Пако. Не, по-правилно ще бъде ако кажа, че възникна сериозен проблем с Пако. Пако е огромният датски дог на г-жа Фридландър. Тежи 59 килограма, Джордж, повече от мен.

И му се налагаше да излезе навън. Спешно.

Та като го разходих, трябваше да го нахраня, да му дам вода, и да направя същото с Туидълдум и г-н Пийпърс, нейните сиамски котки (Туидълди, за съжаление, почина миналата година). И докато вършех всичко това, ченгетата провериха вратата за признаци на нахлуване с взлом. Но такива нямаше, Джордж.

Досещаш ли се какво означава това? Това означава, че по всяка вероятност тя е познавала нападателя си, Джордж. И му е отворила по собствено желание!

И което е още по-странно, в чантата намериха недокоснати 276 долара. И бижутата, Джордж. Не е било обир.

Джордж, защо не се съгласиш, че от това ще излезе добър материал? В тая история има нещо съмнително. И то доста.

Когато най-после се добрах до болницата, ми казаха, че г-жа Фридландър е в операционната. Лекарите се опитвали с всички сили да смъкнат налягането в мозъка, предизвикано от огромния съсирек, който се образувал вътре в главата. Е, какво трябваше да направя, Джордж? Да си тръгна ли? Ченгетата не бяха успели да открият нейни близки. Аз съм всичко за нея, Джордж.

Дванайсет часа. Трябваша им цели дванайсет часа. Докато траеше операцията се наложи два пъти да се връщам в апартамента, за да изведа Пако. И когато тя най-после приключи, лекарите излязоха и ми казаха, че е успешна, но само отчасти. Г-жа Фридландър е в кома, Джордж! Може и никога да не дойде в съзнание.

А дотогава, познай кой ще трябва да се грижи за Пако, Туидълдум и г-н Пийпърс!

Хайде, Джордж, познай.

Не очаквам да намеря разбиране. Знам. Трябваше да се обадя. Но в момента работата не беше най-важното за мен, Джордж.

Виж сега, след като най-после съм тук, какво ще кажеш да напиша нещо за случая? Ще наблегнем на темата „внимавай кого пускаш в къщата си и т.н“, нали знаеш. Ченгетата все още издирват племенника на г-жа Фридландър, най-близкия роднина, доколкото знам, и когато го намерят, мога да взема интервю от него. Казвам ти, това е една необикновена жена. На осемдесет години все още ходи на фитнес три пъти седмично, а миналия месец пътува до Хелзинки, за да види представлението на „Пръстените“. Сериозно. Съпруг е бил Хенри Фридландър от незнайно как забогатялата фамилия. Нали ги знаеш тия скъперници, дето цепят стотинката на две. Тя има най-малко шест-седем милиона.

Хайде, Джордж, нека да опитам. Не можеш да ме оставиш цял живот да се занимавам с клюките на страница десета.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>
От: Джордж Санчес
<george.sanchez@thenyjournal.com>

Отн.: не можеш да ме оставиш цял живот да се занимавам с клюките на страница десета.

Мога.

И знаеш ли защо? Защото съм заместник главен редактор на този вестник и мога да правя каквото си поискам.

Освен това, Фулър, ти ни трябваш точно за десета страница.

Искаш ли да знаеш защо? Защото е факт, Фулър, че ти пука. Пука ти за съдебните битки на Уинона Райдър. Пука ти, че Харисън Форд се подложил на химически пилинг. Пука ти дали циците на Къртни Лав са силиконови или не.

Признай си, Фулър. Пука ти.

А от останалото нищо не става. Възрастни жени всеки ден ги нападат, за да им задигнат чековете от „Социално осигуряване“.

Нарича се телефон. Следващия път се обади.

Ясно?

А сега ми дай материала за откриването на „Прада“.

Джордж

До: Джордж Санчес
<george.sanchez@thenyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: не ми пука за циците на Къртни Лав...

а ти ще съжаляваш за това, че не ми даваш да напиша материал за г-жа Фридландър. Казвам ти, има нещо в тая

история, надушвам го.

Между другото Харисън НИКОГА не би се подложил на химически пилинг.

Мел

P.S. А на кого не му пука за Уинона Райдър? Не е ли страхотна? Не искаш ли да е свободна, Джордж?

До: „Човешки ресурси“
<human.resources@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: закъсненията ми

Уважаеми „Човешки ресурси“,

Нямам какво да кажа. Хванахте ме натясно. Предполагам, че благодарение на моите

- алкохолизъм
- пристрастеност към наркотици
- пристрастеност към хазарт
- нездрави семейни отношения
- нарушения на съня
- клинична депресия

и на още един куп проблеми най-накрая съм стигнала до дъното. Моля, запишете ме в програмата за подпомагане на служители, и то веднага! Ще ви бъда задължена, ако ми назначите някой сухар, който прилича на Брендън Фрейзър и който провежда терапията си гол до кръста.

Понеже основното заболяване, от което страдам, е, че съм жена на двайсет и седем години, жителка на Ню Йорк, а не мога да си намеря свестен приятел. Такъв, който няма да ми изневерява, не живее с майка си и първата му работа в неделя сутрин не е да забие нос в страниците на раздел „Изкуство“ на „Кроникъл“. Ако изобщо разбирате за какво става дума. Толкова ли много искам???

Да видим дали вашата програма може да се справи с проблема ми.

Мел Фулър
водеща рубрика „Светска хроника“
„Ню Йорк Джърнъл“

*До: Арън Спендър <aaron.spender@thenyjournal.com>
От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>
Отн.: Не можем ли да седнем и да го обсъдим като
зрели хора?*

Няма какво да обсъждаме, Арън. Извинявай, задето те замерих с чантата си. Беше си наистина детинска реакция, за която дълбоко съжалявам.

И не искам да си мислиш, че причината да скъсаме има нещо общо с Барбара. Да, Арън, ние бяхме скъсали много преди да ми кажеш за нея. Нека си го признаем, Арън, просто сме прекалено различни. Ти харесваш Стивън Хокинг. Аз — Стивън Кинг.

Много добре знаеш, че нищо нямаше да излезе.

Мел

*До: Доли Варгас <dolly.vargas@thenyjournal.com>
От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>
Отн.: Арън Спендър*

Не съм си хвърляла чантата. Тя се изплъзна от ръката ми, докато посягах към чашата, после не щеш ли, полетя във въздуха и улучи окото на Арън.

Ако го искаш, Доли, твой е.

Мел

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *къде ходя*

Добре де, добре де, трябваше да се обадя. Беше си истински кошмар. Но чакай да ти кажа. Няма да повярваш:

Арън ми е изневерявал в Кабул.

Точно така. И няма да познаеш с кого. Сериозно, опитай да познаеш. Няма да можеш.

Добре, ще ти кажа: с Барбара Белрийв.

Хи-хи. Да, точно така: Барбара Белрийв, уважаваната кореспондентка на Ей Би Си, водеща на телевизионното списание „Туенти Фор Севън“ и според класацията на списание „Пийпъл“ — една от петдесетте топкрасавици за миналия месец.

Можеш ли да повярваш, че е спала с АРЪН??? Та тя би могла да спи с Джордж Клуни, ако поиска. Какво му е харесала на този Арън???

Не че не подозирах. От всичките писма, дето ми ги пращаше по електронната поща, докато беше в командировка там, лъхаше някакво самодоволство.

И знаеш ли как разбрах? А? ТОЙ ми каза. Чувствал, че е „готов за следващото ниво на интимност с мен“ (познай до три пъти за КОЕ ниво става дума), и за да го направи, трябвало „да си признае“ всичко. Казва, че откакто това се случило, „го измъчвали угризения“ и че „то не означавало нищо“.

Гадняр. Не мога да повярвам, че съм изгубила три месеца от живота си заради него.

Няма ли свестни мъже на тоя свят? Имам предвид, освен Тони. Кълна се, Надин, приятелят ти е последният свестен мъж на планетата. Последният! Дръж го здраво и не го изпускай, защото, казвам ти, наоколо е истинска джунгла.

Мел

P.S. Няма да обядвам днес. Трябва да се прибера, за да разходя кучето на съседката.

P.P.S. Не питай — дълга история.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

*От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>*

Отн.: нищожество

Виж, той ти е направил услуга. Честно, Мел, ти наистина ли си въобразяваше, че можеш да имаш бъдеще с него? Искам да кажа, той пуши ЛУЛА. Възмутително! А и вечната му класическа музика! Той за кого се мисли? За Харолд Блум — големия интелектуалец?

Не. Той е просто репортер като всички нас. А в тая работа няма много изящна литература. И за какво тогава държи оня бюст на Уилям Шекспир върху монитора си?

Тоя човек просто си се прави на такъв, какъвто не е и ти го знаеш, Мел. И тъкмо затова, въпреки че ходихте три месеца, така и не спа с него.

Забрави ли?

Над

До: Надин

Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: нищожество

Не спях с него заради брадичката му. Как да спя с някого, който прилича на Робин Худ?

Явно не ме е желал достатъчно, иначе щеше да се обръсне. Какво не ми е наред, Над? Наистина ли не си струва заради мен да се обръснеш?

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: нищожество

Зарежи самосъжалението, Мел. Много добре знаеш, че изглеждаш страхотно. Човекът очевидно страда от някакво психично заболяване. Трябва да насъскаме Ейми Дженкинс срещу него.

Защо няма да обядваш днес? Не се тревожи, нямах предвид „Райски бургер“. Ако не отслабна до размер 12 за два месеца, сватбата ще пропадне. На сватбите си всички булки в семейството ми са носили роклята на мама. Няма да допусна да бъде първата Уилкок, която си купува дрехи от Клайнфелд.

Над

До: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: обяд

Не мога. Трябва да се прибера и да разходя кучето на г-жа Фридландър.

Чу ли последната клюка? Крис Нот и Уинона.

Не се шегувам. Видели ги да се целуват пред фитнес център „Крънч“ на ул. „Лафайет“.

Тая жена сляпа ли е? Не вижда ли, че той не е за нея? Като си помислиш какво направи с горката Сара Джесика Паркър в „Града и секса“!

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: реалността

Мел, никак не ми е приятно да ти напомням, че в „Града и секса“ всичко е измислица. Нали ги знаеш тия телевизионни шоупрограми. Да, в тях всичко е измислено. Това, което се случва в тях, няма нищо общо с действителността. Например, в реалния живот Сара Джесика Паркър е омъжена за Матю Бродерик, така че каквото и да е сторил героят на Крис Нот на нейната героиня в шоуто, то не се е случило в действителност.

С други думи мисля, че няма да е лошо да започнеш се притесняваш повече за себе си, отколкото за Уинона.

Това, разбира се, е само мое мнение.

Над

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
cc: Надин Уилкок <nadine.wilcock@theyjournal.com>
От: Тим Грабовски
<timothy.grabowski@theyjournal.com>

Отн.: Поверително

И така, момичета, дръжте се здраво за шапките. Изпращам ви исканата от вас информация за повишенията на заплатите догодина. Не беше лесно.

Ако кажете на някого откъде сте я получили, ще ви обвиня и двете, че сте пристрастени към хазартни игри и преди да сте се усетили, ще ви натикат в програмата за помощ на служители. Ето:

Име	Длъжност	Заплата

Питър Харгрейв	Главен редактор	\$ 120 000
Джордж Санчес	Заместник главен редактор	\$ 85 000
Доли Варгас	Стилистичен редактор	\$ 75 000
Арън Спендър	Главен кореспондент	\$ 75 000
Надин Уилкок	Водещ рубрика „Кулинарни новости“	\$ 45 000
Мелиса Фулър	Водещ рубрика „Светска хроника“	\$ 45 000
Ейми Дженкинс	Администратор „Човешки ресурси“	\$ 45 000

Четете и ридайте.

Тимоти Грабовски
Програмист
„Ню Йорк Джърнъл“

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: Поверително

Не мога да повярвам, че Ейми Дженкинс получава колкото нас. Че какво прави ТЯ По цял ден седи и слуша как хората се жалват от графика си за заболяване.

Моля ви се.

Изненадана съм и от заплатата на Доли. Мислех, че получава повече. Чудя се как успява да си купува всичките тия копринени шалове само със 75 000 годишно.

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *Поверително*

Шегуваш ли се? Доли е червива с пари. Не си ли чувала да разправя как си е прекарвала лятото в Нюпорт?

Мислех си да предложа на Арън да изпием по едно питие след работа в знак, че му прощавам. Не, за да си оправям отношенията с него, просто да му кажа да спре вече с този Вагнер. Сега обаче като виждам колко повече от мен получава, не мога дори да го гледам. Знам, че пиша по-добре от него. И справедливо ли е той да получава по 75 000 годишно, а аз да стоя закована на 45 000 с тия модни ревюта и филмови премиери?

Мел

До: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: *Поверително*

Хм, защото си добра в тия работи. Модните ревюта и филмовите премиери, имам предвид.

Над

P.S. Трябва да напиша нещо за новия китайски ресторант в Мот. Ела с мен.

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
Отн.: обяд
Не мога. Нали ти казах, трябва да разходя Пако.
Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
Отн.: обяд и куче
Добре де, колко време ще продължава това? Имам предвид теб и кучето? Не мога да обядвам сама всеки ден. Кой ще ми забранява да си поръчвам голяма баничка с топено сирене?
Говоря сериозно. Тая кучешка история работи в моя вреда.
Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
Отн.: обяд и куче
Какво да направя, Надин? Да оставя горкото животно, затворено в апартамента, докато се пръсне ли? Знаем, че не обичаш кучета, но поне прояви малко състрадание. Само докато г-жа Фридландър оздравее.
Мел
P. S. Пресни новини: Харисън Форд и жена му. Отново са се събрали. Кълна се. Рекламният му агент

току-що се обади.

Да ти кажа, радвам се най-вече за децата. В крайна сметка всичко е заради тях.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: Само докато г-жа Фридландър оздравее

И кога мислиш ще стане това? Може да продължи, докато си жива. Хайде, Мел, жената е в кома. Нали? В безсъзнание. Според мен трябва да се измисли нещо друго за домашните любимци. В случая проявяваш мекушавост. Оставяш се една жена в безсъзнание да те използва.

Жената трябва да има роднини, Мел. Намери ги!

Освен това хората не би трябвало да гледат датски догове в града. Жестоко е.

Над

P.S. Ти си единственият ми познат, на когото все още му пука за това, че Харисън и жена му се опитват да закърпят положението. Зарежи ги, момиче.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Дон и Бевърли Фулър <DonBev@dnr.com>.

Отн.: Деби Филипс

Мелиса, скъпа, мама е. Баща ти и аз имаме електронна поща! Не е ли страхотно? Сега мога да ти пиша, а в замяна ти ще ми отговаряш!

Просто се шегувам, скъпа.

Както и да е, татко и аз решихме, че ще ти е интересно да ти кажем за малката Деби Филипс — помниш я, нали? Дъщерята на д-р Филипс? Той ти беше зъболекар. А Деби Градската Кралица май беше с един клас по-напред от теб в гимназията. Както и да е, Деби съвсем скоро се омъжи! Да! Писаха го във вестника.

И знаеш ли какво, Мелиса? Вестник „Хрониките на окръг Дуейн“ е вече в Интернет... Ох, татко казва, че е „онлайн“. Съвсем се обърках.

Както и да е, съобщението за женитбата на Деби е „онлайн“, така че ти го изпращам като „атачмънт“, както му казват. Надявам се да ти е интересно, скъпа. Омъжва се за доктор по бизнес администрация от Уестчестър! Винаги сме знаели, че тя ще се оправи в живота. С тая разкошна руса коса. И освен това завърши с отличие Принстън! После право. Впечатляващо!

Не че е лошо да си журналист. Журналистите са не по-малко важни от адвокатите. И Бог ми е свидетел, всички ние обичаме да попрочитаме по някоя и друга клюка от време на време. Чу ли за Тед Търнър и Марта Стюърт? Направо щях да падна.

Е, приятно четене! И не забравяй да заключваш вратата вечер. Татко и аз се безпокоим за теб, съвсем сама в онзи огромен град.

Довиждане засега.

Мама

Атачмънт: (ефектна снимка на новобрачна двойка)

Дебора Мари Филипс, дъщеря на д-р и г-жа Рийд Андрю Филипс от Лансинг, миналата седмица сключи брак с Майкъл Бурк, син на д-р и г-жа Реджиналд Бурк от Чапака, Ню Йорк. Преподобният Джеймс Смит извърши брачната церемония в католическата църква „Св. Антоний“ в Лансинг.

Г-ца Филипс, 26 г., е съдружник в международната адвокатска фирма „Шулер, Хигинс и Брандт“ със седалище в Ню Йорк. Тя има бакалавърска степен от колежа Принстън, която е завършила с отличие, и диплома по право от университета в Харвард. Баща е практикуващ зъболекар и челюстен хирург в Лансинг.

Г-н Бурк, 31 г., има бакалавърска степен от Йейл и магистърска диплома по бизнес администрация от Колумбийския университет. Съдружник е в инвестиционната банкова групировка „Леман Брадърс“. Баща му, вече пенсионер, е бил президент на „Бурк & Съдружници“, частна инвестиционна компания.

След сватбено пътешествие до Тайланд, младоженците ще се установят в Чапака.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Отн.: майки

Миличка, като чух пронизителния крясък от кабинката ти току-що, помислих, че най-малкото Том Круз е изскочил от шкафа. Надин обаче ми каза, че просто си получила e-mail от майка си.

Колко добре те разбирам. И съм направо щастлива, че моята майка винаги е толкова пияна, че не може да улучва буквите по клавиатурата. Горещо ти препоръчвам да изпратиш на грижовните си родители каса кампари и така да си решиш проблема. Вярвай ми, това е единственият начин да ги накараш да забравят любимата си тема: „Кога

ще се омъжиш най-после? Всичките ти приятелки са вече женени. Дори не се и опитваш да се омъжиш. Не искаш ли да видя внуците си, преди да умра?“

Като че ли някога изобщо ще имам деца. Мисля, че не е лошо да си имаш едно добре възпитано шестгодишно хлапе, но те просто не се раждат такива. Трябва да ги учиш.

Абсолютна досада. Разбирам колко си бясна.

ХХХООО

Доли

P.S. Видя ли, че Арън се е обръснал? Жалко. Не знаех, че брадичката му е толкова безволева.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournall.com>

От: Ейми Дженкинс

<amy.jenkins@thenyjournall.com>

Отн.: програма за помощ на служители

Уважаема г-це Фулър,

Несериозното Ви отношение към програмата за помощ на служители на отдел „Човешки ресурси“ може би Ви забавлява, но Ви уверявам, че наистина сме помогнали на много наши колеги в тежки моменти от живота им. Животът на всички тях, благодарение на консултациите и терапията, е станал смислен и целенасочен. Разочарована съм, че омаловажавате една програма, която е помогнала на толкова хора.

За Ваше сведение, копие от последното Ви писмо е приложено към досието Ви и началникът Ви ще се запознае с него при следващата Ви атестация.

Ейми Дженкинс

Администратор отдел „Човешки ресурси“

„Ню Йорк Джърнъл“

До: Ейми Дженкинс <amy.jenkins@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: програма за помощ на служители

Уважаема г-жо Дженкинс,

А аз съм разочарована от факта, че Ви потърсих, Вас и всички останали ваши колеги от „Човешки ресурси“, но вместо да получа помощта, от която отчаяно се нуждаех, такава ми беше най-безцеремонно отказана. Да не би да искате да кажете, че в моето положение на неомъжена жена нямам нужда от подкрепа? Трябва ли да Ви казвам колко деморализиращо е всяка вечер да си купуваш „меню за сам“ от кулинарния търговски център? А да си поръчваш пица, но не цяла, а по едно парче? Давате ли си сметка как губя самоуважение, тъжно поглъщайки тези парчета?

Да не говорим за салатите. Имате ли представа колко килограма маруля съм погълнала в усилието си да запазя фигурата си в рамките на размер 6, за да бъда привлекателна за мъжете? Въпреки че цялата ми феминистичната същност се противи на омразните традиции в западната култура, според които привлекателността е равна на обиколката на ханша ти.

Ако се опитвате да ми кажете, че да си неомъжена жена в Ню Йорк не е проблем, то тогава с цялото си уважение Ви предлагам да посетите някоя закусвалня в Манхатън в събота вечер. Кой се тълпи около салатения бар?

Точно така. Неомъжените момичета.

Приемете реалността такава, каквато е, Ейми. Навън е истинска джунгла. Убивай или ще те убият. Просто Ви приканвам, като специалист по психично здраве, да приемете тази истина и да продължите напред.

Мелиса Фулър
водец рубрика „Светска хроника“
„Ню Йорк Джърнъл“

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: Джордж Санчес
<george.sanchez@theyjournal.com>

Отн.: престани

Престани да дразниш Ейми Дженкинс от „Човешки ресурси“. Знаеш много добре, че тя няма чувство за хумор.

Ако нямаш какво да правиш, ела при мен. Ще ти намеря достатъчно работа. Съставителят на некролози току-що напусна.

Джордж

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: Арън Спендър
<aaron.spender@theyjournal.com>

Отн.: прости ми

Не знам откъде да започна. На първо място, не мога да понеса това. Ще попиташ какво е „това“.

Ще ти кажа. „Това“ е да седя тук по цял ден, да те виждам в кабинката ти и да знам, че вече никога няма да ми проговориш, както сама каза.

„Това“ е да те наблюдавам как вървиш към мен и да си мисля, че може би си променила решението си, но ти отминаваш, без дори да ме погледнеш.

„Това“ е да знам, че в края на деня ще излезеш оттук, без да имам представа къде ще отидеш, какво ще правиш, и че преди отново да дойдеш пак тук на следващия ден ще мине цяла бездна от време.

„Това е“ — или по-точно „това са“ — безбройните часове, в които съзнанието ми ме напуска и те следва през вратата, следва те в едно пътуване, което не води за никъде

и което завършва отново тук, където е започнало, където седя и мисля за „това“.

Арън Спендър
Старши кореспондент
„Ню Йорк Джърнъл“

До: Арън Спендър <aaron.spender@thenyjournal.com>
От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>
Отн.: „Това“

Трогателно, Арън. Някога мислил ли си да си изкарваш хляба като писател?

Сериозно. Мисля, че наистина имаш талант.

Мел

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

От: Тони Салерно <foodie@fresche.com>

Отн.: *имаме e-meil*

Над! Слушай! Имаме e-meil!

Не е ли прекрасно? Можеш да ми пишеш на foodie@fresche.com. Схващаш ли? До главния готвач, който съм аз!!!

Просто исках да ти кажа „здрости“. Сега можем да си пишем по цял ден!

С какво си облечена? Защо никога на работа не носиш бюстието, което ти купих?

Да ти кажа ли какви са специалитетите довечера?

- връхчета от аспарагус в парченца съомга
- мекочерупчест рак
- крем супа от омар

- pasta puttanesca
- червена риба в сос „оречиете“
- филе миньон
- крем брюле

Ще ти оставя малко супа.

Ей, между другото, чичо ми Джовани ни устройва годежно празненство следващия уикенд. Нищо специално, просто малко гости край басейна в къщата му в Лонг Айленд. Тъй че гледай съботата да ти е свободна!

Обичам те.

Тони

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: поредното

Виж сега, чичото на Тони, Джо, ни устройва годежно празненство (да, поредното) и ти казвам още отсега: ТРЯБВА ДА ДОЙДЕШ. Сериозно, Мел, не мисля, че бих преживяла още едно събиране с тия от фамилията Салерно без теб. Знаеш ги какви са.

А този има и басейн. Знаеш, че ще ме хвърлят в него. Просто си го знаеш, нали.

Кажки, че ще дойдеш да ме пазиш от подобни унижения. МОЛЯ ТЕ.

Над

P.S. И не ми се оправдавай пак с проклетото КУЧЕ.

До: Надин

Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: не мога

Знаеш, че не мога да дойда. Нима си мислиш, че ще хукна чак до Лонг Айлънд, след като трябва да се грижа за Пако? Знаеш, че трябва да бъде извеждан на всеки четири-пет часа. Изтърках си обувките да тичам напред-назад между офиса и апартамента, за да го извеждам навреме. Няма как да го зарежа и да хукна за Лонг Айлънд. Горкият, ще експлодира.

Мел

P.S. Вивика — знаеш я, фотомоделът, последното гадже на Доналд Тръмп — го зарязала! Сериозно! Зарязала Доналд! Говори се, че той е съкрушен, а тя се крие.

Горките, аз пък си мислех, че от тая работа ще излезе нещо.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От:

Надин

Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: Пако

Но това е смешно! Мел, не можеш да се откажеш от живота просто защото съседката ти е в безсъзнание. Сериозно. Не може да няма някой роднина, който да се грижи за тъпото куче. Защо точно ТИ?

Ти направи достатъчно, за бога. Искам да кажа, вероятно си спасила живота. Нека сега някой друг да се погрижи за Пако и храносмилателния му график.

Казвам ти, няма да вляза в онзи басейн сама. Ако ти не откриеш роднините на тази жена, аз ще го направя.

Над

P.S. Извинявай, разбирам притесненията ти относно Уинона, но какво си се затревожила за Доналд. И за Вивика — „момчето със сутиена чудо“ на „Виктория Сикрет“. Ще се сдобрят. Повярвай ми.

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Пако

Лесно ти е да кажеш „някой друг да се грижи за Пако“. Въпросът е КОЙ?

Единственият жив роднина на г-жа Фридландър е племенникът Макс. Но даже и ченгетата не можаха да го открият, за да го уведомят за случилото се. Знам, че живее някъде тук, но телефонът му го няма в указателя. Доколкото знам, е фотограф, и то доста кадърен, имало негови снимки в „Уитни“. Поне според леля му. И доста известен сред жените... всъщност сигурно затова си е махнал номера от указателя — да не могат съпрузите им да го откриват.

И естествено леля му никъде не си е записала номера, защото без съмнение го помни.

Така или иначе какво да направя? Не мога да вържа горкото същество в кучешка колибка. Той и без това вече е разстроен заради отсъствието на господарката си... Нима мога да го зарежа затворен в някой кучешки приют? Сериозно, Надин, ако видиш очите му и ти няма да го направиш. Той е най-милото създание, което съм срещала, включително племенниците ми.

Ако беше мъж, щях да се омъжа за него, кълна се.

Мел

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Тони Салерно <foodie@fresche.com>

Отн.: Как така няма да дойдеш?

Надин, трябва да дойдеш. Празненството е за ТЕБ. Добре де, за теб и мен. Не можеш да не дойдеш.

И не ми ги разправяй тия, че не искаш, който и да е от семейството ми да те вижда по бански. Колко пъти да ти казвам, че си най-страхотното момиче на света? Да не мислиш, че ми пука какъв размер носиш? Всичко ти е наред, момиче.

Само по-често обувай ония бикини, дето ти ги купих.

Не разбирам какво значение има дали Мел ще дойде или не. Защо жените винаги искат да правят всичко заедно? Не ми е ясно.

Освен това, ако пък чак толкова се притесняваш, просто им кажи, че ухото ти е възпалено и не трябва да се мокриш.

Да. Не ви разбирам аз вас, жените. Наистина.

Тони

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

до: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@theyjournal.com>

Отн.: твоя малък проблем

Милички,

Без да искам чух разговора ви в тоалетната преди малко. Имах работа, иначе бих се включила (наистина трябва да поговорим с някого за теснотията тук). Добре че Джими — нали го знаете, новото момче на факса — се оказа изненадващо пъргаво, иначе никога нямаше да се справим.

Първо, скъпа Мел, Макс Фридландър не е изложил просто някаква стара своя снимка в „Уитни“, което щеше да ти е известно, ако беше си направила труда да излезеш

от киносалоните и да поемеш малко истинска култура. Изложил е свой автопортрет, на който е чисто голичък. Ако питаш мен, човекът е гениален фотограф.

Макар че, съдейки по тази снимка, истинският му талант не е в това... ако схващаш накъде бия.

Сигурна съм, че схващаш.

Както и да е, по неразбираеми за мен причини той е решил да се продава като евтина проститутка на разни фотографски списания като например изданието на „Спорт в снимки“ за бански костюми от миналия сезон. А сега току-що е приключил с коледния каталог на „Виктория Сикрет“, доколкото знам.

Деца мои, трябва само да се обадите на тези така наречени издания, които, сигурна съм, ще намерят начин да се свържат с него. Това е засега.

ХХХООО

Доли

P.S. О, Мел, не можеш ли да подхвърлиш кокал на Арън? Такъв не го искам. А от този Вагнер получавам мигрена.

До:

Надин

Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Макс Фридландър

Трябва да благодарим на Доли. Мисля, че най-последно успях да хвана следите на Макс Фридландър.

Изглежда никой не му знае телефона, но имам e-mail адрес. Помогни ми да му напишем писмо. Нали знаеш, че хич не ме бива да любезнича с непознати.

Мел

До: Макс Фридландър
<photoguy@stopthepresses.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: леля ви

В момента е в критично състояние в болница „Бет Израел“ в Ню Йорк. За съжаление е в безсъзнание и лекарите не могат да кажат дали някога ще дойде на себе си.

Г-н Фридландър, ако получите това съобщение, моля Ви обадете ми се веднага на мобилен тел. 917-555-2123, или ако предпочитате, пишете ми. Трябва да обсъдим как според Вас леля Ви би искала да се гледат домашните любимци, докато е в болницата.

Знам, че това е последното, за което трябва да се тревожите в момента, предвид сериозното състояние на леля Ви, но като знам колко много обича животните, не мога да допусна, че не е помислила за тях в случай на подобни обстоятелства. Аз съм нейната съседка (от апартамент 15-Б) и сега извеждам Пако и храня двете котки, но се боя, че поради заетостта ми не е възможно да полагам целодневни грижи за тях. Грижите за Пако започват да ми създават проблеми в работата.

Моля Ви, обадете ми се при първа възможност.

Мелиса Фулър

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: писмото

Харесва ми. Кратко, но мило. И по същество.

Над

P.S. Според мен е добре, че си махнала онова за закъсненията за работа. Никой в реалния свят не го е

грижа за някакви си закъснения. Само в нашия велик офис ни следят като под лупа.

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *писмото*

Да, обаче мислиш ли, че ще го получи? Доколкото разбрах от хората, с които разговарях, този Макс Фридландър май се изживява в ролята на плейбой, покоряващ нови и нови артистични върхове. Всъщност, чудя се как досега не е попадал на моята десета страница.

Освен това изглежда, че постоянно пътува. Миналия месец е бил на снимки в Тайланд, предната седмица — в Хаити, а тази — кой го знае. Май никой няма представа къде се намира в момента.

А, и няма смисъл да го търсим по мобилния. Според „Спорт в снимки“ го е загубил, докато се гмуркал в Белиз.

Ако някога изобщо получи писмото, мислиш ли, че ще предприеме нещо?

Малко съм притеснена.

Но и така всичко е наред. Искам да кажа, с котките се справям (ами г-н Пийпърс изобщо не излиза изпод леглото), а с Пако сме вече първи приятели.

Да, обаче получих още пет предупредителни съобщения от „Човешки ресурси“ по повод на закъсненията ми. Наистина ще ми наложат изпитателен срок! Но какво да направя? Пако има нужда от поне едночасова сутрешна разходка.

И все пак, ако още веднъж пропусна някое светско събитие заради Пако, със сигурност ще ме уволнят. Опази вечер закъснях за онова със Сара Джесика Паркър, защото Пако не искаше да се прибира. Трябваше да го разхождам цял час.

Джордж беше бесен, понеже „Кроникъл“ ни изпреварват.

Макар че не ми е съвсем ясно какво им става на тези от „Кроникъл“, та са се втурнали да пишат клюки за разни знаменитости. Винаги съм смятала, че са прекалено елитарни за това.

Мел

До: Том Барет <conciierge@paradiseinn.com>

*От: Макс Фридландър
<photoguy@stopthepresses.com>*

Отн.: съобщение

До всички заинтересовани:

Моля, предайте следното съобщение на Вивика Чандлър, настанена в бунгало „Сопрадила“

Вив,

Не приемай — повтарям, не приемай никакви съобщения, телефонни обаждания, факсове, e-mail и т.н. за мен от жена на име Мелиса Фулър.

Не се тревожи, не е някоя от бившите ми. Тя е съседката на леля ми. Явно Хелън го е закъсала и тази Фулър се опитва да се свърже с мен във връзка с тъпото куче.

Но ние няма да позволим да развали малкото ни бягство, нали? Така че дори не отваряй вратата, докато се върна. Вече приключвам със снимките на Нийв Кембъл, а след това ще отида да взема уискито от „Лакс“ и ще се върна точно навреме, за да погледаме залеза заедно, скъпа. Истуди шампанското за мен.

Обичам те.

Макс

До: *Макс Фридландър*
<photoguy@stopthepresses.com>

От: *Том Барет* <concierge@paradiseinn.com>

Отн.: *съобщение*

Уважаеми г-н Фридландър,

Имам удоволствието да Ви уведомя, че Вашето съобщение за г-ца Чандлър е предадено.

Ако има нещо друго, което ние в „Парадайз Ин“ можем да направим, за да бъде престоят Ви тук още по-приятен, моля не се колебайте да ни уведомите.

Очакваме завръщането Ви утре.

Искрено Ваш,

Том Барет

„Парадайз Ин“
Кий Уест, Флорида

До: *Мел Фулър* <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: *Макс Фридландър*
<photoguy@stopthepresses.com>

Отн.: *леля ми*

Уважаема г-жо Фулър,

Потресен съм. Дълбоко потресен и разтревожен от случилото се с леля ми Хелън. Тя е, както предполагам знаете, единствената ми жива родственица. Не бих могъл да Ви благодаря достатъчно за усилията, положени от Вас, за да се свържете с мен и да ме уведомите за тази трагедия.

Въпреки че в момента съм по работа в Африка — може би сте чували за сушата тук в, Етиопия, където правя снимки за фонд „Спасете децата“ — веднага започвам приготовления за завръщането си в Ню Йорк. Ако леля ми дойде в съзнание, преди да съм стигнал, моля предайте, че съм на път.

Благодаря Ви още веднъж, г-жо Фулър. Явно всичко онова, което се говори за студентите и безчувствени

нюйоркчани, във Вашия случай не е вярно. Бог да Ви благослови.

Искрено Ваш,

Максуел Фридландър

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Макс Фридландър

<photoguy@stopthepresses.com>

Отн.: S.O.S.

Приятелю,

В беда съм.

Трябва да ми помогнеш.

Говоря сериозно. Нямаш представа какъв е залогът: имам шанс да си удължа почивката с Вивика.

Да, правилно си прочел. Вивика. Фотомоделът. Същата, която съвсем скоро заряза Тръмп. Същата от рекламите на сутиена с водната помпа. Онази от корицата на „Спорт в снимки“.

Да. Същата.

Но няма да стане, ако не ми направиш малка услуга. Само една малка услуга. Това е всичко.

Знам, че не е необходимо да ти напомням за случая, когато ти спасих... знаеш какво... във Вегас. Помниш ли? В началото на пролетта, последната ни година в колежа? Не бях виждал някой да изпива толкова коктейли „Маргарита“, колкото теб онази вечер. Казвам ти, човече, ако не бях аз, сега щеше да плащащ издръжка. Аз те спасих. И на другия ден ти ми се закле (край басейна, спомняш ли си?), че ако някога се наложи с нещо да ми помогнеш, ще го направиш.

Е, часът удари. Върни ми услугата.

По дяволите, карат ме да прибера електрониката, защото ще излитаме. Ще ти пиша по-късно, човече.

Макс

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Макс Фридландър

Знаех си, че ще се случи. Знаех си, и ето, случи се: дойде съобщение от Макс Фридландър, в което иска да му върна услугата, която ми беше направил в последната ни година в колежа.

За бога, това беше преди десет години. Паметта на тоя човек е като сито: не си помни номера на социалната осигуровка, но не е забравил, че му „дължа“ услуга. С какво заслужих това?

Нали си спомняш Макс, Джейс? Беше ми съквартирант през последната година в колежа, същият, с когото наехме първия си апартамент, когато се преместихме в града, след като завършихме. Запивката в „Кухнята на Ада“, където го намушкаха в гърба още първата ни вечер... помниш ли? На другия ден писаха във вестниците за случая... Мисля, че всъщност точно това ме накара да стана криминален репортер.

Спомняш ли си, как Мим ми предлагаше да се махна оттам и да се пренеса при нея, за да заживея, както казваше тя, „като човешко същество“? За бога, след два месеца съвместен живот с Макс бях готов да я послушам. Той сякаш си мислеше, че още сме в колежа — половината Манхатън се събираше всяка седмица във всекидневната ни за мача в понеделник вечер.

Като се изнесох, той не се разсърди. Все още ми се обажда, от време на време, да види как съм.

И сега това.

Един бог знае какво ще поиска от мен. Предполагам, да спася някой сал пълен с танцьорки, бягащи от Куба. Или да подслоня у дома австралийския отбор по ръгби. Или да

му дам назаем 50-те хиляди долара, които дължи на руснаците.

Сериозно се замислям дали да не напусна страната, Джейс. Мислиш ли, че Мим ще ми даде нейния „Лиър“ за уикенда?

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Макс Фридландър

Колебая се да попитам, но като твой по-голям брат чувствам, че имам право да зная.

Какво точно е направил за теб Макс Фридландър, та сега си му длъжник?

Джейсън

P.S. Стейси пита кога ще ни дойдеш на гости. Децата също питат за теб. Британи ходи на езда, а Хейли спечели награда на дълъг скок на състезанията миналата седмица.

P.P.S. „Лиър“-а го забрави. Джулия го използва.

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Макс Фридландър

Казваше се Хайди. Беше танцьорка. Имаше пера в косата и рокля с цепка... дотам.

Е, не съвсем. Но името беше Хайди и беше танцьорка. Явно си бях наумил да я направя първата г-жа Джон Трент.

Няма да ме разбереш естествено, след като никога не си вършил нищо, ама поне мъничко непочтено, през целия си трийсет и петгодишен живот. Но поне се опитай, Джейсън, да се поставиш на мое място.

Беше в началото на пролетта. Бях на двайсет и две. Бях влюбен.

И бях изпил прекалено много „Маргарити“.

Макс ме измъкна от църквата, където щяхме да се венчаваме, изпрати Хайди да си върви, взе ми ключовете, за да не я последвам, накара ме да изтрезнея и ме сложи да спя.

Понякога все още се сещам за нея. Имаше червена коса и леко стърчащи зъби. Беше прелестна. Заслужаваше си.

Но чак пък толкова...

Джон

P.S. Поздрави Хейли и Британи от мен. Този уикенд ще ходите ли във Вайнярд? Можем да се срещнем там.

Зависи какво ще поиска от мен Макс.

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Макс Фридландър

Аха. Всичко е ясно. Знам, че като видиш червенокоса жена, губиш ума и дума.

И какво точно иска той в замяна?

Джейсън

P.S. Не, ще ходим в Хамптън. Ще се радваме, ако дойдеш с нас.

До: Макс Фридландър
<photoguy@stopthepresses.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: S.O.S.

Няма дори да те питам. Какво искаш да направя за теб, Макс?

Но моля те, само да не е нещо незаконно в Ню Йорк или кой да е друг щат.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Макс Фридландър
<photoguy@stopthepresses.com>

Отн.: S.O.S.

Слушай, работата е съвсем проста: искам само да се представяш за мен. За една-две седмици, не повече.

Е, да речем, месец.

Не искам много, нали? Ето за какво става дума:

Леля ми — нали я знаеш, оная воняща и червива с пари старица, която толкова ми напомня за баба ти Мими, или както там беше името, дето все мърмореше против апартамента ни. А мястото си го биваше.

Както и да е, изкуфялата ми леля пуснала в дома си някакъв психопат, който я фраснал по главата и избягал и сега тя е в интензивното на „Бет Израел“.

Според лекарите има вероятност — макар и много малка — да дойде в съзнание.

Ясно ти е, че просто не върви да дойде на себе си и да разбере, че многообичният Макси не е долетял край леглото в мига, в който е научил за случилото се. В завещанието на леля Хелън 12-те милиона са разпределени в съотношение 80/20 — при смъртта 80% остават за мен, а 20% отиват за разни благотворителни организации. Не

искаме промяна в това съотношение, опазил бог, ако се окаже, че Макси се е забавлявал с някакъв фотомодел по време на трагедията, нали?

Разбира се, че не. И именно тук е твоята роля, приятелю.

Ще кажеш на съседката, че ти — това съм аз.

Това е всичко. Просто бъди мен, за да може г-ца Мелиса Фулър да докладва на леля Хелън — ако някога изобщо се свести, което е твърде съмнително — че многообичният племенник Макси се е появил веднага щом е чул за малката злополука.

О, да, сигурно ще се наложи да поразходиш кучето няколко пъти. Просто, за да затвориш устата на съседката.

И, разбира се, ако бабката даде и най-малкия признак на свестяване, веднага ми се обаждаш. Ясно? И аз мигом ще долетя.

Но тъй като считам, че вероятността една осемдесетгодишна старица да се съвземе, е нищожно малка, не очаквам такова обаждане от теб.

Знаеш, че не бих те молил да вършиш това, ако не беше Вивика. Нали? ВИВИКА. Момичето владее йога до съвършенство. ЙОГА, Трент.

Направи това за мен и сметките ни ще бъдат чисти. Какво ще кажеш?

Макс

До: *Макс* *Фридландър*
<photoguy@stopthepresses.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: S.O.S.

Да видим дали правилно съм разбрал.

Леля ти е станала жертва на брутално нападение, а на теб не ти пука и нямаш намерение да си прекъснеш почивката?

Това е безсърдечно, Фридландър. Направо безсърдечно.

С две думи, това, което искаш от мен, е да се представям за теб. Така ли?

По-добре да се бях оженил за танцърката.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Макс Фридландър
<photoguy@stopthepresses.com>

Отн.: S.O.S.

Всички вие, криминалните репортери, сте от един дол дренки.

Защо го възприемаш като нещо чак толкова непочтено? Казах ти, леля ми е в безсъзнание. И никога нищо няма да научи.

Ако пукне, обаждаш ми се, и аз идвам да уредя погребението. Ако се съвземе, обаждаш ми се, и аз идвам да се погрижа за оздравяването.

Но докато е в безсъзнание, тя няма да разбере разликата. Защо да отлагаме?

Освен това говорим за Вивика, не за коя да е.

Виждаш ли колко лесно може да бъде всичко, ако не задълбаваш чак толкова. Винаги си бил такъв. Спомням си онези тестове по биология, когато ти казваше: „Верният отговор не може да е «А» — прекалено очевидно е. Сигурно се опитват да ни заблудят“. И избираше отговор „Г“, въпреки че правилният си беше „А“.

Докато леля Хелън и адвокатите не подозират нищо, защо не ме оставиш да се понаслаждавам на заслужената си почивка? Успокой онази нейна съседка. Това е всичко, което искам от теб. Просто поemi задължението по разхождането на кучето.

Смятам, че това е твърде ниска цена, като се има предвид, че те предпазих от най-голямата грешка в живота ти. Да не мислиш, че старата Мими щеше да те кани на нейните соарета във Вайнярд, ако беше женен за някаква танцьорка от Вегас?

Мисля, че не.

Мисля, че си длъжник на стария Макси, не е ли така?

Макс

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Макс Фридландър

Иска да се представям за него и да разхождам кучето на леля му, която е в кома, докато той се забавлява с някакъв фотомодел. Можеше да бъде и по-зле. Далеч по-зле.

Тогава защо имам лоши предчувствия?

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Макс Фридландър

Прав си. Можеше да бъде и по-лошо. Ще се съгласиш ли?

Джейсън

P.S. Стейси каза да ти предам, че ти е намерила страхотно момиче: инструкторката на Хейли по езда. На двацет и девет, слабичка, руса, сини очи, всичко си е на мястото. Какво ще кажеш?

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Макс Фридландър

Защо не?

Искам да кажа, какво толкова лошо има в това да разхождаш кучето на една възрастна жена?

Джон

P.S. Знаеш, че не одобрявам дресировката на животни. Има нещо неестествено в това да караш един кон да танцува.

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Макс Фридландър

Конете не танцуват, глупако. Те просто стъпват в ритъм.

Хрумвало ли ти е, че Хайди и ти щяхте да сте си лика-прилика? Искам да кажа, при този твой късмет с жените напоследък, Хайди наистина може би щеше да е последният ти шанс да намериш истинското щастие.

Само си помисли — ако беше последвал сърцето си, а не разума на Макс Фридландър, можеше ти да си този, който ще дари на Мим внук през декември, а не аз.

Джейсън

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Макс Фридландър
Напоследък казал ли съм ти колко те мразя?

Джон

До: Макс Фридландър
<photoguy@stopthepresses.com>
От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>
Отн.: S.O.S.
Добре, ще го направя.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>
От: Макс Фридландър
<photoguy@stopthepresses.com>
Отн.: операция „Пако“

Чудесно. Ще уведомя съседката да те очаква (тоест, мен) довечера, за да вземеш ключовете. Леля ми е дала резервни. Явно още не се е запитала как така леля Хелън не ми е дала ключ от жилището си. (Пожарът в предишния апартамент не беше по моя вина. Нещо с електрическата инсталация не беше наред).

Не забравяй, че ти — това съм аз, и се позаинтересувай от хематома на бабичката или каквото е там.

И друго, докато се представяш за мен, би ли се обличал малко по-... как да кажа... да, малко по-стилно. Знаем, че богатите синчета като теб недооценяват милиардите, с които разполагат.

На мен не ми пречи. Искам да кажа, разбирам това, че си предпочел да си намериш истинска работа вместо

топлото местенце в семейния бизнес, който ти предлагаше по-големият ти брат.

Одобрявам го напълно. Ако желаеш да се преструваш, че изкарваш само по 45 бона годишно — направи го, ще бъде страхотно.

Но докато се представяш за мен, моля те, не се обличай като завършващ студент. Умолявам те — зарежи тениските с разни надписи. А и тези твои вечни маратонки... Няма да умреш, ако сложиш по-прилични обувки, повярвай ми.

И в името на бога, инвестирай в кожено яке. Моля те. Знам, че това би означавало да разбуташ скъпоценните милиони от онзи попечителски фонд, който ти остави дядо ти, но наистина, не би било зле да имаш нещо, купено не от битпазар.

Това е всичко. Всичко, което искам. Просто се опитай да изглеждаш добре, докато се представяш за мен. Трябва да си поддържам имиджа, нали разбираш.

Макс

P.S. Съседката ми даде телефонен номер, но съм го загубил. E-mail e melissa.fuller@thenyjournai.com

До: Макс Фридландър
<photoguy@stopthepresses.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: S.O.S.

За бога, Фридландър, та тя работи в „Ню Йорк Джърнъл“.

Не ми каза. Не ми каза, че съседката на леля ти работи в „Ню Йорк Джърнъл“.

Не разбираш ли, Макс? Тя може и да ме познава. аз съм журналист. Вярно че работим в конкурентни вестници, но за бога, игрището е доста малко. Какво ще стане, когато

отвори вратата и се окаже, че сме били на едни и същи конференции или местопрестъпления?

Прикритието ти ще отиде по дяволите.

Или не ти пука?

Джон

P.S. И как според теб да пиша? Нали по адреса ще разбере, че аз не съм ти.

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Макс Фридландър

<photoguy@stopthepresses.com>

Отн.: операция „Пако“

Разбира се, че ми пука. Не се тревожи, вече съм проверил нещата. Тя води рубриката за светски новини.

Не ми се вярва да си налитал на водещи на рубрики за светски новини на местопрестъпленията, които си посещавал.

Макс

P.S. Открий си нов e-mail адрес.

P.P.S. И престани да ми досаждаш. С Вивика съзерцаваме залеза.

До: Макс Фридландър

<photoguy@stopthepresses.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: нещо не ми харесва

Светските новини? Бъди сигурен, веднага ще разбере, че аз не съм ти.

Джон

До: Макс Фридландър
<photoguy@stopthepresses.com>
От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>
Отн.: нещо не ми харесва
Макс? МАКС? КЪДЕ ИЗЧЕЗНА?

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *Макс Фридландър*

Божичко, *Надин*! Имам писмо от него!

В командировка в Етиопия е, където снима гладуващите деца за фонд „Спасете децата“. Току-що го помолих да се прибира у дома и да се погрижи за кучето на леля си!

Кой знае какви ужасни неща си мисли за мен! О, за бога, знаех си, че не трябваше да се свързвам с него!

Мел

До: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: *Надин* *Уилкок*

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: *Макс Фридландър*

Кое е по-важно за него — някакви си гладуващи деца, които не познава, или кучето на леля му?

Не ми се иска да звучи безсърдечно, но гладуващи деца или не, той трябва да поеме някаква отговорност.

Освен това леля му е в безсъзнание, *Мел*. Искам да кажа, ако единственият ти роднина е в безсъзнание, ти веднага се връщащ вкъщи, какви ти там гладуващи деца...

Кога се прибира така или иначе? Ще успееш ли за партито край басейна? Понеже *Тони* заплашва да развали годежа, ако не отида.

Над

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Отн.: Макс Фридландър

Скъпа, чух писъците ти чак в отдел „Изкуство“. Помислих си, че актьорският състав на „Приятели“ се е разтурил...

Сега разбирам, че всичко е само защото Макс Фридландър ти е писал.

Но какво чувам — бил в Етиопия? Макс Фридландър никога не би отишъл в Етиопия. Господи, там е толкова... прашно.

Сигурно го бъркаш с някой друг.

Сега да ти кажа за Арън. Решила съм да го накарам да облече нещо, с което няма да ме е срам да го представя на Стивън. Мислиш ли, че ще е съпротивлява, докато го водя към „Барни“? Просто трябва да му купим нещо, например ленен панталон, не мислиш ли? Ще изглежда неустоим. Ф. Скот Фитцджерълд в ленен костюм.

Когато следващия път отиваш до копирната машина и минеш край него, кажи му нещо по повод дрехите му, моля те. Нещо убийствено от рода на „днес си много «милитъри», което ще го прати там, където го искам“.

ХХХООО

Доли

До: Дон и Бевърли Фулър <DonBev@dnr.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Деби Филипс

Здрасти, мамо. Съжалявам, че не можах веднага да ви отговоря. Тук е доста напрегнато, както ти казах по телефона. Все още разхождам кучето на г-жа Фридландър, но очаквам племенникът да се върне довечера, с надеждата, че ще измислим нещо. Което е добре, защото

започнах да имам неприятности в работата заради всекидневните ми закъснения. Не мога да си обясня защо тия от „Човешки ресурси“ ни преследват с такова настървение, нас, нещастните труженици. Изглежда се мислят за нещо повече от нас, само защото служебните ни досиета са в техни ръце.

Както и да е, с изключение на историята с г-жа Фридландър (не се притеснявай, мамо, сградата е абсолютно сигурна. Освен това, знаеш, че плащането на наема се контролира — не мога ей така да се изнеса. Винаги си заключвам вратата и никога не отварям на непознати; а и Ралф, портиерът, не пуска външни хора без първо да ми се обади по домофона), всичко при мен е наред. Все още водя онази рубрика на стр.10 — не мога да убедя г-н Санчес, шефът ми, че наистина ще се справя добре и като репортер, ако ми позволи.

Какво друго? А, скъсах с онова момче, за което ти разправях. Нещата не вървяха. Просто гледахме в различни посоки. Освен това се оказа, че ми е изневерявал с Барбара Белрийв. Всъщност не може да се нарече изневяра, понеже ние двамата така и не стигнахме дотам... Не показвай това писмо на татко, моля те.

А, домофонът. Племенникът на г-жа Фридландър е тук. Трябва да свършвам.

Целувки,

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Дон и Бевърли Фулър <DonBev@dnr.com>

Отн.: непознатите

Мелиса! Да ми се обадиш веднага, щом онзи си тръгне! Как можеш да пускаш в дома си човек, когото никога не си виждала! Ами ако се окаже, че е онзи сериен убиец, когото гледах в „Инсайд“? Онзи, дето облича

дрехите на жертвите си и се разхожда около тях, след като ги е насякъл на парчета!

Ако не ни се обадиш до един час, ще уведомя полицията, да знаеш.

Мама

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
Отн.: Макс Фридландър
Е, и? Как изглежда???

Над

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: Тони Салерно <foodie@fresche.com>
Отн.: Е?

НЕ КАЗВАЙ НА НАДИН, ЧЕ СЪМ ТИ ПИСАЛ!

Слушай, Мел, трябва да накараш онзи тип да поеме разходките на кучето. Ако не го направиш, и не дойдеш на годишното празненство у чичо ми Джовани, Надин ще изпадне в нервна криза. Кълна се в бога. Не ме питай защо, но тя си е втълпила, че е дебела и има нужда от моралната ти подкрепа всеки път, когато се наложи да облече бански костюм. Като нейна шаферка ти си длъжна да се появиш заедно с нея на това празненство в събота. Така че — накарай го онова конте да си разхожда кучето, ясно?

Ако ти направи проблем, обади ми се. Ще се погрижа за него. Хората си мислят, че ние, готвачите, сме добросърдечни, но това не е истина. Ще направя с лицето му същото, което направих със снощния специалист,

телешко „riccata“ — начукваш го, докато се разплесне, после го оставяш да плува в сос от най-лекото бяло вино, което някога си пила. Ако искаш, после ще ти дам рецептата.

И НЕ ЗАБРАВЯЙ!

Тони

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>
От: Макс Фридландър
<photoguy@stopthepresses.com>
Отн.: операция „Пако“
Беше с обувки, нали? Като отиде у тях тази вечер?
Кажете ми, че си бил с обувки.

Макс

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>
От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>
Отн.: как мина?
Чудя се как е минало представлението ти тази вечер.
Стейси пита дали ще идваш за обяд в неделя, както се бяхме разбрали.

Джейсън

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>
От: Макс Фридландър
<photoguy@stopthepresses.com>
Отн.: ЗДРАСТИ!!!

ЗДРАВЕЙ! ПИШЕ ТИ ВИВИКА, ПРИЯТЕЛКАТА НА МАКС. МАКС Е ВЪВ ВАНАТА, НО МЕ ПОМОЛИ ДА ТЕ ПОПИТАМ КАК Е МИНАЛА СРЕЩАТА ТИ С ОНАЗИ С КУЧЕТО.

ПОВЯРВА ЛИ, ЧЕ СИ МАКС?

МАЛКО Е СТРАННО, ЧЕ ТИ ПИША, БЕЗ ДОРИ ДА ТЕ ПОЗНАВАМ. КАК Е ВРЕМЕТО В НЮ ЙОРК? ТУК Е 30° С И Е МНОГО КРАСИВО.

ДНЕС ХОДИХМЕ ДА ГЛЕДАМЕ ПРЕДСТАВЛЕНИЕ С ДРЕСИРАНИ КОТКИ. СТРАХОТНО! НЕ ЗНАЕХ, ЧЕ КОТКИТЕ МОГАТ ДА ВЪРШАТ ТАКИВА РАБОТИ!

О, МАКС КАЗА ДА МУ СЕ ОБАДИШ ТУК В ХОТЕЛА ВЕДНАГА ЩОМ ПОЛУЧИШ ТОВА СЪОБЩЕНИЕ. НОМЕРЪТ Е 305-555-6576. ПОИСКАЙ ДА ТЕ СВЪРЖАТ С БУНГАЛО „СОПРАДИЛА“. СОПРАДИЛАТА Е ЦВЕТЕ. РАСТЕ НАВСЯКЪДЕ ИЗ КИЙ УЕСТ. КИЙ УЕСТ Е САМО НА 90 МИЛИ ОТ КУБА, КЪДЕТО СЪМ ПРАВИЛА РЕКЛАМНИ СНИМКИ НА БАНСКИ КОСТЮМИ.

ТРЯБВА ДА СВЪРШВАМ, МАКС ИДВА.

ВИВИКА

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *как изглежда?*

Добре, ето ти данните:

Бих казала около 185 см. Широки рамене. Наистина широки. Тъмна коса, но не черна. Кафяви очи. Нали се сецаш, понякога зелени, понякога кафяви. Понякога пронизват сърцето ти...

Шегувам се.

Нататък:

Не знам. Трудно е за обяснение. Не беше това, което очаквах, със сигурност. Искам да кажа, след всичко чуто за този вид фотографии и тъй нататък. Очаквах да видя някое зализано конте.

Но не би. Беше по тениска и джинси. И с маратонки на босо.

Очаквах най-малкото обувки „Гучи“.

И беше толкова скромна — искам да кажа за човек, който е изложил своя гола снимка в музей. Струва ми се, че Доли малко преувеличава. Сигурно на снимката не е напълно гол. Може би е с онези трика с телесен цвят, каквито носят във филмите.

И въобще отказа да говори за командировката си в Етиопия. Като заприказвах за работата, която върши за фонд „Спасете децата“, той се смути и се опита да смени темата.

Казвам ти, Надин, човекът въобще не отговаря на описанието на Доли.

Даже г-жа Фридландър е била несправедлива. Винаги е говорила за него като малко безотговорен, но казвам ти, изобщо не ми заприлича на безотговорен тип. Разпитва ме, надълго и нашироко, за случилото се — за взлома и всичко останало. Макар че според мен не е взлом, тъй като вратата не беше дори заключена...

Както и да е, личеше си колко е загрижен за леля си и това направо ме трогна. Помоли ме да му покажа къде съм я намерила, как е лежала и попита дали нещо не липсва...

Ще кажеш, че има опит в този вид престъпления... Не знам. Е, по време на снимките за „Виктория Сикрет“ може и да е имало сборичквания!

И още нещо странно. Изглеждаше изненадан от размерите на Нако. А аз знам, че Макс е бил на обед при леля си преди не повече от няколко месеца. Кучето е на пет години и отдавна е спряло да расте. Като му споменах как предната седмица Пако едва не ми откачи ръката от раменната става, Макс каза, че му е чудно как една крехка старлица разхожда такова голямо куче и то най-редовно.

Не е ли смешно? Да, г-жа Фридландър може да изглежда крехка само в очите на един племенник. Винаги съм я смятала за държелива яка бабка, като се има предвид, че миналата година е обиколила пеш целия парк Йосемити...

Както и да е, Надин, радвам се, че ме накара да се свържа с него! Защото той каза, че не е редно да разхождам Пако с навехнато рамо и тъй нататък, и че ще се нанесе в апартамента на леля си, за да се грижи за животните и да наглежда нещата.

Вярваш ли? Мъж, който поема отговорност! Все още съм шокирана.

Трябва да свършвам — някой звъни на вратата. О, господи, ченгетата!

Мел

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: как изглежда?

Уф, ченгетата си отидоха. Разказах им за майка ми и нейните маниакални страхове от травестита убиец. Те дори не се ядосаха.

Както и да е, искаш ли да ти разказвам още за Макс Фридландър? Или те отегчавам?

От мястото, където седя — бюрото ми у дома — виждам апартамента му. Тоест — апартамента на г-жа Фридландър. По-точно — втората спалня. Г-жа Фридландър винаги държеше щорите спуснати, но сега Макс ги е вдигнал (предполагам, за да гледа светлините на града — да, тук от петнадесетия етаж имаме прекрасен изглед) и аз го виждам как лежи на спалнята и пише нещо на лаптопа си. Туидълдум е на леглото до него, също и

Пако (никаква следа от г-н Пийпърс, но той си е срамежлив).

Знам, че не редно така да надничам, но, Надин, изглеждат толкова мили и щастливи!

А и какво да направя, като Макс има толкова хубави ръце... О, боже. Най-добре да си лягам. Май се разприказвах... Целувки,

Мел

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: как мина?

Тя е с червена коса. Помощ.

Джон

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournall.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@thenyjournall.com>

Отн.: Макс Фридландър

Миличка, правилно ли чух какво каза тази сутрин, когато се сблъскахме в „Старбъкс“?

Тоест че Макс Фридландър се е нанесъл в апартамента до теб? И че го шпионираш?

И че си го видяла гол?

Изглежда миналия уикенд, когато ходих у Стивън, в ухото ми е влязла вода, та просто искам да проверя дали съм чула правилно, преди да го разкажа на всичките си познати.

ХХХООО

Доли

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>
От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: Доли

Мел,

не се паникьосвай. На кого ще каже? Доли не познава чак толкова много хора тук в офиса.

А и тези, които познава, я мразят и няма да повярват. Повярвай ми.

Над

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>
От: Арън Спендър
<aaron.spender@thenyjournal.com>

Отн.: ти

Мел, правилно ли чух това, което разправя Доли? Че някакъв гол мъж се е нанесъл в апартамента до теб? Какво се е случило с бабката? Умряла ли е? Не съм разбрал. Съжалявам за загубата, ако е вярно. Знам, че двете бяхте много близки за съседи в Манхатън.

Но не мисля, че е редно един мъж да се разхожда гол пред съседите си. Трябва да се оплачеш на домсъвета, Мелиса. Знам, че си под наем и че не обичаш да вдигаш шум около себе си, понеже наемът е изгоден, но на това може да се гледа като на сексуален тормоз. Да, така е.

Мелиса, чудех се дали си обмислила онова, което ти казах онзи ден в асансьора. Казах го сериозно. Мисля, че е време.

Спомням си деня, когато се разхождахме из Сентръл Парк по време на обедната ти почивка. Струва ми се толкова отдавна, а беше едва миналата пролет. Ти си купи

хотдог от една улична количка, а аз се опитвах да те разубедея, защото бях писал материал за канцерогенността на хранителните продукти, продавани на улицата.

Никога няма да забравя как сините ти очи проблеснаха, когато ме погледна и каза: „Арън, за да умрем, първо трябва малко да поживеем“.

Мелиса, аз реших: искам да живея. А човекът, с когото най-много искам да живея, си ти. Мисля, че съм готов да се обвържа.

О, Мелиса, моля те, позволи ми да се обвържа с теб!

Арън

Арън Спендър

Старши кореспондент

„Ню Йорк Джърнъл“

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Джордж Санчес

<george.sanchez@theyjournal.com>

Отн.: закъсненията ти

И тъй, Доли ми каза, че най-после си се свързала с онзи тип, който ще се грижи за кучето. Това обяснява защо тази сутрин дойде на работа навреме за пръв път от двайсет и седем дни. Поздравления, момиче. Гордея се с теб.

Ако сега започнеш да си предаваш и материалите навреме, няма да те уволня. Но предполагам, че не бива да разчитам това да се случи, понеже чувам, че новият ти съсед изглежда доста добре без дрехи.

Джордж

До: Доли Варгас <dolly.vargas@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Макс Фридландър

Доли, кълна се, ако кажеш на още някого, че съм видяла Макс Фридландър гол, ще дойда лично и ще пробода сърцето ти с остър кол, защото доколкото разбирам, това е единственият начин да те накарам да си затваряш устата.

Не беше ГОЛ, ясно? Беше напълно облечен.
НАПЪЛНО ОБЛЕЧЕН ПО ВСЯКО ВРЕМЕ.

Е, с изключение на ръцете. Но голите му ръце са всичко, което съм видяла, кълна се.

Така че престани да разправяш на хората врели-некипели!!!

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@theyjournal.com>

Отн.: Макс Фридландър

Милинка, май те настъпих по мазола, а? Никога не съм те виждала да използваш главните букви с такъв замах! Макс изглежда наистина те е впечатлил, щом си толкова разгорещена.

Да, той така въздейства на всички жени. Без да иска. Феромони, нали разбираш. Той бъка от такива.

Трябва да свършвам. Питър Харгрейв ме е поканил на обяд. Да, точно така: Питър Харгрейв, главният редактор. Кой знае, като се върна може вече да съм получила щедро повишение.

Но не се притеснявай, няма да забравя малките хора.

ХХХООО

Доли

*P.S. Какво мислиш за новите панталони на Арън? Не са ли точно каквито трябва? Хуго Бос.
Знам, знам. Но това е само едно начало.*

До: Тони Салерно <foodie@fresche.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: събота

Здрасти. Искам само да ти кажа да не се притесняваш — в събота ще дойда.

Да, човекът с кучето се появи.

До скоро.

Гордея се, че ще бъда шаферка на бъдещата ти съпруга.

Мел

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: как мина?

Извинявай. Имах малко работа, после трябваше да се върна в апартамента на Фридландър, за да изведа кучето. Макс не ми каза, че под подвеждащото име „Пако“ се крие ДАТСКИ ДОГ. Тежи повече от Мим.

Та какво точно искаш да знаеш?

Дали е повярвала, че съм Макс Фридландър? За съжаление, да.

Дали съм изиграл ролята на Макс Фридландър както трябва? Сигурно, иначе нямаше да ми повярва.

Дали се чувствам като изпечен мошеник? Да. Самобичувам се. Отличен за мен.

Най-лошото е, че... е, аз вече ти го разказах. Тя мисли, че аз съм Макс Фридландър.

Да, Макс Фридландър — неблагодарникът, на когото изобщо не му пука, че някой едва не е пратил осемдесетгодишната му леля на оня свят.

Но на Мелиса пука.

Това е името. На червенокосата. Мелиса. Викат Мел. Така каза: „Хората ми викат Мел“. Преместила се е в града веднага след завършване на колежа, което означава, че е на около двайсет и седем години, тъй като живее тук от пет години. Иначе е от Дансинг, Илинойс. Чувал ли си за Дансинг, Илинойс? Аз знам за Дансинг, Мичиган, но не и за Дансинг, Илинойс. Казва, че е малко градче, където като минеш по главната всеки те поздравява с „О, здрасти, Мел“.

Да, просто „О, здрасти, Мел“.

На рафтовете на библиотеката, сред многото други книги, виждаш абсолютно всички романи на Стивън Кинг. Мелиса има теория, според която през всяко столетие се ражда по един писател, който обобщава попкултурата на века. През 19-ти век това бил Дикенс, а през двадесети — Стивън Кинг.

Казва, че все още предстои да се реши кой ще бъде глас на 21-ви век.

Нали знаеш какви книги имаше в библиотеката си моята бивша Хедър (спомняш си за Хедър, нали, Джейсън? Онази, за която ти и Стейси казвахте, че диша през устата?)?

Събраните съчинения на Киркегор. Никога не беше чела Киркегор естествено, но цветът на кориците отиваше на цвета на възглавничките на дивана.

Да, така гледаше на мен тази Хедър — като на чекова книжка с размер 185 см, с която може да си плати сметката за боядисване.

Припомни ми — защо Мим толкова се разстрои, когато Хедър и аз скъсахме?

А, и като отидох у тях ми предложи бира. Мелиса, не Хедър.

Не сода, не вино, не уиски с лед или „Космос“, а бира. Каза, че има два вида: светла и безалкохолна. Предпочетох безалкохолна. Тя също.

Показа ми къде лелята на Макс Фридландър държи храната на кучето и котките. Каза ми откъде да купувам такава, когато наличната свърши. Каза ми кои са любимите места за разходка на Пако. Показа ми как да подлъжа една котка на име г-н Пийпърс (не се шегувам) да излезе изпод леглото.

Попита ме за работата ми за фонд „Спасете децата“ и за Етиопия. Попита ме дали съм посетил леля си в болницата и дали като съм я видял цялата в онези стърчащи от тялото маркучи съм се разстроил много. Докосна ръката ми и каза да не се тревожа, и че ако някой изобщо може да излезе от кома, това е леля ми Хелън.

А аз стоя там, хиля се като идиот и се преструвам, че съм Макс Фридландър.

Както и да е, ще се местя. В апартамента на Хелън Фридландър. Така че ако се наложи да ме търсиш, телефонът е 212-555-8972. Но не ме търси. Открих, че силното звънене дразни г-н Пийпърс. Това е.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: кой си ти?

Какво направихте с брат ми?

Преди да започне да се преструва на Макс Фридландър и да срещне тази Мелиса си беше нормално мислещо човешко същество.

ТИ ЛУД ЛИ СИ? Не можеш да се нанесеш в апартамента на онази жена. Какво ти става? ЗАРЕЖИ

ЦЯЛАТА РАБОТА, ДОКАТО ОЩЕ НЕ Е КЪСНО.

Джейсън

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: според мен е даже много мило

Здравей, Джон. Стейси съм. Джейсън ми даде да прочета последното ти съобщение. Надявам се, не се сърдиш.

Надявам се също така да не го послушаш. Мисля, че това, дето помагаш на горкото момиче в гледането на домашните любимци на старицата, е много мило. Джейсън се опитва да ме убеди, че тая работа не е на добре; разправя ми за някакви червенокоси, но аз не го слушам. Той нещо не е съвсем в ред. Онзи ден ми каза, че музикалният съпровод на упражненията, които правя заради бременността, му звучал като музика от порнографски филм!

Кога е гледал порнографски филми — ето това ми се ще да знам.

Както и да е, само ти казвам да не се измъчваш от това, че се представяш за онзи Макс Фридландър. За добро е. И защо не поканиш момичето на вечеря в неделя? Ще инструктирам момичетата да ти викат Макс. Ще им бъде забавно, сигурна съм. Като игра!

Е, това е засега. Надявам се да се видим скоро.

Любещата ти снаха.

Стейси

До: Майкъл Еверет
<michael.everett@thenychronicle.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: контакти

Уведомявам ви, че следващите няколко седмици ще имате връзка с мен само по мобилен телефон. Не оставяйте съобщения на домашния ми номер. По всяко време можете да се свързвате с мен и по електронна поща на горния адрес или на новия, jerrylives@freemail.com Благодаря.

Джон Трент
Старши криминален кореспондент
„Ню Йорк Кроникъл“

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: jerrylives@freemail.com

Отн.: за Стейси

Скъпа Стейси,

Искам да ти благодаря за това, че така добре разбираш положението, в което съм в момента. Виж, моят брат и твой съпруг е придобил склонността да гледа на нещата доста цинично. И аз самият се чудя как и защо това се е случило с един такъв късметлия като него. Родил се е с достатъчно ум в главата, за да управлява бизнеса, а всичко, което имам аз е дарбата да правя грешка след грешка.

Късмет е също така, че е срещнал теб, Стейси. Като имаш такава безценна съпруга, сигурно е лесно да седиш и да критикуваш нас, нещастните глупци, които и парченце кварц не могат да си намерят, камо ли скъпоценен камък. Предполагам, че Джейсън не си спомня колко трудно му беше да срещне жена, която да обича него самия, а не богатството на фамилията Трент.

Явно Джейсън не си спомня Мишел. Питай го за Мишел. А защо не и за Фиона. Или пък за Моника, Карън,

Луиз, Кейти, Алисън...

Да, попитай го. Любопитно ми е да чуя какво ще каже по въпроса.

Това, което Джейсън не осъзнава, е, че е попаднал на най-страхотната жена на света. И забравя, че някои от нас, неудачниците, все още търсим.

Тъй че кажи на мъжа си да бъде малко по-благоклонен с мен. Нали ще му кажеш, Стейси?

Благодаря и за поканата, но ако не е проблем за вас, тази неделя ще я пропусна.

Целувки,

Джон

P.S. Отговори на новия ми адрес по-горе. Още не съм сигурен дали работи нормално.

До: jerrylives@freemail.com

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: новият ти електронен адрес

„Джери е жив“? Ти луд ли си? Да не си си изгубил ума? Това ли е адресът, който си избрал за „секретната“ си пощенска си кутия?

Джон, сигурно ще се изненадаш, ако ти кажа, че повечето момичета не харесват Джери Гарсия. Харесват повече Марая Кери. Знам го, защото гледам канал VH1.

И стига си писал на жена ми. Цял ден върви след мен и повтаря: „Коя е Алисън? Коя е Мишел?“

Като се видим следващия път, смятай, че си мъртъв.

Джейсън

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: jerrylives@freemail.com

Отн.: Джери

Грешеш. Повечето момичета предпочитат Джери Гарсия пред Марая Кери. Току-що проведох гласуване в офиса и Джери спечели повече гласове от Марая, в съотношение почти пет към едно, въпреки че момичето от пласмента не харесва и двамата, така че нейният глас не се брой.

И освен това аз разгледах компактдискете на Мелиса, докато беше в кухнята да донесе бирата и не видях нито един на Марая Кери.

Нищо не разбираш от жени.

Джон

До: jerrylives@freemail.com

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: нищо не разбираш от жени

А ти???

Джейсън

*До: сержант Пол Рийс
<preese@eightyninthprecinct.nyc.org*

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Хелън Фридландър

Драги Рийс,

Чудех се дали ще ми направиш една услуга. Искам да хвърля едно око на информацията, с която разполагате за Хелън Фридландър, 12–17 Уест, 82-ра, ап.15-А. Жертва на нападение и то сериозно, защото е в интензивно отделение в кома.

Ще ти бъда благодарен. Не, не е за вестника, тъй че не се притеснявай от шефа си.

Джон Трент
Старши криминален кореспондент
„Ню Йорк Кроникъл“

До: Макс Фридландър
<photoguy@stopthepresses.com>
От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>
Отн.: Хелън Фридландър

Не се притеснявай. Всичко мина добре. Успешно отклоних въпросите на г-ца Фулър относно работата ми за фонд „Спасете децата“. Между другото работата ти си я бива. Предполагам, като казваш „деца“ имаш предвид онези осемнайсетгодишни, дъвчеци дъвка кукли, които по цял снимаш в модни дрехи, каквито могат да си позволят само петдесетгодишни разведени дами.

Наистина си негодник, да знаеш.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>
От: Макс Фридландър
<photoguy@stopthepresses.com>
Отн.: Отвори си очите

За бога, бях забравил колко си вързан. Нищо чудно, че от толкова време нямаш гадже. Какво беше лошото на последната? А, да, спомням си: томовете на Киркегор, чиито корици отивали на цвета на дивана. Приятелю, бъди разумен. На кого му пука какви книги има една жена в библиотеката си?

По-важното е как е в леглото, ха-ха-ха...

Макс

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>
От: сержант Пол Рийс
<preese@eightyninthprecinct.nyc.org>
Отн.: Хелън Фридландър

Трент, досието е на път. По-точно копие от него, направено докато началникът е на обяд. Ако някаква информация излезе във вестника ти, Трент, кажи сбогом на „Мустанга“ си. Считай го за конфискуван.

Накратко по случая „Хелън Фридландър“:

Около 8:50 ч. сутринта е прието обаждане за намерена в безсъзнание жена в жилището. Имахме патрул в близкия парк. Пристигат на мястото около 8:55 ч. Намират жертвата, на която е оказана първа помощ от жена, представяща се за съседка. По-късно е установена самоличността — Мелиса Фулър, обитаваща съседния апартамент №15-Б.

Жертвата е на около осемдесет години. Намерена е да лежи по лице върху килима на всекидневната. В показанията си свидетелката твърди, че е обърнала жената, за да провери пулса и дишането. При пристигането на „Бърза помощ“ в 9:02 ч. жертвата диша и има слаб пулс.

Не са открити следи от нахлуване с взлом или незаконно влизане в жилището. Външната ключалка не е насилвана. По думите на съседката вратата била отключена.

Според лекарите жертвата е ударена в тилната област с тъп предмет, вероятно малокалибрен пистолет. Нападението е станало приблизително дванадесет часа преди откриването на жертвата. От зададените на портиера и съседите въпроси е установено, че:

а) никой не е посещавал ал. № 15-А вечерта преди откриването на жертвата.

б) никой не е чул подозрителен шум в и около 21:00 ч. същата вечер.

Забележка: по леглото са намерени разхвърляни дрехи на жертвата, като че преди нападението тя е избирала какво да облече. Но е намерена облечена в нощница, с ролки в косата и т.н.

Някой репортер може да се изкуши да припише нападението на травестита убиец. Но налице е една съществена разлика: онзи действително убива жертвите си и остава край тях, докато се увери, че наистина са мъртви.

Освен това жертвите му са на възраст между двацет и трийсет, трийсет и четиридесет, до петдесет. Малко вероятно е г-жа Фридландър, макар на пръв поглед да не личат годините, да бъде взета за по-млада жена.

Това е. Нямаме още нищо. Естествено, ако бабката дойде на себе си, ще бъде съвсем друго. Но ако това не стане, случаят ще се класифицира като предотвратен грабеж.

Друго не се сещам.
Късмет.

Пол

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *той не искаше да каже това*

Надин, знаеш, че не искаше да каже това. Не и това, което си мислиш.

Тони само каза, че вместо да седиш и да се оплакваш от теглото си, по-добре да направиш нещо, като например да започнеш да ходиш на фитнес. Изобщо не е казвал, че си дебела. Разбра ли? Бях там. НЕ Е КАЗВАЛ, ЧЕ СИ ДЕБЕЛА.

Не ми казвай, че ти е било тъпо. Чичото на Тони, Джовани, е невероятен. Тостът, който вдигна за вас... беше

трогателно. Кълна се, Надин, понякога толкова ти завиждам, че ще се пръсна!

Какво ли не бих дала да срещна мъж с чичо като Джовани, който ще ми устрои такова празненство и ще ме нарича „Венерата на Ботичели“!...

А ти изобщо не изглеждаше пълна в онзи бански. За бога, той е от толкова еластична материя, че може да прибере дори отпуснатата плът на Марлон Брандо, та какво остава за малкото ти коремче.

Така че, престани да се вайкаш и се дръж като зрял човек.

Ако си послушна, ще те поканя у дома да шпионираме Макс Фридландър заедно... Я го виж с каква плътно прилепнала по тялото тениска е...

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: дебелия ми задник

Лъжеш. Лъжеш за тениската му и за думите на Тони. Много добре знаеш какво искаше да каже той — че не може да понася дебелия ми задник. Аз самата не мога да го понасям. И твърдо съм решила да тръгна на фитнес.

Просто не желая Тони да ми го напомня.

Затова че съм дебела, е виновен той. Бях си с нормално тегло, преди да го срещна и преди да започне да ме тъпче с неговите запазени специалитети всяка вечер. Pappardelle alla Toscana с четири парчета сирене и винен сос. „Хайде, скъпа, просто опитай — никога не си яла нещо подобно“.

Ха!

Ами неговите rigatoni alla vodka? Водка, другия път. Чист сметанов сос и никой не може да ме убеди в

противното.

Колкото до това, че ме наричат „Венерата на Ботичели“, има и по-подходящи епитети, повярвай ми.

Кажки сега с какво всъщност е облечен твоят човек?

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: с какво е облечен

Какво те интересува как е облечен? Ти си сгодена.

Но щом настояваш...

Да видим, сега лежи на спалнята с джинси и тениска (но не чак толкова впитана, права си, излъгах те, за да видя дали те интересува). Отново пише нещо на лаптопа. Пако е до него. Трябва да призная, че Пако изглежда неизказано щастлив. Никога не е бил толкова доволен в мое присъствие. Може би...

О, боже! Ами да, ето причината! Той го храни върху леглото! Кучето яде върху плюшената покривка на леглото на г-жа Фридландър! Какво му става на този човек? Не си ли дава сметка, че тази плюшена покривка трябва да се носи на химическо чистене?

Всичко това е толкова тъжно. Изведнъж осъзнах колко нелепо е всичко това, Надин. Седя си вкъщи и следя какво прави съседът ми, за да го разказвам на най-добрата си приятелка, която е сгодена. Надин, ти ще се омъжваш! И какво правя аз? Седя си тук и ти пиша e-mail.

ТЪЖНО МИ Е!!! Даже още по-зле, аз съм...

О, ГОСПОДИ! О, ГОСПОДИ! О, ГОСПОДИ! Надин, той ме видя. Не се шегувам. Махна ми!

Чувствам се толкова неловко. Ще умра. Ще...

О, боже, той отваря прозореца. Отваря прозореца. Казва ми нещо.

Ще ти пиша по-късно.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>
От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@thenyjournal.com>
Отн.: ПИШИ МИ!

Ако не ми пишеш тази вечер, кълна се, ще извикам полиция. Не ми пука, че звуча като майка ти. Не знаеш нищо за този човек, освен че откачената му леля живее до теб и че е изложил своя гола снимка в „Уитни“. Между другото мисля, че двете с теб трябва да отидем дотам във вторник и да я видим.

ПИШИ МИ...

или момчетата от 87-ми участък ще те посетят отново.

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@thenyjournal.com>
От: *Тони Салерно* <foodie@fresche.com>
Отн.: престани

От два часа се опитвам да се свържа с теб, но телефонът ти дава „заето“. Предполагам, че или си го изключила, защото не искаш да разговаряш с мен или бърбиш онлайн с Мел. Ако е второто, излез от нета и ми се обади в ресторанта. Ако е първото, престани да се правиш на обидено капризно момиченце.

Всичко, което казах бе, че ако тази сватбена роля чак толкова те притеснява, вземи си личен инструктор по

фитнес или нещо такова. Направо ме побъркваш с твоите килограми, Надин. На кого му пука колко килограма си? На мен — не. Обичам те точно такава, каквата си.

И пет пари не давам колко от сестрите ти са обличали тъпата рокля на майка ти. Вече я мразя тази рокля, да знаеш. Грозна е. Иди и си купи нова, която да ти става такава, каквата си в момента. Ще се чувстваш по-добре в нея, а и тя ще ти стои по-добре. Майка ти ще прояви разбиране, а много важно какво щели да си помислят сестрите ти. Да им го начукам.

Трябва да свършвам. От седма маса върнаха съомгата, защото била недопечена. Виждаш ли какви ги върша заради теб!

Тони

До: Тони Салерно <foodie@fresche.com>

От:

Надин

Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjourn.com>

Отн.: Извинявай,

но не одобрявам отношението ти към сестрите ми. Може да ти е странно, но аз си ги харесвам. Как ще се почувстваш, ако аз кажа: „Да им го начукам на братята ти“? Или: „Да му го начукам на чичо ти Джовани“? А?

Лесно ти е на теб. Ти трябва само да метнеш отгоре си някой смокинг, взет под наем. Аз обаче трябва да съм на ниво.

НЕ ГО ЛИ РАЗБИРАШ???

Господи, колко е лесно да си мъж!

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *нищо особено*

Просто не можел да разбере как се работи с електрическата отварачка за консерви на леля си. Купил на г-н Пийпърс консерва с риба тон, за да го съблазни и накара да излезе изпод леглото. Разбира се, номерът не минал. Предложих следващия път да купи риба тон във вода, а не в олио. Не мисля, че котките обичат олио.

Както и да е, после ме попита откъде в района се поръчва добра китайска храна. Обясних му, а той ме попита дали съм вечеряла; отговорих му, че не съм, а той попита дали искам да поръча храна и за мен, а аз се съгласих; поръчахме печени ребърца, студена юфка със сусам, пържола „мо шу“ и пиле с броколи.

Знам какво си мислиш, но това не беше среща. За бога, беше само китайска храна. В кухнята на леля му. Пако седеше на пода и чакаше някой от нас да изпусне нещо, за да го погълне на секундата.

И въобще не ме докосна. Имам предвид Макс, не Пако. Чудя му се как се сдържа, защото бях направо неустоима с онова потниче, което сякаш казваше: „събота вечер е, а аз нямам среща“.

Истината е, че Доли греши относно Макс. Той не е женкар. Всичко мина съвсем нормално и приятелски. Оказа се, че имаме доста общи неща. Той обича разни мистерии, аз също, и говорихме за любимите си такива. Много е начетен за фотограф. Искам да кажа, в сравнение с някои от момчетата в нашия рекламен отдел. Представяш ли си Лари да говори компетентно за Едгар Алън По например? Абсурд.

О, господи, току-що ми мина ужасна мисъл: ами ако Доли е права и Макс наистина си пада по жените?! Тогава защо дори не направи и намек, че ме желае? Какво означава това?

Това може да означава само едно.

Че изглеждам ужасно!

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: вземи нещо успокоително,

моля те. Изобщо не изглеждаш ужасно. Сигурна съм, че всичко, което Доли наприказва за Макс Фридландър, е лъжа. Това е Доли все пак, не забравяй! Тя беше на твоята работа. Само че за разлика от теб, не се вживяваше много-много в това, което пишеше. Дълбоко се съмнявам например че би изпитала твоето морално възмущение от това, което Мат Деймън стори с Уинона.

Убедена съм, че Макс е свястно момче, точно както каза ти самата.

Над

До: Доли Варгас <dolly.vargas@theyjournal.com>

От: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Макс Фридландър

Хайде, изплюй камъчето. Каква е истината за него? Защото се е нанесъл в апартамента до този на Мел, и тя е здраво хлътнала, макар да твърди обратното. Наистина ли е толкова лош, колкото казваш или преувеличаваш, както обикновено?

И запомни: аз водя рубрика „Кулинарни новости“ в този вестник. Само едно телефонно обаждане и кракът ти

никога повече няма да стъпи в „Нобу“. Така че не си играй с мен, Доли.

Над

До: jerrylives@freemail.com

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Е, и?

Сега пък не ми говориш или какво? По телефона казах само, че това, което не знаеш за жените може да запълни Големия каньон. Много си бил докачлив!

Джейсън

P.S. Стейси иска да знае дали вече си поканил червенокосата да излезете.

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: jerrylives@freemail.com

Отн.: Е, и?

Не съм докачлив. Какво искаш от мен? Не всички имаме лична секретарка, шофьор, бавачка, иконом, градинар, работници по поддръжка на басейна, треньор по тенис, експерт по хранене и работа, поднесена от дядо ни на сребърен поднос. Аз съм зает човек, ясно ли е? За бога, имам редовна работа и датски дог, когото трябва да разхождам четири пъти дневно.

Джон

P.S. Предай на Стейси, че работя по въпроса.

До: jerrylives@freemail.com

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: трябва да потърсиш помощ от професионалист

Виж какво, ненормалнико, откъде идва цялата тая враждебност? Много добре знаеш, че можеше да работиш в офиса на дядо си, ако беше пожелал. Плюс лична секретарка. За работници по поддръжка на басейна не знам, тъй като живееш в града и нямаш такъв. Но много лесно можеш да получиш всичко, което имам и аз, ако се откажеш от абсурдното си желание да доказваш, че можеш да я караш и без парите на Мим.

Едно ще ти кажа — това, от което действително имаш нужда, е психиатър, човече, защото ми се струва, че има голяма опасност да забравиш нещо, а именно: не е необходимо да разхождаш проклетото куче четири пъти дневно. Защо ли? Защото не си Макс Фридландър. Схващаш ли?

ТИ НЕ СИ МАКС ФРИДЛАНДЪР, все едно какви ги разправяш на горкото момиче.

Опомни се.

Джейсън

P.S. Мим иска да знае дали ще присъстваш на откриването на болничното отделение, което даряваме на Слоун-Кетъринг. Ако ще идваш, иска да си с вратовръзка.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournall.com>

От: jerrylives@freemail.com

Отн.: Здравей

Аз съм, Макс Фридландър. Аз съм jerrylives@freemail.com. По името на Джери Гарсия, вокалът на „Грейтфул дед“, в случай че не знаеш.

Как си? Надявам се, не си опитвала остатъците от вчерашните макарони със сусам. Моите през нощта са заприличали на нещо като хоросан.

Струва ми се, че от химическото чистене снощи оставиха твои неща в апартамента на леля ми вместо в твоя. Доколкото знам, леля ми няма блузи с леопардова шарка; а ако има, за съжаление не е имала възможност да ги облича в последно време. Значи са твои, нали? Можем да се видим по-късно и да поправим грешката.

О, видях, че дават дигитално реставрирана версия на „Сянка от съмнение“ утре вечер в киноцентъра. Беше казала, че ти е любимият филм на Хичкок. Можем да хванем прожекцията от 19.00 ч., ако нямаш други планове, после да си вземем нещо за хапване по пътя, за предпочитане не китайска храна. Обади ми се да знам.

Макс Фридландър

P.S. Все се каня да ти кажа: приятелите ми ме наричат Джон. Така си остана още от студентските години.

До: jerrylives@freemail.com

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjourn.com>

Отн.: Здравей

Разбира се. Би било чудесно. После можем да отидем в барбекю „Брадърс“, на същата улица, малко по-надолу от киноцентъра.

Благодаря, че си спасил нещата ми. Ралф постоянно бърка ап. 15-А и 15-Б. Непрекъснато намирам пред вратата си огромни пакети кучешка храна. Ще ти звънна към девет да си взема парцалките, ако не е твърде късно. След работа ще ходя на откриването на изложба, за която трябва да пиша материал. Този тип наистина прави скулптури от вазелин. Не се шегувам. И хората ги купуват.

Ще се чуем по-късно.

Мел

*P.S. „Джон“ не е ли малко странен прякор?
P.P.S. Сигурно ще се изненадаш, но знам кой е Джери
Гарсия. Всъщност, дори съм го гледала на концерт.*

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>
Отн.: *О ГОСПОДИ*
ТОЙ МЕ ПОКАНИ ДА ИЗЛЕЗЕМ!!!
Е, само на кино, но и това си е нещо, нали?
Ето, прочети моя отговор и ми кажи дали не излиза,
че се съгласявам прекалено лесно.

Мел

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
От: *Доли Варгас* <dolly.vargas@theyjournal.com>
Отн.: *Макс Фридландър*
Мили боже, разбирам те прекрасно. Не съм виждала
Мел толкова развълнувана, откакто в „Малка къща в
прерията“ (помниш ли сляпата Мери? Ама че досадница!
Едва я изтрайвах.) онези двамата се срещнаха отново след
дългата раздяла.

Слава богу, че Арън е в командировка в Ботсвана и не
чува възторжените писъци откъм кабинката на Мел. Той
все още е нещастно влюбен в нея. Не мога да си обясня
защо Мел се отказва от толкова кадърен мъж като Арън
заради оная отрепка Макс. Арън поне е способен.

Познавам много жени, които са се опитвали да променят Макс, но напразно.

С други думи, Надин, страхувай се. Страхувай се много. Макс олицетворява всичко онова, за което майките ни са ни предупреждавали (е, и моята щеше да ме предупреждава да внимавам с момчета като Макс, ако често си беше вкъщи).

Начинът на действие на Макс: изключително настоятелен докато вкара момичето в леглото си, после бие отбой. През това време момичето обикновено е хлътнало до уши и не може да разбере защо доскоро обсипващият я с внимание Макс спира да се обаждат. Следват патетични сцени, в които на въпроси от рода на „Защо не се обаждаш?“ или „Коя е онази жена, с която те видях снощи?“ се отговаря със „Задушаваш ме“ и „Не съм готов за сериозна връзка“. Вариации на същата тема са „Не можем ли да се виждаме поне от време на време?“ и „Ще ти се обадя в петък, обещавам!“

Схващаш ли?

А казвала ли съм ти как по време на един фотосеанс Макс накарал моделите да допират кубчета лед до зърната на гърдите си, понеже не стърчали достатъчно?

Миличка, той ще глътне и изплюе нашата малка Мел. Нали не говориш сериозно за „Нобу“, а?

ХХХООО

Доли

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *Добре, но какво да облека?*

Сериозно. Последния път, когато се видяхме, бях с най-обикновено потниче. Сега искам да изглеждам наистина добре. Ела с мен през обедната почивка да ми

помогнеш да избира нещо. Мислех си за оная рокличка с презрамките, дето я гледахме в „Бейб“. Но няма ли да е прекалено неприлична като за първо излизане?

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
Отн.: Трябва да поговорим
Чакам те в тоалетната след пет минути.

Над

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
до: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>; Доли Варгас
<dolly.vargas@theyjournal.com>
От: Джордж Санчес
george.sanchez@theyjournal.com

Отн.: Тук вече никой ли не работи?

Къде, по дяволите, изчезнахте? На някой случайно да му минава през ум, че имаме да правим вестник?

Доли, къде е материалът за високите токчета — мълчаливите убийци?

Надин, чакам материала за откриването на новото заведение на Боби Флей.

Мел, ходи ли на снощната премиера на филма на Били Боб Торнтън? Очаквах от теб най-малкото изобличителна реч за мерзавеца, зарязал блондинката от „Джурасик парк“ заради оная мръсница, която се чука с брат си.

Ако след малко задниците ви не са на столовете, където им е мястото, няма да има торта за вас от детското шоу на Стела.

Този път наистина не се шегувам.

Джордж

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Аз? Враждебен?

Трябва да се погледнеш в огледалото, Джейс. Причината за преждевременното ти оплешивяване не е генетична, човече. На практика аз съм твой генетичен двойник и без да се хваля, косата ми все още си е на мястото. Ти таиш в себе си дълбоко потискана враждебност, която унищожавя луковиците на космите ти. Ако питаш мен, тя е насочена към Мим. Сам си си виновен, че допусна тя да управлява живота ти. Аз съм си свободен и знаеш ли какво? Като се събудя сутрин, по възглавницата ми няма нито един косъм.

В момента си затварям очите за дълбоките ти вътрешни проблеми, за да те уведомя, че няма да мога да присъствам на събитието утре вечер, тъй като имам други планове.

И спирам дотук, за да не предизвикам нов изблик на братоубийствен гняв.

Това ми харесва: „нов изблик на братоубийствен гняв“. Може да го използвам в романа си.

Братоубийствено твой,

Джон,
твой предан брат

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

до: *Доли Варгас* <dolly.vargas@theyjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *Успокойте се*

Вие двете се успокойте. Ще излизам с него и това е! Което съвсем не означава, че още довечера ще се хвърля в леглото му. Както Арън може да потвърди, не си лягам с когото и да било толкова лесно, ясно?

Малко се поувлякохте. Първо, Доли, не вярвам на тая история с леда и гърдите на фотомоделите. Надин, не съм крехко момиченце с объркани емоции, както си мислиш. Вярно, че ми пука за Уинона Райдър, но не стоя будна заради нея. Същото се отнася и за Лора Дърн.

Мога да се грижа сама за себе си.

Освен това просто отиваме на кино, за бога.

Благодаря за загрижеността, все пак.

Мел

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *Какво става тук?*

Какви ги вършите? Какъв беше този заговор? Едва не умрях, като влязох в тоалетната и ви видях ДВЕТЕ с Доли. Започнах да се оглеждам за момчето от факса — помислих, че се крие в някоя от кабинките с пакетче презервативи и тубичка масло за масаж, и че твоето присъствие там е някаква ужасна грешка.

Надин, не ми пука какви ги разправя Доли за Макс Фридландър. Той изобщо не е такъв. Може и да е бил, но се е променил. Сигурна съм. Прекарах известно време с него. Наблюдавам как се държи с Пако и особено с г-н Пийпърс

(добре де, признавам, освен това и малко го шпионирах през прозореца. Не, не се гордея с това. Но е истина.). Г-н Пийпърс мрази всички, но започва да се отпуска с Макс, и макар да знам, че не можеш да съдиш за някого по това какво е отношението му към животните, мисля, това говори, че Макс е отделил толкова време да опознае домашните любимци на леля си, та дори една недоверчива и необщителна котка като г-н Пийпърс започва да се държи по-мило с него.

Нали?

Може би съм по-наивна, отколкото трябва, като се има предвид, че Арън спеше с Барбара Белрийв зад гърба ми, без да подозирам, но не мисля, че Макс има намерение просто да ме вкара в леглото. Защото, ако казаното от Доли е вярно, то Макс Фридландър би могъл да има всяка жена, която пожелае. Тогава за какво съм му аз? Не че се правя на прекалено скромна. Искам да кажа, за какво му е на мъж като него някаква си редакторка с къса червена коса, след като може да спи с... ами със Синди Крофърт, ако не беше щастливо омъжена за собственика на „Скай бар“, или пък принцесата на Монако — Стефани, или която и да било?

Помисли малко, Надин.

Това е всичко. Не съм се побъркала, нищо ми няма. Просто съм наранена, предполагам. Искам да кажа, не съм дете.

Мел

P.S. Можеш да получиш прошка, само ако ми помогнеш да си избира обувки от „Найн Уест“, които да отиват на новата ми рокля.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От:

Надин

Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: Чудесно. Излезте. И ще видим.

Но искам пълен отчет, веднага щом се прибереш.
Ясно ли е?

И те предупреждавам, Мел: ако този тип разбие сърцето ти и си тъжна на сватбата ми, със собствените си ръце ще убия и него, и теб.

Над

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Какъв роман?

Сега пък роман ли пишеш? Първо се отърва от оковите на семейното богатство, сега водиш двойствен живот, опитваш се да разкриеш загадката около нападението над старата леля и пишеш роман?

За кой се мислиш, по дяволите? За Брус Уейн?

Джейсън

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Батман

Не вярвам Брус Уейн някога да е писал романи, нито пък да се е отърсвал от оковите на някакво семейно богатство. Той щедро го използва за борба с престъпността, доколкото ми е известно. Макар че наистина води двойствен живот.

Колкото до разкриването на загадката около нападението над дамата, Брус сигурно би се справил по-добре, отколкото аз до момента. Просто не разбирам: защо на някого му е притрябвало да напада една безвредна старица? Най-правдоподобното обяснение на полицията е,

че става дума за предотвратен грабеж. Но предотвратен как? И от кого?

Мел спомена, че портиерът често бърка нейния апартамент, 15-Б, с този на г-жа Фридландър, 15-А. Коего ми напомня за казаното от един мой приятел полицай: че може би всичко е работа на убиеца-травестит, само дето старицата не отговаря на профила на неговите жертви. Чудя се дали не е сбъркал апартаментите... И дали набелязаната жертва изобщо е била г-жа Фридландър. И дали, след като е разбрал грешката си, не е решил все пак да стигне до края, но нещо му е попречило и той е оставил работата недовършена.

Не знам. Просто си мисля. Поразпитах портиерите на сградата, но никой от тях не си спомня да е пускал някого на петнадесетия етаж онази вечер, макар че единият ме попита дали не съм се подстригвал. Очевидно е виждал Макс Фридландър преди, но докато не е сигурен, че не съм въпросната личност, не може да определи какво точно във външността ми се е променило. Не те ли побиват тръпки като си помислиш, че не ни охраняват както трябва?

Както и да е, ако си послушен, ще ти изпратя първите няколко глави от моите писания. Разказва се за няколко души, лишени от способността да поправят грешките си — също като приятелите на Мим. Ще ти хареса.

Трябва да свършвам. След петнайсет минути трябва да съм в киноцентъра.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Невероятен си

На кино, значи? Затова ли не можеш да дойдеш? Ще ходиш на кино?

С червенокосата, нали?

Джейсън

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Отчетът ми

18:00

Подготовката за излизането ми започва. Обличам зашеметяващата синя рокличка, която избрахме с теб. Виждам, че изглежда твърде шокираща за посещение на кино. Добавям памучен пуловер. Мама щеше да остане доволна. Спомням си напътствията: „нали знаеш колко студено става в тия кина през лятото“.

Упражнявам се да ходя с новите обувки в продължение на половин час. Изкълчих си глезена само два пъти. Напълно съм готова.Ф

18:30

Тръгвам към центъра. Знам, че трябва да изглеждам добре въпреки навалищата в метрото между „Таймс Скуеър“ и „Пен Стейшън“. Пазя се с лакти от тълпата. Получавам овации от останалите правостоящи. Най-последно слизам, засрамена от себе си.

19:00

Пристигам пред киното. Има огромна опашка. Оглеждам се за Джон (казах ли ти, че Макс помоли да го наричам Джон? Стар прякор от колежа). Най-последно забелязвам в началото на опашката, вече е купил билетите. Намерението ми да си плащам своята част (и по този начин да засиля внушението, че това е среща между приятели, а не между влюбени, както ме посъветва ти) пропада. За компенсация предлагам да купя пуканки и сода. Сигурно ще останеш доволна като ти кажа, че Джон благородно прие предложението ми.

19:00 — 19:20

Чакаме пред входа и бързим за пропадането на 79-та улица. Нали знаеш, че си падам по разните природни бедствия. Излиза, че той също! Това слага началото на дълъг разговор за любимите ни природни бедствия.

19:21

Хората се раздвижват. Джон тръгва да търси местата. Аз отивам да купя пуканки и сода. С изумление осъзнавам, че съм забравила да му кажа да ми вземе място до пътеката заради абсурдно малкия ми пикочен мехур.

Но когато влизаме в залата, откривам, че е направил точно това — място до пътеката! Признай си, Надин, Тони някога отстъпвал ли ти е мястото до пътеката? Не, никога, знаеш, че е така.

19:30 — 21:30

Гледаме филма. Ядем пуканки. Забелязвам, че Джон може едновременно да дъвче и да диша през носа. В това отношение е далеч по-съвършен от Арън, който, припомням ти, имаше проблеми с дишането. Питам се дали Доли вече го е забелязала.

Джон също така не си гледа постоянно часовника. Това беше един от най-досадните навици на Арън. Забелязвам, че Джон дори не носи часовник. Определено предимство пред Арън, който не само носи часовник, но и го поглежда на всеки двайсет минути.

21:30 — 22:00

Отиваме в барбекю „Брадърс“ и откриваме, че подобно на най-известните заведения в Манхатън, това също е препълнено. Чакаш да ти вземат поръчката по два часа. Предлагам да отидем в пицарията на Джо, където както знаеш предлагат най-хубавите пици в града. По пътя Джон ми разказа една весела история за него и брат му и среднощното им посещение в същото заведение. Не знаех, че имаш брат, казвам, а той ми обяснява, че става дума за двуййчни близнаци. Това ме разстройва — не знам дали съм ти казвала, че след една неприятна случка в колежа се бях заклела никога повече да не се срещам с близнаци.

После се сещам, че това е само среща между приятели, както предложи ти, и се успокоявам.

22:30 — 24:00

Ядем пица прави, защото няма свободни маси. През това време му разказвам как веднъж срещнах Гуинет Полтроу в „Джо“ и как тя си поръча филия хляб, зеленчуци и сос, но без сирене! Повеждаме разговор за моята работа и за това колко много ми се пишат статии. Оказва се, че Джон чете десета страница и е възхитен от моя жив и енергичен стил! Да, точно тези думи използва — жив и енергичен.

Аз съм жива и енергична, нали?

После се опитах да го разпитам за неговата работа. Искях да разбера истината за оня история с леда и гърдите на фотомоделите.

Но той не пожела да говори за себе си! Искаше да знае кой колеж съм завършила и такива неща. Разпитва ме за Лансинг. Много интересно, няма що. Макар че се опитах да прозвучи интересно. Разказах му за посещението на „Хелс Ейнджълс“ в града и разбира се, за торнадото, което отнесе столовата на училището (за съжаление беше през лятото, иначе нямаше да ходим на училище известно време).

Накрая ми писна и предложих да се прибираме. Но на път към метрото минахме покрай едно барче, където свиреха блус на живо. Знаеш, че на блус не мога да устоя. Не знам дали забеляза желанието ми да влезем, но каза: „Да се отбием“.

Като видях, че кувертът е 15 долара и минимум две питиета, отвърнах нещо от рода на „Не, не е необходимо“, но той предложи да плати питиетата, ако аз платя куверта, което ми се стори справедливо, защото както знаеш, че в тия барчета ти взимат по десет долара за една бира; тъй че влязохме, аз бях в страхотно настроение и си прекарахме чудесно, пих бира, ядох фъстъци и хвърлях обелките на пода, после оркестърът направи почивка и едва тогава

видяхме, че е вече полунощ и двамата в един глас извикахме: „Господи! Пако!“

Хукнахме към къщи — поделихме си парите за таксито, което беше доста скъпо, но по това време на нощта щяхме да стигнем по-бързо, отколкото с метрото — и се прибрахме малко преди кучето да е започнало да вие или да е направило някоя беля. Пожелах му „лека нощ“ пред асансьора, той отвърна, че може пак да излезем някой път, аз казах, че би било чудесно и че знае как да ме намери, после влязох вкъщи, взех душ, за да измия миризмата на цигарен дим от косата си и напръсках новата си рокля с дезодорант.

Не бяха направени никакви опити за интимност (от двете страни) и всичко мина съвсем приятелски, почтено и зряло.

Надявам се, сега се срамуваш от себе си заради недостойните неща, които си мислиш за него, защото той е невероятно мил и забавен и беше облечен с най-хубавите джинси, които съм виждала, нито твърде тесни, нито твърде широки, с някои много интересни избелени места, а ръкавите му бяха запретнати точно до под лактите...

Ау, Джордж идва насам. Ще ме убие, защото още не съм му предала страниците за утре. Свършвам.

Мел

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Само секунда!

но защо дори не посегна да ме докосне? Господи, сигурно наистина изглеждам ужасно!

Мел

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: С червенокосата, нали?

Ами да, разбира се.

Джон

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: Добре де, съди ме.

Така. Първо, не изглеждаш ужасно. Не си внушавай глупости.

Второ, винаги си признавам, когато съм сбъркала, затова казвам: грешала съм по отношение на момчето.

Поне засега.

Струва ми се малко странно, че държи да го наричаш „Джон“. Що за прякор? Ще ти кажа: това е име, а не прякор.

Но както и да е. Права си. Не си малка. Можеш сама да взимаш решения. Искаш да седиш и да слушаш блус, да ядеш фъстъци и да разговаряш с него за природни бедствия. Давай, направи го. Няма да те спирам. Наистина не е моя работа.

Над

До: Надин

Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Добре...

Какво ти става? Откога това, което правя, вече не е твоя работа? През всичките пет години, откакто се познаваме, непрекъснато си пъхаш носа и в най-малките подробности от живота ми, както и аз моя във всичко, свързано с теб. А сега изведнъж — „това наистина не е моя работа“?

Да не би да става нещо, за което не знам? С Тони се сдобрихте, нали? Искам да кажа, след спречкването ви по повод казаното от него у чичо му Джовани? Нали?

Така ли е?

Надин, ти и Тони не можете да скъсате. Не познавам друга двойка, която да изглежда толкова щастлива като вас. С изключение на Джеймс и Барбара естествено.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: Да, Тони и аз...

се сдобрихме. Причината за скарването ни няма нищо общо с него. Поне не директно. Просто... не, не искам да прозвучи като самосъжаление или хленчене, но работата е там, че аз съм...

ДЕБЕЛА!

Толкова съм дебела, а не мога да отслабна. Писна ми да ям оризови сладки, а Тони мъкне у дома всичкия останал хляб от ресторанта и всяка сутрин прави препечени филийки...

Обичам Тони, наистина го обичам, но като си представя, че трябва да се изправя пред цялото му семейство с огромния си задник, направо ми се гади. Сериозно.

Де да можехме да избягаме и да се оженим тайно...

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *Не!*

Не можеш да избягаш! Какво ще правя с тъпата лилава шаферска рокля, която ме накара да купя, ако избягаш?

Няма как, Надин. Принуждаваш ме да го направя, но помни, че е за твое добро.

Мел

До: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: *Да направиш какво?*

Мел, какви ги вършиш? Нервираш ме. Мразя, когато се държиш така.

Мислех, че роклята ти харесва.

Мел?

МЕЛ???

Над

До: *Ейми Дженкинс* <amy.jenkins@theyjournal.com>

до: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн: Програма за отслабване

Уважаема г-жо Дженкинс,

Тъй като вие, служителите от отдел „Човешки ресурси“, горите от нетърпение да помогнете на нас, тружениците, подложените на обсада, тук горе в репортерската стая, питам се дали „Ню Йорк Джърнъл“ предлага на служителите си членство с намаление в някой от близките фитнес зали.

Моля, уведомете ме, във възможно най-кратък срок. Благодаря.

Мелиса Фулър
водещ „Светска хроника“
„Ню Йорк Джърнъл“

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: *Надин* *Уилкок*

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: Да не си откачила?

КАКВО СИ МИСЛИШ, ЧЕ ПРАВИШ???

Не мога да ходя на фитнес! В депресия съм, но нямам намерение да се самоубивам!

Ще те удуша...

Над

До: jerrylives@freemail.com

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: природни бедствия

Гледа ли прогнозата за времето тази сутрин? Големи тропически депресии над Бахамските острови. Според мен

тези дни ни очаква тропическа буря.

Стискай палци.

Мел

P.S. Обади ми се, когато решиш отново да посетиш леля си. Ще дойда с теб. Чувала съм, че хората в кома разпознават гласове, тъй че може да се опитам да поговоря с нея. Нали разбираш — бях свикнала да се виждаме всеки ден и такива неща.

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: моя милост

Здрасти! Как върви? Отдавна не сме се чували, а? Просто реших да ти се обадя. Как е леля ми? Още ли не е дошла на себе си?

Шегувам се. Знам те колко си чувствителен, тъй че няма да си правя шеги на тема как възрастните дами се срещат със своя Създател.

Освен това аз обичам старата скъперница. Наистина.

Нещата тук в Кий Уест вървят като по вода. Буквално. С Вив онзи ден намерихме един нудистки плаж, и трябва да ти кажа, Джон, че ако не си се къпал с фотомодел, направо не си живял, синко.

Докато тя е в града, за да обръснат интимните места (за случаите, когато се изисква да сме облечени, като например край басейна на хотела), реших да проверя как вървят нещата при теб, приятелю. Ти наистина ми се притече на помощ в труден момент и не искам да си мислиш, че не оценявам това.

Всъщност оценявам го толкова високо, че ще ти дам един съвет. Съвет относно жените, тъй като знам, че не те бива много по тая част. Разбери, не трябва да си толкова резервиран. Не изглеждаш никак зле. А и сега, когато надявам се, се обличаш малко по-стилно благодарение на

моите напътствия, смятам, че нещата са се променили. Време е да преминем към „Практическото ръководство за успеха ни сред жените“ на Макс Фридландър.

Съществуват седем типа жени. Схващаш ли? Седем. Ни повече, ни по-малко. Толкова. Те са както следва:

1. тип „птица“
2. тип „вол“
3. тип " куче"
4. тип „коза“
5. тип " кон"
6. тип „котка“
7. тип „свиня“

На практика се срещат различни комбинации. Например жена тип „свиня“ — хедонистична, ненаситна и т.н., в съчетание с тип „птица“ — празноглава, може би малко вятърничава. Бих казал, че най-добрата комбинация е жена като Вивика: тип „котка“ — секси и независима, съчетана с тип „кон“ — високомерна, но поетична.

Стой далеч от тип „куче“ — прекалено зависими или тип „вол“ — името говори само за себе си. Също и от тип „коза“ — много обичат всякакви играчки.

Е, за днес стига. Надявам се, урокът ти е харесал и го намираш за съдържателен. Пиян съм като пън, честно ти казвам.

Макс

До: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: твоя милост

Моля те, повече не ми пиши.

Ще разхождам кучето на леля ти и ще храня котките. Ще се представям за теб.

Но не ми пиши повече. Да чета трогателните ти размисли върху неща, които очевидно никога няма да

проуееш, е повече, отколкото мога да понеса на този етап от живота си.

Джон

До: jerrylives@freemail.com

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Червенокосата

Здравей, Джон, аз съм, Стейси. Джейсън не желае да те пита, така че го правя аз:

Как вървят нещата? С онова момиче, имам предвид, с ролята ти на Макс Фридландър и тъй нататък.

Разкажи ми.

Целувки,

Стейси

P.S. Липсваше ни на откриването. Трябваше да дойдеш. Баба ти много се засегна, а също и момичетата. Постоянно ме питат дали някога ще ни дойдеш на гости отново.

Ще дойдеш ли?

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: jerrylives@freemail.com

Отн.: Как върви

Как върви ли? Питаш как върви, така ли, Стейси?

Е, ще ти кажа: върви ужасно, благодаря.

Точно така. Ужасно. Всичко е толкова нелепо.

А не би трябвало, разбира се. Би трябвало да е прекрасно. Срегнах това неопикуемо страхотно момиче. Да, неопикуемо страхотно момиче, Стейс. Тя харесва торнадо и блус, бира и всичко, свързано със серийните

убийци. Поглъща светските клюки със същия апетит, с който атакува пържола „мо шу“, носи обувки с невероятно високи токове и с тях е направо зашеметяваща, но е също така зашеметяваща и по маратонки и клин.

И е много мила. Истински, неподправено мила. В град, в който никой не познава съседите си, тя не само познава своите, но и се грижи за тях. А живее в Манхатън. Манхатън, където хората просто прекрачват налягалите по улиците бездомници, за да стигнат до любимите си ресторанти. А Мел като че ли никога не е напускала Дансинг, Илинойс, население 13 000. Бродуей за нея е просто главната улица в градчето.

Ще ти кажа: онази вечер излизахме и тя не ми позволи да платя нейната част от сметките. Да, четеш го вярно. Не ми позволи да платя нейната част от сметките. Да беше видяла лицето като разбра, че вече съм купил билетите за кино! Изглежда ме така, сякаш бях убил някое кученце или нещо такова. Никоя жена, с която съм излизал (и обратно на това, дето брат ми навярно ти е казал, те не са толкова много), не си е плащала билета за кино и всичко друго.

Не че съм имал нещо против да плащам. Просто никоя от тях дори не е предлагала да го направи.

Е, да, всички те са знаели, че излизат с Джон Трент от фамилията Трент на Парк Авеню. С какви средства разполагам към днешна дата? Следиш ли фондовата борса?

Но те дори не предлагаха да си плащат.

Разбираш ли, Стейс? След Хедър, Къртни, Мегън (За бога, помниш ли Мегън? И катастрофалните дългове, които направих в Тексас?) и Ашли, най-после срещнах една Мел, която не може да различи платежно нареждане от дългова разписка, но която може би се интересува повече от мен, отколкото от инвестиционния ми портфейл...

А дори не мога да кажа истинското си име...

Не, тя ме взема за Макс Фридландър.

Макс Фридландър, чийто мозък, започвам да се убеждавам, е атрофирал на шестнайсетгодишна възраст.

Макс Фридландър, който си е съставил класификация на жените според характера им, заимствана по мое мнение от съботните анимационните филми на Хана и Барбара.

Знам какво ще кажеш. Знам какво точно ще кажеш, Стейс

И отговорът е „не, не мога“. Може би, ако не бях вече я излъгал. Може би, ако още в първия миг на срещата ни бях казал: „Слушай, аз не съм Макс Фридландър. Макс няма възможност да дойде. Наистина е разстроен от случилото се с леля му, затова изпрати мен.“

Но не го казах, нали? Оплесках всичко. Оплесках всичко от самото начало.

А сега е твърде късно да разкрия истината, защото каквото и да се опитам да кажа занапред, тя ще си мисли, че отново лъжа. Може би няма да го признава, но дълбоко в себе си ще си мисли: „Сигурно пак ме лъже“.

Не се опитвай да ме убеждаваш, че няма да е така, Стейс.

Сега иска да дойде с мен при лелята на Макс. Представяш ли си? При лелята в кома! Чела някъде, че хората в кома понякога чуват какво става около тях, дори разпознават гласове.

Е, леля Хелън със сигурност няма да разпознае моя глас, как мислиш?

Ето това е. Животът ми е истински ад. Какво ще ме посъветваш? Имам нужда от мъдри женски напътствия.

Не, не мисля така. Пределно ми е ясно, че сам изкопах гроба си. Струва ми се, че нямам друг избор, освен да легна в него.

Твой и на оня свят,

Джон

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Отн.: Макс Фридландър

Милинка, без да искам чух разговорчето ви с Надин край факс-апарата — вярно ли е, че двете сте се записали на фитнес и започвате тренировки?

Е, браво на вас! Пожелавам ви успех! Обадете ми се дали в залата има скамейки за зрителите или наблюдателна кабинка или нещо такова, където да мога да седя и да ви окуражавам (и дали предлагат и някакви освежаващи напитки, за предпочитане алкохолни, което е единствения начин да ме накарате да пристъпя в гимнастически салон, опазил ме господ).

За другото, което те чух да казваш. Знаеш ли защо не ти е посегнал? Макс Фридландър, де. Като си помислиш, звучи логично... Имам предвид всичките истории, дето сме чували за това какъв безмилостен женкар е, въпреки страха от обвързване, за манията му да направи възможно най-добрата снимка независимо какво снима, за постоянната му нужда да бъде хвален, за отказа му да се установи на едно място, а сега и тази прищявка с промяната на името?

Да, всичко това говори само за едно:

Той е обратен.

Очевидно е, миличка. Затова не те е докоснал и с пръст.

ХХХООО

Доли

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От:

Надин

Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Успокой се

Не е обратен. Ясно ли е? Не я слушай Доли. Само те обърква. Отегчава се. Питър Харгрейв не ще да зареже жена си заради нея, Арън все още страда по теб и Доли

няма какво друго да прави, освен да те тормози. А ти играеш по свирката, за нейна безкрайна радост.

Утре на коя тренировка ще отидем — на обедната или от 17:30?

Над

P.S. Не е нужно да ти казвам колко ги ненавиждам тия упражнения. В случай че не знаеш, де. Ненавиждам ги. Мразя да се потя. Не е естествено. Наистина не е.

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Но това обяснява

защо не се опита да ме целуне, да ме прегърне или нещо такова. Обратен е!

А аз му предложих да ме вземе със себе си като ходи при леля си в болницата следващия път.

Сигурно ме мисли за най-досадния идиот на света!

Мел

P.S. Да отидем на обедната тренировка, да ни се маха от главата. Знаем, че не ти харесва, Надин, но е полезно за теб. А потенето си е нещо естествено. Хората се потят от хиляди години.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: *Надин* *Уилкок*

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Ти да не би

да страдаш от някакво психическо разстройство?

Първо на първо, той не е обратен.

Второ, дори да е обратен, няма нищо нередно в това, че си поискала да го придружиш до болницата. Напротив, много е мило. Казах ти, да не даваш ухо на приказките на Доли.

Помниш ли плюшената покривка на леглото? И как веднъж си го видяла да храни кучето направо върху нея? Един гей според теб би ли се отнесъл така към материя от плюш?

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: О!...

Да, права си. Един гей не би нанесъл подобно оскърбление на нещо плюшено.

Слава богу, че те имам в живота си, Надин.

Мел

P.S. Но ако не е обратен, защо не ми отговаря? Писах му, вече не помня кога, за едни тропически депресии, които досега сигурно вече са се трансформирали в бури!

До: jerrylives@freemail.com

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: О, за бога...

Просто се обади на момичето, чу ли? Докато седиш и се вайкаш, някой друг ще ти я измъкне изпод носа!

Не се тревожи, тая история с Макс Фридландър ще мине и замине. Няма да повярваш какви лъжи ръсеше Джейсън, когато на времето започнахме да излизаме...

Най-голямата от тях беше, че е излизал с Джоди Фостър. Само че пропусна да уточни, че тя просто случайно се е оказала на същия ферибот, с който пътувал до Каталина.

Да, „излизал“ е с нея, спор няма...

А баба ти ми показа снимка на онази Мишел, дето брат ти твърди, че била най-красивата жена, която изобщо е познавал. Ало, приюта за улични кучета ли е? Струва ми се, че тук се разхожда един безстопанствен питбул...

Ето го и Джейсън, развикал се е за някакво печено сирене и защо не си открия собствена пощенска кутия и докога ще подяждам неговата; сега се опитва да ме избута от стола, нищо че съм бременна в седмия месец със сина му, да не говорим, че съм и майка на дъщерите му.

Стейси

До: jerrylives@freemail.com

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Изчезвай

Искам само да ти кажа, че докато ти товариш жена ми с шибаните си проблеми — които впрочем си създаваш сам — тук всичко се разпада. Трябваше аз да приготвям обяда на момичетата, при което от сиренето в тостера потече вода и предизвика пожар.

Да вземеш да си намериш своя жена и да оставиш моята на мира!

Джейсън

До: jerrylives@freemail.com

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Здравей, вуйчо

НИЕ СМЕ — ХЕЙЛИ И БРИТАНИ. МАМА И ТАТКО СЕ КАРАТ ЗАРАДИ ТВОЯТА ЧЕРВЕНКОСА ПРИЯТЕЛКА. МАМА КАЗВА, ЧЕ ТРЯБВА ДА СЕ ОБАДИШ И ДА Я ПОКАНИШ НА ОБЯД, А ТАТКО — ЧЕ ТРЯБВА ДА СЕ ПРЕГЛЕДАШ.

АКО СЕ ОЖЕНИШ ЗА ЧЕРВЕНКОСАТА ДАМА, ТЯ ЛЕЛЯ ЛИ ЩЕ НИ БЪДЕ?

КОГА ЩЕ ДОЙДЕШ ДА НИ ВИДИШ? ЛИПСВАШ НИ. НИЕ СМЕ ДОБРЕ. ВСЕКИ ПЪТ, КОГАТО ОНАЯ ВЕНА НА ГЛАВАТА НА ТАТКО СТАНЕ ЛИЛАВА, МУ ПЕЕМ ПЕСНИЧКАТА, НА КОЯТО ТИ НИ НАУЧИ, ТОЧНО КАКТО НИ ЗАРЪЧА. ЗНАЕШ ЗА КОЯ ПЕСНИЧКА СТАВА ДУМА. ОНАЗИ ЗА ДИАРИЯТА.

АМИ ТОВА Е. ТАТКО КАЗВА ДА СЕ МАХАМЕ ОТ БЮРОТО МУ.

ЩЕ ТИ ПИШЕМ ПАК!
ОБИЧАМЕ ТЕ,

БРИТАНИ И ХЕЙЛИ

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournall.com>

От: jerryllives@freemail.com

Отн.: Градушка с размер на бейзбол на топка и други атмосферни аномалии

Скъпа Мелиса,

Извинявай, че ти отговарям с такова закъснение. Имах спешна работа. Но всичко е вече горе-долу под контрол — поне засега.

Много мило, че искаш да дойдеш с мен в болницата при леля, но наистина не е необходимо.

Чакай. Спри. Знам какво ще кажеш.

За да те изпреваря, предлагам това да стане утре вечер, ако вече нямаш други планове.

Мисля да се възползвам от възможността да споделя с теб нещо, което не ми дава покой още от първия миг, в

който се срещнахме: огромния ми дълг към теб за това, че си спасила живота на леля ми.

Спри. Знам какво ще кажеш. Но е факт, че всъщност си направила точно това. Така ми казаха от полицията.

Така че, макар това да не е най-подходящият начин да изразя признателността си за стореното от теб, се надявам да ми позволиш да те поканя на вечеря. И тъй като знам колко дълбоко ще засегне това твоята чувствителност на жителка на Средния запад, съм съгласен ти да избереш ресторанта, за да не се притесняваш, че аз бих избрал такъв, който ще ме доведе до фалит.

Помисли и ми се обади. Както знаеш, благодарение на Пако, вечерите ми са свободни до 23:00 ч.

Искрено твой,

Джон

P.S. Снощи гледа ли репортажа по телевизията? Защо винаги се случва така, че хората, които се опитват да преминат с колите си през наводнени от разлели се реки участъци, не умеят да плуват?

До:

Надин

Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Той ми отговори!

И ме покани на вечеря.

Е, не съвсем. Май повече от благодарност, отколкото заради мен самата.

Но ако облека подходяща рокля...

Ти си специалист по ресторантите. Избери ми някой!

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Няма да можеш
да си платиш наема следващия месец, ако
продължиш да си купуваш разни неща, за да го впечатлиш.

Имам идея. Облечи нещо, което вече имаш. Няма как
да е виждал всичките ти дрехи. Живее там само от няколко
седмици, а аз знам, че имаш десет милиона поли.

И още една идея: Защо не дойдете във „Фреше“?
Така Тони и аз ще можем да го видим и да си кажем
мнението.

Просто идея.

Над

До: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Ха!

За толкова глупава ли ме мислиш? Не, ще гледаме да
стоим настрана от „Фреше“. Поне през първите сто години.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Тони Салерно <foodie@fresche.com>

Отн.: Значи не ни харесваш, така ли?

Мисля, че когато става въпрос за добро хапване,
тогава разбираш кои са ти истинските приятели. Искам да
кажа, явно е, че имаш някакви предубеждения към моя
ресторант, за които досега не знаех.

И все пак никога не си ми отказвала моето класическо пиле на грил. Възможно ли е през цялото време просто да си се подигравала с мен?

А Надин? Тя не ти е най-добрата приятелка, нали? Вероятно си имаш други тайни приятели, които си пазиш за екстрени случаи.

Всичко е ясно.

Тони

До: Тони Салерно <foodie@fresche.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Много добре знаеш

защо не искам да го вода в твоя ресторант. Не желая най-добрата ми приятелка и гаджето да ме зяпат през цялото време.

Много добре го знаеш.

Непоносим си, това известно ли ти е? Хубавото е, че си добър готвач — и симпатичен мъж, разбира се.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Отн.: Вечерята

Миличка, да не си откачила? Просто го накарай да те заведе в „La Grenouille“. Друго подходящо място просто няма.

И не се притеснявай, че не можел да си го позволи. За бога, Макс Фридландър направи състояние със снимките на тази Вивика за кампанията на „Мейбилайн“.

В края на краищата ти оказа първа помощ на тази жена. За което той ти дължи поне нещо от „Тифани“ или „Картие“.

ХХХООО

Доли

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Джордж Санчес

<george.sanchez@theyjournal.com>

Отн.: бистрото на ъгъла

Накарай го да те заведе там. Най-добрите хамбургери в целия град. Освен това можеш да следиш играта, докато ядеш.

Джордж

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Джими Чу <james.chu@theyjournal.com>

Отн.: как можеш изобщо

да мислиш за друго място, освен за „Пекинска патица“? Знаеш, че патицата там е най-добрата в целия град.

Джим

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Тим Грабовски

<timothy.grabowski@theyjournal.com>

Отн.: Не е гей

Надин ми препрати последното писмо от твоя приятел Джон и като хомосексуалист мога без колебание да кажа, че човекът не е обратен. Никой гей не би позволил на дамата да избира ресторанта, дори да е спасила живота на леля му.

Накарай го да те заведе във „Фреше“. Надин и цялата останала компания ще седим на бара и ще се преструваме, че не ви познаваме. Моля те, накарай го да те заведе там...

Приятно прекарване и не забравяй за безопасния секс, чуваш ли?

Тим

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *За бога,*

няма ли да спреш да коментираш наляво и надясно личния ми живот? Толкова е унижително! Току-що получих съобщение от Тим Грабовски от „Програмиране“. А щом те знаят, просто е въпрос на време да стигне до „Изкуство“. И какво ще стане, ако някой там познава Макс Фридландър и му разкаже как целият вестник говори за него?

Питам се какво се опитваш да направиш, за бога?

Мел

До: *Доли Варгас; Тони Салерно; Тим Грабовски*
<timothy.grabowski@theyjournal.com>; *Джордж Санчес*
<george.sanchez@theyjournal.com>; *Джими Чу*
<james.chu@theyjournal.com>

От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: *Мел*

Добре, стига толкова. Изнервяме я.

Говоря сериозно, Доли, така че изобщо не си и помисляй за друга засада в дамската тоалетна.

Над

P.S. Освен това нали знаете, че тя не може да пази тайна дори ако от това зависи живота. Няма начин да не издаде къде ще ходят и тогава ще ги пипнем.

До: jerrylives@freemail.com

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Вечерята

Скъпи Джон,

Здравей! Много мило от твоя страна, че ме каниш на вечеря, но наистина не е необходимо. За мен беше удоволствие да направя каквото трябва за леля ти. Ако можех, бих направила и повече.

Но ако наистина настояваш, честно казано, все ми е едно къде ще отидем.

Всъщност не, излъгах; има едно място, където НЕ ЖЕЛАЯ да ходя и това е „Фреше“. Навсякъде другаде би било добре. Защо не ме изненадаш?

Ще се видим на петнайсетия етаж, довечера в шест (времето за посещения в интензивното отделение е само от 18:30 до 19:00, нали?)

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: jerrylives@freemail.com

Отн.: Вечерята

Добре тогава.

Ще направя резервация за 20:00 ч. Надявам се, че си даваш сметка какво правиш като ме оставяш аз да избира ресторанта. Обожавам дреболии.

Джон

До: jerrylives@freemail.com

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Не ти вярвам

Опитваш се да ме сплашиш, нали.

Израсла съм във ферма. Всяка сутрин закусвахме с дреболии и препечени филийки.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: jerrylikes@freemail.com

Отн.: Сега пък

ти ме плашиш.

Ще се видим в шест.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: сержант Пол Рийс

<preese@eightyninthhighprecinct.nyc.org>

Отн.: снощи

Трент,

Не знам как да ти се извиня, човече. Не ми е работа да се бъркам, затова не исках да те питам каква е оная червенокосата с теб. Просто се изненадах, че те виждам там! Джон Трент във ветеринарния център! Какво ли престъпление разследва? Нещо доста заплетено, сигурно...

Съжалявам. Не можах да се въздържа.

Сериозно, бяхме там да проверим как е Хуго, кучето на участъка, дето е обучено да надушва бомби. Някакъв кретен го нахранил с остатъци от пиле, а нали знаеш какво става с кучетата, когато ядат пилешки кости...

Излиза, че е истина. Макар че очакват Хуго да се възстанови напълно.

Но ти какво правеше там, човече? Изглеждаше доста нервен за човек с такова маце под ръка.

Каж ми, ако има нещо, което мога да направя за компенсация... Да уредим някои глоби за паркиране например. Или да задържим съпруга на червенокосата за събота и неделя без право на освобождаване под гаранция? Само кажи.

Каквото и да е, само да оправим нещата.

Пол

До: *сержант Пол Рийс*
<preese@eightyninthhighprecinct.nyc.org>

От: *Джон Трент* <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: *Прощавам ти, но чак сега. Снощи ми идеше да те удуша.*

Не че беше виновен. Искам да кажа — ти ме видя. И каза: „Как е, Трент?“, както би направил всеки нормален човек.

Откъде би могъл да знаеш, че в момента живея под друго име?

Но вечерта, която започна катастрофално — кой ти е предполагал, че котките ядат ластици? Аз поне не знаех — завърши разкошно.

Тъй че смятай, че ти е простено, приятелю.

Колкото до червенокосата... е, това е дълга история. Някой път може да ти я разкажа. Зависи от това как ще се развият нещата, разбираш ли?

Сега трябва да се отбия във ветеринарния център и да си прибера котката, която, предполагам, се е възстановила успешно от операцията. А на връщане към къщи ще купя най-голямата и най-миризлива риба, каквато някога си виждал, в знак на благодарност за изключителна

прозорливост, която прояви, поглъщайки въпросното ластиче.

Джон

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Е, и???

С какво беше облечена? Къде в крайна сметка отидохте? Добре ли прекарахте?

СЛУЧИ ЛИ СЕ НЕЩО???

Над

До: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Случи се

• С какво беше облечена?

С късата черна пола от „Келвин Клайн“, светлосинята копринена блуза с остро деколте и тричетвърти ръкав и сините сандали с каишките около глезена и осемсантиметровия ток.

• Къде в крайна сметка отидохте?

В крайна сметка не отидохме никъде. Не и на вечеря.

• Добре ли прекарахте?

ДА.

• СЛУЧИ ЛИ СЕ НЕЩО???

Да, случи се.

Е, не съвсем, но почти. Вече си слагах последния пласт червило, когато някой почука на вратата. Отидох да

отворя. Беше Джон. С вратовръзка! Не повярвах на очите си. Изглеждаше страхотно, но беше разтревожен. Попитах го какво е станало.

„Туидълдум. Има му нещо. Би ли дошла да го погледнеш?“

Отидох и видях Туидълдум — по-палавата и гальовна от двете котки на г-жа Фридландър — да лежи под масата в трапезарията. Приличаше на малко дете, преяло с пасти. Не искаше да го докосват и изфуча, като посегнах да го пипна.

Внезапно се сетих нещо и попитах: „За бога, ти махаш ли ластичните ленти от «Кроникъл», когато носиш вестниците тук?“. Нали ги знаеш ония от „Кроникъл“, дето се имат за толкова велики, че разпространяват вестника си пристегнат с ластични лентички, за да не би случайно да изпаднат страници и някой сърдит абонат да им направи скандал заради липсата на финансовите новини или нещо друго.

А Джон отвърна: „Не. А трябва ли?“

И тогава се сетих, че съм пропуснала да му кажа най-важното по отношение на грижите за котките и кучето на леля му: Туидълдум има навика да ги гълта тези ластички. Така правеше и брат му Туидълди. И тъкмо по тази причина не е вече между нас.

„Трябва веднага да закараме котката в болница!“, извиках аз.

Джон ме изгледа слисан.

„Шегуваш се, нали?“

„Не, не се шегувам.“

Свалих котешката клетка от най-горния рафт в килера, където я държи г-жа Фридландър.

„Увий го в кърпа“.

Джон продължаваше да стои като глътнал бастун.

„Наистина ли говориш сериозно?“

„Напълно — отговорих. — Трябва да извадим ластика, преди да е блокирал нещо вътре“.

Всъщност нямам представа дали има такава опасност, но по очите на Туидълдум си личеше, че е зле.

Джон донесе кърпа, увихме в нея Туидълдум (Джон стоически изтърпя няколко жестоки одрасквания, докато свършим това) и го закарахме във ветеринарния център, където г-жа Фридландър беше водила Туидълди след фаталната му среща с ластичната лентичка от „Кроникъл“. Знаем го, понеже след смъртта на Туидълди тя нае оплаквачки и изпрати в лечебницата парично дарение вместо цветя.

Щом пристигнахме, веднага вкараха Туидълдум на рентген. Не ни оставаше нищо друго, освен да чакаме и да се молим.

Но не ми беше никак лесно да седя и да се моля, когато единствената ми мисъл бе колко мразя тия от „Кроникъл“ заради това, че бяха на път да провалят тази толкова важна за мен среща. Поне си мислех, че е важна. Мислех си за това как „Кроникъл“ винаги успяват да публикуват сензационните новини преди нас, как винаги празнуват Коледа в „Уотър Клъб“, а ние — все в „Бауълмор Лейнс“; за това, че техният тираж е със сто хиляди по-голям от нашия, че винаги печелят журналистическите награди, че тяхната модна рубрика е цветна и че нямат страница за светска хроника.

Всичко това ме разсмя. Не знам защо. Може би защото тия от „Кроникъл“ за пореден път ми съсипваха живота.

Джон ме попита защо се смее и аз му казах (не това, че „Кроникъл“ ни е провалил срещата, а другите неща). Джон също се разсмя. Не разбрах какво на него му е смешно, освен... Е, тъй или иначе не ми приличаше на човек, който прекарва дните си в молитви. Личеше, че се опитва да се сдържа, но смехът му току избухваше неудържимо.

Междувременно в лечебницата непрекъснато влизаха и излизаха най-различни посетители с домашните си любимци, пострадали по най-невероятни начини. Като

онази дама, чийто златен ретрийвър погълнал огромно количество от антидепресанта Прозак. Друга донесе игуана, която скочила от балкона на седмия етаж и се приземила на пръв поглед здрава и читава върху покрива на магазина отдолу. Трета се тревожеше за таралежа си, който някак „не се държал както трябва“.

„Как ли трябва да се държат таралежите?“, прошепна в ухото ми Джон.

Не беше никак смешно. Но ние просто не можехме да се спрем. Всички ни гледаха възмутено, а от това ни ставаше още по-смешно... Седим там, издокарани най-официално, преструваме се, че ни е безкрайно удобно на твърдите пластмасови столове и се опитваме да бъдем сериозни, но ще се пръснем от смях...

Докато не дойдоха онези ченгета. Бяха дошли да проверят състоянието на едно от служебните им кучета, което се задавило с пилешка кост. Един от тях видя Джон и каза: „Здрасти, Трент, какво правиш тук?“

Джон спря да се смее и с внезапно почервеняло лице отговори: „О, здравей, сержант Рийс!“

Наблегна на думата „сержант“. Сержант Рийс изглеждаше доста изненадан. Понечи да каже нещо, но точно тогава лекарят излезе и извика: „Г-н Фридландър?“

Джон скочи на крака и отвърна: „Да, аз съм“, после се приближи към него.

Лекарят каза, че Туидълдум наистина е глътнал ластичната лента, която е попаднала в тънките му черва, и че ако не се направи операция котката със сигурност ще умре. Можели да направят операцията веднага, но била доста скъпичка, 1500 долара, плюс 200 за престоя на животното в лечебницата.

1700 долара! Останах като гръмната. Но Джон само кимна, измъкна портфейла си и извади кредитната си карта... После бързо я прибра и каза, че за съжаление всичките му кредитни карти са на червено и че ще прескочи до някой банкомат, за да изтегли пари в брой.

В брой! Беше готов да плати 1700 долара в брой! Заради една котка!

Аз обаче му напомних, че не може да изтегли такава сума от банкомат в рамките на един ден. Казах: „Можем да използваме моята кредитна карта, а после да ми върнеш парите“ (знам какво ще кажеш, Надин, но не е вярно: щеше да ми върне парите, сигурна съм).

Но той категорично отказа. Отиде при касиерката да се договорят за начина на плащане и ме остави сама с лекаря и ченгетата, които ме бяха заобиколили и ме зяпаха. Не питай защо. Очевидно, заради късата ми пола.

После Джон се върна и каза, че е уредил всичко. Тогава ченгетата си тръгнаха, а лекарят предложи да останем докато приключи операцията, в случай че възникнат усложнения. Седнахме на местата си и аз попитах: „Защо онзи полицай те нарече Трент“?

А Джон отвърна: „О, нали ги знаеш ченгетата — все ще ти лепнат някакъв измислен от тях прякор“.

Но аз имах чувството, че крие нещо.

Навярно усети смущението ми, защото каза, че не е нужно да се мотая там и да чакам с него; че ще ми плати таксито до вкъщи и че се надява да се съглася да отложим вечерята за друг път.

Попитах го дали не е нещо мръднал; отвърна, че не мисли така, а аз Казах, че човек с толкова много прякори като него сигурно си има големи проблеми. Той се съгласи с мен, после около два часа спорихме кои серийни убийци в историята на престъпленията са най-откачените. Най-накрая лекарят излезе и каза, че всичко е минало успешно и че можем да си тръгваме. И ние си тръгнахме.

Не беше още прекалено късно за вечеря според стандартите на Манхатън — беше едва 22:00 ч., и Джон настоя да отидем някъде, въпреки че бяхме пропуснали резервацията за ресторанта, където е смятал да ме води. Но аз не бях в настроение за битки със среднощните тълпи. Той се съгласи и каза: „Искаш ли да си поръчаме китайска храна или нещо такова?“ Аз отвърнах, че няма да е лошо да

утешим Пако и г-н Пийпърс, които навярно страдат по липсващия си другар. А и бях прочела в телевизионния справочник, че по PBS ще дават „Мършавия“.

Отидохме у тях, тоест, у леля му, и поръчахме пак пържола „мо шу“. Храната пристигна, тъкмо когато филмът започваше, и ядохме на холовата масичка на г-жа Фридландър, седнали на удобното черно кожено канапе, върху което изпуснах цели две от ония рулца, залети с оранжев сос.

И тогава той започна да ме целува. Наистина. Бях започнала да се извинявам, за това че съм изцапала канапето на леля му, когато той се наведе, опря коляно право в петното и ме целуна.

Не съм била толкова стресната, откакто учителят ми по алгебра направи почти същото, когато бях ученичка първа година в гимназията. Само че тогава нямаше оранжев сос и говорехме за цели числа, не за книжни салфетки.

А и Макс Фридландър целува далеч по-добре от учителя по алгебра. Искам да кажа далеч по-еротично. Главата ми щеше да се пръсне. Сериозно. Беше толкова добър!

Или може би не чак толкова. Може би просто така ми се е сторило — толкова време никой не беше ме целувал така, че направо бях забравила какво е това.

Джон целува възбуждащо. Наистина.

Като спря, главата ми така се въртеше, че успях само да промълвя: „Защо го направи?“, което може би прозвуча грубо, но той не го възприе по този начин. „Защото така исках“, отвърна.

В продължение на един миг разсъждавах върху думите му, после го прегърнах и казах: „Добре“.

И започнах да го целувам аз. Беше хубаво, понеже канапето на г-жа Фридландър е невероятно меко, и Джон се отпусна върху мен, а аз потънах надолу и се целувахме доста дълго време. Всъщност докато Пако не реши, че е

време за разходката му и не пъхна големия си влажен нос между челата ни.

Тогава реших, че трябва да си ходя. Първо, знаеш какво казват майките ни по въпроса за целувките преди третата среща. Второ — само да не ти стане гадно — там долу ставаше нещо доста интересно, ако правилно ме разбираш.

А Макс Фридландър определено не е обратен. На обратните не им става, когато целуват жени. Това го знае дори едно девойче от Средния запад.

Докато Джон се мъчеше да изпъди Пако навън, аз се пооправих и му казах с малко неестествено официален тон: „Е, благодаря за прекрасната вечер, но мисля, че трябва да си ходя“. После хукнах навън, а той извика: „Мел, почакай, трябва да поговорим!“.

Но аз не спрях. Не можех. Трябваше да си тръгна, докато все още бях в състояние да се контролирам. Казвам ти, Надин, целувките му могат да парализират мозъка ти, страхотни са.

Ами какво друго?

А, да: Надин, уведомявам те, че на сватбата ти няма да дойда сама.

Трябва да свършвам. Пръстите ме заболяха от толкова писане, а и трябва да си подготвям рубриката за утре. Струва ми се, че има добри изгледи за Уинона и Крис Нот. Чувам, че ще ходят на почивка в Бали. Не е за вярване, че Уинона и аз си намерихме гаджета по едно и също време! Същото, както по времето, когато тя и Гуинет излизаха с Мат и Бен. Само че по-хубаво! Защото този път става въпрос за мен!

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournall.com>

От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@thenyjournai.com>

Отн.: *Надявам се, че поне*
си го оставила да плати китайската храна.

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@thenyiournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@thenyjournai.com>

Отн.: *Да, разбира се,*
плати я. Но без бакшиш. Нямах дребни.
Защо си такава? Прекарах си чудесно. Беше хубаво.
Не съм му позволявала да ме опипва и разни такива,
за бога.

Мел

До: *Мел Фулър* <melissa.fuller@thenyiournal.com>

От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@thenyiournal.com>

Отн.: *Мисля си*

че всичко става прекалено бързо. Дори не съм го
виждала. Без да се обиждаш, Мел, н нямаш много опит с
мъжете. Арън ти е първият, доколкото знам. Всъщност
каква е оная история за братята в колежа, дето стана дума
онзи ден?

Просто казвам, че бих се чувствала по-спокойна, ако
го видя. В края на краищата Доли ни разказа доста
любопитни неща за него. Как трябва да се чувствам? За
мен ти си като по-малка сестра, каквато не съм имала.
Искам да съм сигурна, че никой няма да ти стори зло.

Така че, защо не го накараш тия дни да дойде да те вземе за обяд или нещо такова? С удоволствие ще пропусна тренировката...

Не ме мрази.

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@thenvjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@thenjournal.com>

Отн.: *Направо си*

като грижовна квачка.

Да, добре, щом настояваш мога да направя така, че случайно да се сблъскате.

Господи, на какви жертви сме способни заради приятелите си...

Мел

До: *Джон Трент* <john.trent@thenychronicle.com>

От: *Дженевив Рандолф Трент*
<grtrent@trentcapital.com>

Отн.: *Поведението ти напоследък*

Скъпи Джон,

Пише ти баба ти. Предполагам, че си изненадан да получиш писмо от мен. Избрах този начин за кореспонденция — електронната поща — тъй като не си отговорил на нито едно от телефонните ми обаждания, а брат ти Джейсън ме уверява, че макар да не си прослушваш телефонния секретар, от време на време отговаряш на съобщенията по e-mail.

По въпроса:

Мога да простя факта, че захвърли всякакво благоразумие, започвайки своя собствена кариера в област, с каквато, честно казано, никой уважаван Трент — или Рандолф — не би и помислил да се захваща. По този начин ми доказваш, че не всички журналисти са боклуци.

Мога да простя и факта, че напусна семейното жилище и заживя самостоятелно, най-напред в оная дупка на 37-ма улица с онзи рошав кретен, после там, където и сега живееш — в Бруклин, район, за който съм чувала, че е най-прелестният от всичките пет в града, ако не се броят отделни расови вълнения и срутваци се супермаркети.

Мога да ти простя това, че си решил да не докосваш парите, пазени на твое име под попечителство още от смъртта на дядо ти. Един мъж сам трябва да си пробива път в живота, ако може, без да разчита на помощ от семейството си. Аплодирам усилията ти в тази насока. Това надминава всичко, което е направил кой да е от останалите ми внуци. Да вземем братовчед ти Дики. Сигурна съм, че ако това момче имаше призвание като теб, Джон, нямаше да си чопли носа по цял ден.

Онова обаче, което просто не мога да ти простя, е отсъствието ти от церемонията онази вечер. Знаеш колко много означават за мен тези неща. Раковото отделение, което дарих, е изключително важно за мен, защото както добре ти е известно, тъкмо ракът отне обичния ти дядо от мен. Разбирам, че може би си бил ангажиран, но поне можеше да ни се обадиш.

Няма да скрия, Джон, особено държах на твоето присъствие, защото исках да те запозная с една млада дама. Знам, знам как се отнасяш към моите опити да те запознавам с подходящите дъщери на моите приятели. Но Виктория Арбътнот, която сигурна съм, помниш от детските си летни ваканции във Вайнярд — семейство Арбътнот имаха имение в Чилмарк — се е превърнала в изключително привлекателна млада госпожица. Дори е преодоляла онзи ужасен проблем с долната челюст, типичен за всички от фамилията Арбътнот.

А и доколкото разбрах, е много добра в инвестиционния бизнес. Тъй като винаги са те привличали жени, посветили се на кариерата си, си направих труда да осигуря присъствието на Виктория на тържеството онази вечер.

Заради теб обаче едва не станах за смях! Трябваше да прехвърля Виктория на братовчед ти Бил. А ти много добре знаеш какво ми е мнението за него.

Знам колко се гордееш с факта, че си черната овца на фамилията, Джон, макар да не виждам нищо възмутително в това един мъж да си изкарва прехраната с работа и да прави онова, което му харесва да прави. Братовчедите ти, с техните най-различни неразумни склонности и нежелани бременности, ме възмуцават далеч повече.

Но все пак едно такова поведение е озадачаващо дори от страна на човек като теб. Мога само да кажа, че се надявам да получа убедително обяснение. Освен това се надявам и да намериш време да отговориш на това писмо. Твърде невъзпитано от твоя страна е да не отговаряш на обажданията ми.

Искрено твоя, въпреки всичко,

Мим

До: Джаневив Рандолф Трент
<grtrent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenvchronicle.com>

Отн.: Прощаваш ли ми?

Мим,

Просто нямам думи. Караш ме да се срамувам от себе си. Непростимо е, че не ти отговарях на обажданията. Единственото ми обяснение е, че не прослушвам телефонния секретар редовно, както преди, защото от известно време живея в апартамента на един приятел. По-

точно не на моя приятел, а на леля му, която е в болница и някой трябва да се грижи за домашните любимци.

Въпреки че след това, което се случи с една от котките наскоро, вече не съм сигурен дали съм най-подходящият за това човек.

Както и да е, искам да знаеш, че не дойдох на тържеството не от пренебрежение към теб или към събитието. Просто имах работа. Много важна.

Което ми напомня: Вики Арбътнот по-добре да не се надява. Срегнах друга жена.

Не, не е от кръга на твоите познати, освен ако не познаваш семейство Фулър от Лансинг, Илинойс. Но едва ли.

Знам, знам, че след историята с Хедър си вдигнала ръце от мен завинаги. Да, много по-трудно е човек като мен да бъде държан мирен, отколкото да се намери момиче, което да не се е регистрирало в Блумингдейл като бъдещата г-жа Джон Трент още преди да съм му предложил брак (срещу акции от по 1000 долара, не по-малко).

Но преди да поискаш да се срещнеш с нея, позволи ми да преодоля някои... спънки. Романтичните връзки в Ню Йорк не са лесна работа, а тази е по-объркана от всички останали.

Но аз съм сигурен, че ще се справя. Трябва да се справя. Нямам ни най-малка представа как, но трябва да се справя.

С хиляди извинения и надежди, че ще проявиш разбиране.

твой Джон

P.S. За компенсация ще присъствам на благотворителната церемония под мотото „Да се преборим с рака“ в „Линкълн Сентър“ следващата седмица, понеже знам, че ти си основният спонсор. Дори ще разбутам стария попечителски фонд и ще напиша чек, задължително с четири нули. Това ще позаглади ли разрошената ти перушина?

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournall.com>

От: Дон и Бевърли Фулър <DonBev@dnr.com>

Отн.: Пази се!

Здравей, скъпа, отново е мама. Надявам се, добре си отваряш очите, защото снощи гледах по телевизията, че в Манхатън отново има пропадане точно пред редакцията на някакъв вестник!

Но не се тревожи, вестникът е този, дето го ненавиждаш, онзи снобския. Все пак си помисли, можеше ти да си в онова такси, което пропаднало в шестметровата дупка! Аз обаче знам, че никога не взимаш такси, тъй като харчиш всичките си пари за дрехи.

Горката жена! Трима пожарникари едвам я измъкнали оттам (ти си дребничка, и един би бил достатъчен да те измъкне, от каквато и да е дупка, си мисля)!

Просто исках да ти кажа да внимаваш. Гледай в краката си като вървиш, но поглеждай и нагоре, защото съм чувала, че понякога върху главите на минувачите падат недобре закрепени климатици!

Този град е пълен с опасности. Защо не се върнеш тук? Можеш да постъпиш на работа във вестник „Хрониките на окръг Дуейн“. Онзи ден срещнах Мейбъл Флеминг и тя каза, че няма никакъв проблем веднага да те назначи като водещ рубрика „Изкуство и развлечения“.

Помисли, моля те. Тук в Лансинг няма нищо опасно — няма свлачища, падащи климатици и травестити убийци. Само онзи тип, дето застреля всички клиенти в магазина за хранителни стоки, но това беше преди много години.

Целувки,

Мама

P.S. Познай какво се случи! Един твой бивш приятел се омъжи! Изпращам ти официалното съобщение.

Атачмънт: (снимка на дребен като фъстък мъж и момиче с буйна и дълга коса)

„Кристъл Хоуп Лебю и Джереми Вогън“, и двамата от Лансинг, миналата събота сключиха брак в Христовата Църква в Лансинг.

Родители на булката са Бранди Джо и Дуайт Лебю от Лансинг, собственици на магазина за напитки „Бъки Ликърс“ на главната улица в центъра на Лансинг. Родители на младоженеца са Джоан и Роджър Вогън. Джоан Вогън е домакиня. Роджър Вогън работи в автосервиз „Смит ауто“.

Сватбеното тържество се състоя в залата на масонската ложа в Лансинг, на която г-н Лебю е член.

Булката, на 22 г., е завършила гимназията в Лансинг и понастоящем работи в козметичен салон. Младоженецът, на 29 г., е завършил гимназията в Лансинг и понастоящем работи в „Бъки Ликърс“.

След медения си месец на Мауи, младоженците ще се установят в „Лансинг“.

До: Джордж Санчес
<george.sanchez@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Да повдигнем духа

Уважаеми Джордж,

За да се повдигне духа на работещите в тази редакция, който, сигурна съм, че ще се съгласиш с мен, е като духа на препикано мушкато, както сам често казваш, предлагам вместо оперативката тази седмица да се разходим до пресечката на 3-та и Медисън, за да се възхитим на гигантското пропадане пред редакцията на нашия противник и основен конкурент — „Ню Йорк Кроникъл“.

Сигурна съм, ще се съгласиш с мен, че това ще бъде една освежителна промяна в рутинното изслушване на

оплакванията на колегите, че откакто „Криспи Крийм“ затвориха, не можем да осигурим свестни понички за оперативките ни.

Освен това поради спирането на водата в сградата, в която се помещава „Кроникъл“, ще имаме удоволствието да наблюдаваме как уважаваните ни колеги притичват през улицата до „Старбъкс“, за да използват тоалетната там.

Моля да разгледате предложението ми с цялото необходимо внимание, което то несъмнено заслужава.

С уважение,

Мел Фулър
водещ „Светска хроника“
„Ню Йорк Джърнъл“

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Джордж Санчес

<george.sanchez@thenyjournal.com>

Отн.: Да повдигнем духа

Пияна ли си?

Всички знаем, че искаш да видиш пропадането само защото си падаш по природните бедствия.

Залавяй се за работа, Фулър. Не ти плащам заради черните ти очи.

Джордж

До: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Гигантска дупка в земята

Хайде де, няма можеш да устоиш? Ако дойдеш с мен да я видим, днес ще те освободя от тренировки...

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Гигантска дупка в земята, където би трябвало да е мозъкът ти

Ти си луда. Навън е трийсет градуса. Няма да си прахосам скъпоценния час обедна почивка, за да ходя да гледам някаква си дупка, дори да е пред „Кроникъл“.

Покани Тим Грабовски. Той ще дойде с теб. Той би отишъл навсякъде, където се събират униформени мъже.

Над

До: *Надин* *Уилкок*

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Тим* *Грабовски*
<timothy.grabowski@theyjournal.com>

Отн.: Срегнах го!

Ах, ти, мързеланке! Ако си беше размърдала задника, за да дойдеш с нас, щеше да видиш човека, по когото нашата Мел въздиша, без да спре вече цял месец.

Да, някои от нас се мислят за голяма работа и е под достойнството им да ходят да гледат някакви си дупки...

Тим

До: Тим Грабовски
<timothy.grabowski@theyjournal.com>
От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
Отн.: Срещнал си го?!
Хайде, разкажи де, хитрец такъв!
Над

До: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
От: Тим Грабовски
<timothy.grabowski@theyjournal.com>
Отн.: А ти какво ще ми дадеш?
Ти, огнена красавице...
Тим

До: Тим Грабовски
<timothy.grabowski@theyjournal.com>
От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
Отн.: Трябва да посетя
новото заведение на Боби Де Ниро и ще те взема с
мен, ако ми разкажеш за срещата ти с Макс Фридландър.
Моля те, разкажи ми! Умолявам те!
Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Тим* *Грабовски*
<timothy.grabowski@theyjournal.com>

Отн.: *Предавам се*

Добре, ще ти разкажа. Но искам да отидем в новото заведение на Боби на вечеря, не на обяд. Тогава всичките зализани инвестиционни банкери ще бъдат там.

Добре, разказвам.

Представи си, ако можеш:

Мястото на действие е пресечката на 53-та и Медисън. В средата на улицата се е появила дупка с размери дванайсет на шест метра. Дупката е обградена от полицейски бариери, оранжеви предупредителни конуси, булдозери, бетоновози, камиони, кран, телевизионни репортери, стотина ченгета и двадесетина от най-сърдитите строителни работници, които този жалък програмист е виждал някога.

Шумът от пневматичните чукове и клаксоните на нищо не подозиращите водачи на МПС, които не са чули съобщенията на пътните органи, преди да са тръгнали от Джърси, са оглушителни. Горещината е смазваща. А миризмата... за бога, не знам какво правят онези момчета на дъното на дупката, но да ти кажа, подозирам, че са спугали отходната тръба.

Сякаш самият ад се е отворил пред бастиона на злото — лъскавия „Ню Йорк Кроникъл“ — за да го погълне обратно при създателя си, самия г-н Сатана.

И в цялата тая невъобразима глъчка изведнъж виждам как по лицето на г-ца Мел — която, както сигурно се досещаш, е замаяна от щастие при вида на това зрелище — се изписва такова блаженство, че отначало си помислих да не би мистър Софти да е пристигнал с камиончето си и да е започнал да раздава безплатно сладолед във фунийки.

Но проследявайки посоката на замъгления поглед, откривам на какво се дължи всичко това:

Един Аполон. Не преувеличавам. Съвършен образец на мъжката красота. Стоеше зад бариерата и гледаше в дупката, сякаш току-що излязъл от страниците на каталога на Дж. Кру, с издути на коленете камуфлажни панталони и мека памучна риза. Вятърът леко разрошваше кестенявата му коса, и кълна се, Надин, ако някой от работниците му тикнеше лопата в големите ръце, изобщо нямаше да изглежда не на мястото си.

Което далеч не може да се каже за моя приятел.

Но да се върнем към събитията.

„Джон! Джон! Насам!“, крещеше нашата г-ца Мел, в усилието си да надвика цялата тази връва.

Аполон се обръща. Вижда ни. Лицето му придобива жълтеникава окраска, която го прави още по-привлекателен.

Тръгвам след г-ца Мел, която си пробива път през полицаите и вбесените колеги от „Кроникъл“, които, с журналистическите си пропуски в ръце, са обкръжили нещастните служители от кметството и настояват да знаят кога в личните им бидета (не ми казвай, че няма такива в облицованите със златни тапети помещения, в които работят) отново ще потече вода. Като стигна до божественото същество, което нарича Джон по неизвестни за мен причини, нашата г-ца Мел заговорва, без да си поема дъх, както обикновено:

Г-ца Мел: „Какво правиш тук? Дошъл си да снимаш дупката ли?“

Макс Фридландър: „Хм, да.“

Г-ца Мел: „Къде е фотоапаратът ти?“

Макс Фридландър: „О! Хм, забравил съм го.“

Хм. Лампите светят, но къщи изглежда няма никой. Поне докато...

Макс Фридландър: „Всъщност, аз вече направих снимките, които ми трябваха. Тук съм, защото... нали знаеш, защото обичам природните бедствия.“

Г-ца Мел: „И аз! О, запознай се с моя приятел Тим.“

Приятелят Тим и Съвършеният човешки екземпляр си стискат ръцете. Никога повече няма да си мия дясната ръка.

Макс Фридландър: „Здрасти. Приятно ми е.“

Приятелят Тим: „И на мен.“

Г-ца Мел: „Радвам се, че те срещнах.“

После зарязва всякакви официалности и изтърсва:

Г-ца Мел: „Приятелите ми искат да те видят, тъй че би ли дошъл утре вечер към девет във «Фреше» на 10-та улица? Просто няколко колеги, не се притеснявай.“

Бях ужасен. Какви ги вършеше тя? Не можеш да признаваш подобни неща пред бъдещия си партньор просто ей така. Какво стана с женската деликатност? С женската тактичност? Такава дързост... Казвам ти, ужасих се. Още едно доказателство, че можеш да изтръгнеш едно момиче от Средния запад, но не можеш да изтръгнеш Средния запад от момичето...

Г-н Фридландър бе не по-малко шокиран от мен. Лицето му пребледня.

Макс Фридландър: „Хм. Добре.“

Г-ца Мел: „Чудесно. Ще се видим там.“

Макс Фридландър: „Непременно.“

Г-ца Мел си тръгва. Приятелят Тим също. Като погледнах през рамо, Макс Фридландър беше изчезнал — забележителен трик, като се има предвид, че от тази страна на дупката нямаше къде другаде да отиде, освен в сградата на „Кроникъл“.

Той обаче не можеше да е отишъл там. Душата му мигом щеше да бъде изтръгната от тялото, а демоните щяха да изпият жизнените му сили.

И това е всичко. Очаквам да те видя довечера във „Фреше“. Не закъснявай.

Какъв коктейл най-много би подходдал на събитието? Знам, трябва да се консултираме с Доли. Тя винаги знае кое е най-подходящото питие за съответния случай.

Това е засега.

Тим

До: Доли Варгас <dolly.vargas@thenyjournal.com>;
Джордж Санчес <george.sanchez@thenyjournal.com>;
Стела Марковиц <stella.markovitz@thenyjournal.com>;
Джими Чу <james.chu@thenyjournal.com>; Алвин Уеб
<alvin.webb@thenyjournal.com>; Елизабет Стренг
<elizabeth.strang@thenyjournal.com>; Енджи Соу
<angela.so@thenyjournal.com>

От: Надин Уилкок <nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: Мел

Добре, момчета, чухте рекламата. Остава да видим дали отговаря на действителността. Мястото е „Фреше“. Часът — девет. Бъдете там, иначе утре няма да знаете за какво си говорят останалите.

Над

До: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: „Ню Йорк Джърнъл“

Добре, кажи ми и то веднага: Кого познаваш в „Ню Йорк Джърнъл“?

Искам имена, Фридландър. Искам списък с имена, и то ВЕДНАГА.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: „Ню Йорк Джърнъл“

О, благоволяваш отново да разговаряш с мен? Разбирам. Вече не си толкова високомерен и надут, нали? Помислих, че съм те обидил до смърт с моите писания относно женската част от човечеството.

Знаех си, че ще допълзиш обратно.

И тъй, какво искаш да знаеш? Дали познавам някого в „Ню Йорк Джърнъл“? Ти да не си мръднал? Ти си единственият журналист, с когото си имам вземане-даване. Не мога да ги понасям тези полуинтелигентни лицемери, дето се мислят за толкова велики само защото са свързали няколко думички в изречение.

Защо ти трябва да знаеш това?

Ей, Трент, нали не възнамеряваш да се представяш за мен на публични места? Искам да кажа, тази роля я играеш само в сградата на леля ми, нали така? Пред онова девойче, дето толкова се ядосваше, че трябва да разхожда кучето?

Нали така? НАЛИ???

Макс

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: „Ню Йорк Джърнъл“

Чакай, забравих. Познавам оная сладурана, Доли едикоя си. Мисля, че работи там. Но ти няма да се срещаш с нея, нали?

Макс

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

*От: Джсеневи Рандолф Трент
<grtrent@trentcapital.com>*

Отн.: г-ца Фулър

Скъпи Джон,

Ах, ах, ах! Репортерка, значи! Засрами се от себе си! Мислех, че в най-лошия случай ще е поне студентка последна година. Нали ги знаеш онези ужасни дългокоси момичета, обути със сандали, очила и ранички на гърба, дето четат Пруст по пейките из Сентръл Парк.

Но пък репортерка! Наистина, Джон, какви ги вършиш?

Нима си помисли, че няма да разбере? Много си наивен! Проста работа: един телефон до семейство Фулър от Лансинг, Илинойс. Представих се за една от ония дето проследяват родословното дърво на семействата. Нали знаеш — Фулър от времето, когато „Мейфлауър“ стигнал американска земя и т.н. О, те с удоволствие ми разказаха всичко за фермата и безценната им Мелиса, която се е преместила в големия град. И не просто голям град, а най-големия на света, Ню Йорк сити.

Честно, Джон.

Е, най-добре да я доведеш, та всички да я видим. Другата седмица ще е добре, но след благотворителната сбирка. Дотогава съм изцяло заета.

С цялата ми обич,

Мим

До: jerrylives@freemail.com

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Мим

Само да ти кажа, че Мим е в бойно настроение заради отсъствието ти от церемонията.

Плюс, макар че не съм сигурен, изглежда е разбрала за червенокосата.

Не ме гледай. Не съм казал аз. Все още мисля, че не си с всичкия си, щом си се съгласил на такова нещо.

От друга страна Стейси иска да знае дали си послушал съвета.

Джейсън

P.S. Четох новините за оная дупка пред сградата на редакцията ви. Моите съболезнования за ситуацията с тоалетните.

P.P.S. Извинявай, че те нарекох кретен. Макар че си точно такъв.

P.P.P.S. Забравих да ти кажа: заради всичко това Стейси си откри своя пощенска кутия. Писна да използва моята. Адресът е: IH8BARNEY@freemail.com

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Можеш да ме наричаш...

както си искаш. Не ми пука.

И не се притеснявай за Мим. Не ми пука и за нея.

Дупката някак си ми харесва. Изпитвам истинска привързаност към нея. Всъщност, когато я запълнят, ще ми липсва.

Джон

До: Стейси Трент <ih8barney@freemail.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Джон

Стейс,

На Джон му има нещо. Миналата седмица го нарекох кретен, а на него не му пука. Освен това го предупредих за Мим, а той каза, че и за нея не му пука!

Не му пука даже за оная дупка и за това, че тоалетните в сградата не работят.

Същото се случи с братовчед ми Бил, когато глътна червея на дъното на бутилката текила в Мексико. После трябваше да се възстановява цял месец.

Какво ще правим?

Джейсън

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: Стейси Трент <ih8barney@freemail.com>

Отн.: Джон

Джейсън,

Преди да тикнеш горкия си брат в клиника, нека да видим дали няма да мога да измъкна повече от него. Струва ми се, че с мен ще е по-склонен да споделя, след като вижда, че не го наричам с какви ли не обидни епитети.

Целувки,

Стейси

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Стейси Трент <ih8bamey@freemail.com>

Отн.: Вслуша се в съвета ми, нали?

Не отричай. Обадил си се. Хайде, разказвай.

И не пропускай нищо. Аз съм на 34 години, тоест, жена в разцвета на сексуалността си. Освен това съм и толкова бременна, че от седмици не съм виждала пръстите на краката си. Единствения начин да имам секс, е да го съпреживявам.

Така че наблегни на това, палавнико.

Стейси

До: Стейси Трент <ih8barney@freemail.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Палавникът отговаря

Стильт ти е доста пикантен за една домакиня и майка на две (и половина) деца. Всички ли маменца в твоето положение се изразяват така цветисто? Сигурно е много интересно на благотворителните ви сбирки.

За твое сведение, това, което си мислиш, че се е случило, не се случи.

И ако нещата продължат както досега, никога няма да се случи.

Не знам какво да мисля за отношенията ни с това момиче. Знам, че не съм най-привлекателният мъж на света. Не мисля, че хората, които ме познават биха ме нарекли плейбой. Но пък и никога не са ме обвинявали, че съм пълен идиот.

И въпреки това, когато съм с Мел, точно така се получава — вероятно това е божественото наказание за факта, че откакто съм я срещнал, не съм направил почти нищо друго, освен да я лъжа.

Каквото и да е, оказва се, че нещо толкова просто като една вечеря се оказва неосъществимо за нас. Както знаеш, първият ми опит завърши с ядене на пица на крак (при което тя си плати парчето).

Вторият ми опит завърши още по-зле. Прекарахме почти цялата вечер във ветеринарна лечебница. След което аз не само че развалих всичко, ами и я обидих, като си позволих опит за сексуална близост върху канапето на лелята на Макс Фридландър. Тя побягна като подплашена сърна, казано на езика на сантименталните романи. И с право: сигурно съм изглеждал като разгорещил се девствен ученик.

Това достатъчно ли е, за да съпреживееш моите романтични увлечения, Стейси? Дали пръстите на краката

ти, които толкова отдавна не си виждала, мърдат от възбуда?

След случката на канапето направо ми идеше да кажа. И съжалявам, че не го направих. Нещата само се влошават още повече.

Защото всеки изминал в лъжа ден, е просто още един ден, заради който ще ме мрази, когато накрая научи истината.

А това ще стане. Искам да кажа, късметът ми ще ме напусне съвсем скоро и някой, който го познава, ще каже, че аз не съм Макс Фридландър и тя няма да разбере обясненията ми, защото всичко е толкова детинско и ще ме намрази, и животът ми ще свърши.

Защото по необясними причини, вместо да ме наругае, както би направила всяка друга жена с ума си, тя изглежда наистина ме харесва. Да ме убиеш, не мога да ти кажа защо. Искам да кажа, предвид това, което знае за мен — или по-скоро за Макс Фридландър — би трябвало да не може да ме понася.

Но напротив, Мел се смее на тъпите ми шеги. Мел изслушва моите скучни истории. И явно говори за мен с приятелите и колегите си, защото няколко от тях поискаха да ме видят.

Знам какво си мислиш. Мислиш си: Защо, за бога, се е съгласил да отиде?

Не мога да ти отговоря. Като ме попита, бях пред редакцията, където тя се появи най-неочаквано. Бях толкова изненадан, че я виждам там и толкова изплашен някой да не ме повика по име, че направо се смразих, макар че слънцето печеше и навън беше поне 30 градуса. Изведнъж сред шума и суетнята наоколо се появява тя, с коса като ореол, застава там и ме гледа с големите си сини очи. Бях готов да кажа „да“ дори ако беше поискала от мен да ям парченца стъкло от дланта на ръката.

И вече нищо не можех да направя. Бях казал „да“ и не можех да се отметна.

Така че буквално избягах панически и се опитах да разбера дали Макс познава някого от „Джърнъл“.

После отидох и се срещнах с тях. Бяха изпълнени с недоверие, но заради Мел се опитвах да го прикрият, защото очевидно всички я обожават. В края на вечерта вече бяхме най-добри приятели.

Но само защото единствената им колежка, която познавала Макс Фридландър, не дойде.

Аз естествено не знаех това преди Мел да ми каже: „О, Доли Варгас няма да може да дойде, защото има билети за балетен спектакъл. Праща ти много поздрави“.

Виждаш ли? Виждаш ли, бях на косъм. Просто е въпрос на време.

Какво да правя? Ако кажа, ще ме намрази и никога повече няма да я видя. Ако не кажа, така или иначе ще разбере, ще ме намрази и повече никога няма да я видя.

След като приятелите си тръгнаха, Мел предложи да се поразходим, после да вземем такси и да се приберем. Тръгнахме по 10-та улица, която, ако си спомняш от времето преди с Джейсън да избягате в предградията, е сенчеста улица с къщи от червеникав камък, чиито предни прозорци вечер са винаги ярко осветени и се вижда как обитателите им вътре четат, гледат телевизия и правят всичко онова, което правят хората у дома след мръкване.

Тя ме хвана за ръка и продължихме да вървим така, и аз изведнъж си дадох сметка, че никога през живота си не бях се разхождал ръка за ръка с момиче по улиците, и се почувствах... щастлив.

Защото винаги, когато друга жена ме е хващала за ръка, то е било за да ме дръпне към витрината на някой магазин, за да ми покаже какво иска да купя. Винаги.

Знам, че звучи ужасно, като самосъжаление или нещо такова, но не е така. Просто ти казвам истината.

И най-ужасното в цялата история, Стейс, е, че е истина.

А сега трябва да кажа, нали? Да кажа кой съм?

Мисля, че няма да мога. А ти?

Джон

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: Стейси Трент <ih8barney@freemail.com>

Отн.: Джон

Нищо му няма на брат ти, глупчо. Просто е влюбен,
това е всичко.

Стейси

До: Стейси Трент <ih8barney@freemail.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Брат ми

Джон? Влюбен? В кого? Червенокосата ли?

НО ТЯ ДОРИ НЕ ЗНАЕ ИСТИНСКОТО МУ ИМЕ!!!

И за теб това е нормално???

В това семейство всички ли са откачили!?

Джейсън

До: Надин

Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Кажу ми го пак

Хайде. Само още веднъж.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
Отн.: *Не*
Няма

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
Отн.: *Хайде*
Кажми ми го. Знаеш, че искаш. Дължиш ми го.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
Отн.: *Голяма си досадница*
и вече започваш да ме дразниш. Добре, ще ти кажа.
Но за последен път.
Права си. Макс Фридландър е много симпатичен.
Явно всички ние сме грешили относно него. Извинявам се.
Дължа ти едно фрапучино.
Доволна ли си?

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *Голямо*

със сметана. Да не забравиш.

Мел

P.S. Не ти ли харесват бръчиците в ъгълчетата на очите му, когато се засмее? Като Робърт Редфорд на младини, нали?

До: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: *Надин* *Уилкок*

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: *Направо*

ми писна вече.

И аз ли бях такава, когато започнах да излизам с Тони? Защото ако съм била, не разбирам защо никой от вас не ме е застрелял. Защото наистина е досадно. Престани вече.

Над

До: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: *Арън* *Спендър*

<aaron.spender@theyjournal.com>

Отн.: *Макс Фридландър*

Да, знам. Чух всички да говорят за това край машината за кафе. Очевидно „Фреше“ е било най-подходящото място.

Не се тревожи — не съм разстроен от факта, че не бях поканен. Разбирам нежеланието ти да бъда там.

И не се притеснявай — не ти пиша с намерението да те върна при себе си. Разбирам, че си намерила друг.

Пиша ти просто за да ти кажа, че се радвам за теб. Твоето щастие е всичко, което някога съм желал.

А ако го обичаш... е, това ще е всичко, което искам да чуя. Защото знам, че щом ти си се влюбила в някого, той наистина го заслужава и е наистина благороден мъж. Мъж, който ти дава уважението, което заслужаваш. Мъж, който никога няма да те унижи.

Искам само да знаеш, Мелиса, че бих направил всичко на света да съм на неговото място. Наистина. Ако не беше случката с Барбара...

Но сега не е времето и мястото да обсъждаме какво би могло да бъде.

Просто искам да знаеш, че мисля за теб и се радвам като те виждам сияеща от щастие. Заслужаваш го повече от всеки друг, когото познавам.

Арън

До: Арън Спендър <aaron.spender@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Макс Фридландър

Благодаря, Арън. Много мило писмо, което означава много за мен.

Мел

P.S. Извинявай, че го споменавам, но ми казаха, че си взел фигурката на принцесата воин Зина, която стоеше на компютъра ми. Новото момче от факса те е видяло, Арън.

Искам си я. Не ме интересува какво си направил с нея. Просто си я искам.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: Доли Варгас <dolly.vargas@theyjournal.com>
Отн.: Новия ти обожател

Типично в твой стил, миличка, да решиш да покажеш новата си играчка, точно когато нямаше как да присъствам на церемонията по разбулването. Не е честно. Кога ще го накараш да дойде да те вземе на обед или нещо такова, че да мога и аз да му кажа едно „здрости“? Беше толкова отдавна, вече не си спомням как изглежда. Може би трябва да прескоча до „Уитни“, за да си опресня паметта.

ХХХООО

Доли

До: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Гола снимка

О, ГОСПОДИ!!!

Съвсем бях забравила за онзи автопортрет на Макс Фридландър, който е изложен в „Уитни“!

На който е гол!!!

КАКВО ДА НАПРАВЯ??? Не мога ей така да отида и да го видя, нали? Гадно е.

Мел

P.S. Само като си помисля и ме заболява главата.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Моля те

Разбира се, че можеш да отидеш и да я видиш тази снимка. Кое е по-гадно: да я видиш, или факта, че той я е окачил там, за да я гледа целият свят?

Както и да е. Вземи си чангичката и тръгвай с мен. Ще зарежем тренировката в името на културата, предоставена ни благодарение на любезното съдействие на музея за американско изкуство „Уитни“.

Над

P.S. Главоболието ти е от франучиното. И на мен ми действа така.

До: Стейси Трент <ih8barney@freemail.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Трябва ми твоята

рецепта за камбала, пълнена с раци. След като всеки мой опит да я изведа се проваля, реших просто да сготвя нещо и да я поканя на гости у дома.

Тоест, в дома на лелята на Макс Фридландър.

Кой знае, може пък и да събера смелост да кажа истината за себе си.

Но най-вероятно няма да стане.

А, как ги правиш онези малки питки с домати отгоре?

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Стейси Трент <ih8barney@freemail.com>

Отн.: Моите питки

Доколкото разбирам, имаш предвид bruschetta. Препичаш филийки френски хляб, после ги натриваш с чесън, нарязваш домати на резенчета и...

За бога, Джон, защо просто не се обадиш в „Забар“ и не ги поръчаш като всеки нормален човек? После кажи, че сам си ги направил. Да не мислиш, че умея да готвя. Ха! Моето печено пиле? — „Кени Роджърс“. Моята пълнена с раци камбала? — „Джеферсън Маркет“. Моите ръчно нарязани пържени картопки? — Замразени в торбичка.

Сега вече знаеш. Не казвай на Джейсън. Ще развалиш магията.

Стейси

До: Доли Варгас <dolly.vargas@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Макс Фридландър

Скъпа Доли,

Смей се, колкото си искаш. Но аз не мисля, че е забавно.

Не мисля също така, че родителите му са били особено отговорни хора, след като са подарили на петгодишния си син фотоапарат и са му позволили да си играе с него във ваната. Можело, е да го убие ток или нещо такова.

Освен това на въпросната снимка той изобщо не си прилича.

Мел

P.S. Обвинявам ТЕБ за това, че очевидно настивам. Ти ми причини това безпокойство и ме направи податлива към тъпия грипен вирус, който се разхожда наоколо.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@theyjournal.com>

Отн.: Горката

Знаеш колко обичам да те дразня. За мен ти си малката ми бавноразвиваща се сестричка, която никога не съм имала.

Просто се шегувам, миличка, просто се шегувам.

Освен това, вместо да се нахвърляш върху мен, би трябвало да ме съжаляваш.

Безнадеждно съм влюбена в твоя Арън, а той не ми обръща никакво внимание. Седи си в кабинката и гледа скрийнсейвъра, който е направил от една ваша снимка. Толкова е тъжно, иде ми да ревна.

Само че откакто си оперирах клепачите, физически ми е невъзможно да плача.

Между другото каква е тая пола, дето си облякла днес? С нея приличаш на дворно кученце.

ХХХООО

Доли

P.S. Не можеш ли да престанеш да кашляш толкова силно? От нея махмурлукът ми става още по-тежък.

До: Джордж Санчес
<george.sanchez@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Здравословното ми състояние

Уважаеми Джордж,

Пиша ти от къщи, за да те уведомя, че няма да бъда на работа днес поради факта че се събудих с възпалено гърло, треска и хрема.

Оставила съм страниците на бюрото ти. За Рони има достатъчно за утре. Кажу, че всичко е в зелената папка на бюрото ми.

Ако имаш въпроси, знаеш къде да ме намериш.

P.S. Моля те, кажи на Ейми Дженкинс от „Човешки ресурси“, че причината да не се регистрирам днес е, че

съм болна. Отметнала е последния ми болничен като закъснение.

P.P.S. Би ли проверил дали фигурката на принцесата воин Зина е върху монитора ми? Някой я беше взел, но очаквам да я върне на мястото. Просто ми кажи дали го е направил.

Благодаря,

Мел

До: Дон и Бевърли Фулър <DonBev@dnr.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Завещанието ми

Здрасти. Пиша ви, за да ви съобщя, че съм сериозно настинала и вероятно ще умра. Ако това стане, искам да знаете, че ви оставям всичките си пари. Дайте ги на Кени и Ричи, за да постъпят в колеж. Знам, че не им се учи и предпочитат да играят в NBA като пораснат, но в случай че от професионалната им спортна кариера не излезе нищо, вероятно ще могат да завършат едни-два семестъра с моите 24 324 долара и 57 цента.

Дайте всичките ми дрехи на Кристъл Хоуп, новата съпруга на Джер. Струва ми се, че би могла да ги носи.

Не знам какво да направите с колекцията ми от кукли. Ако следващото дете на Роби и Кели е момиченце, можете да им я подарите.

Последното ми материално притежание са книгите ми. В случай че умра, моля ви предайте ги на племенника на съседката ми Джон. Всъщност истинското му име е Макс. Ще го харесате. Всички колеги от редакцията го видяха и го харесаха. Той е забавен и мил.

Не, мамо, не сме спали заедно.

Но не ме питай защо. Не показвай на татко това писмо, но започвам да се чудя дали съм в ред. Освен факта,

че съм настинала, искам да кажа. Защото Джон и аз опитахме само веднъж, и оттогава — нищо.

Може би не умея да се целувам. Сигурно е това. Сигурно заради това всички момчета, с които съм излизала след Джер, са ме зарязвали. Не умея да се целувам, ниска съм, имам невероятно малък пикочен мехур, косата ми е червена и не умея да се целувам.

Да приемем фактите такива, каквито са: когато съм се родила, мамо, лекарят спомена ли думичките „генетична мутация“? Спомена ли... о, не знам, термина „грешка на природата“?

Защото аз съм точно това. Да, знам: Роби си е нормален. Предполагам, че хромозомата, която определя умението да се целуваш, си му е на мястото, за разлика от моята. Или е това, или Кели също не умее да се целува и не може да направи разликата.

Предполагам, че не... А! Някой звъни на вратата!
Джон е! Изглеждам ужасно! Мамо, трябва да...

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Дон и Бевърли Фулър <DonBev@dnr.com>

Отн.: глупавото ти писмо

Мелиса Ан Мари Фулър!

Какво, за бога, искаш да кажеш с последното си писмо? Просто малко си настинала, скъпа. Няма да умреш. Куклите ти ще си останат там, където са, във витринката в стаята ти заедно с медалите и дипломата ти от гимназията в окръг Дуейн.

И какъв е този твой приятел, който си мисли, че не умееш да се целуваш? Ами ако наистина си го мисли, кажи му да си гледа работата. Сигурна съм, че се целуваш както трябва.

Не се тревожи, Мелиса, в морето има много риби. Тази я хвърли обратно във водата. И на твоята улица ще изгрее слънце. Ти си много по-хубава от всички момичета, които виждам по телевизията, особено онази, дето е правила секс с президента. Ти заслужаваш повече от онзи тип, дето си мисли, че не умееш да се целуваш, а и от другия, който е спал с Барбара Белрийв. Чух, че зъбите били с коронки.

Тъй че кажи му да върви по дяволите, пъхни се в леглото, гледай телевизия, пий много течности и особено пилешки бульон. Ще се оправиш за нула време.

И макар че не бива да ти го казвам — исках да бъде изненада — ти изпращам нещо, което веднага ще оправи настроението ти. Да, малко от любимите ти курабийки.

Тъй че — усмихни се, млада госпожице!

Целувки,

Мама

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *Благодаря*

Благодаря, благодаря, благодаря!

Джон ми каза, че се е обаждал и че ти си го уведомила, че съм болна и съм вкъщи. И знаеш ли какво е направил? Не искам да ти досаждам, но умирам да го споделя с някого и избрах теб за жертва:

Ходил до магазина на Второ авеню да ми купи пилешка супа!

Наистина. В огромна опаковка. И пристигна със супата, портокалов сок, видео и сладолед (обикновен ванилов, но изглежда не знае, че има и по-хубав. Права си, трябва да ги обучаваме).

И макар че изглеждах ужасно (бях по пижамата с кравите и по чехли, а за косата ми пък да не ти говоря), го поканих да влезе и да гледаме заедно филма („Задния прозорец“ — знам какво си мислиш, Надин, но съм сигурна — изобщо не подозира, че съм го шпионирала. Освен това винаги най-учтиво съм обръщала глава, когато е започвал да се съблича. Е, с изключение на един път, когато трябваше да си изясня въпроса дали носи боксерки или слипове).

Завъртях телевизора върху подвижното шкафче, така че да можем да го гледаме от дивана, но той каза, че трябва да лежа (бях станала, за да отворя вратата, и не бях си оправила леглото, цялото покрито с използвани хартиени носни кърпички), накара ме да си легна и завъртя телевизора към леглото.

После отиде в кухнята, а аз се притесних — да беше видяла купчината съдове в мивката! След малко се върна със супата и голяма чаша сок върху подноса, дето го бях купила от „Пайър 1“, помниш ли? Бях го използвала да слагам на него лаптопа, докато съм във ваната, като мацката от рекламата, когато получих слънчево изгаряне на плажа и гадния Джордж ме накара да работя вкъщи.

Беше толкова мило! Той легна до мен (не под завивките, а върху тях), гледа филма, яде от моята супа, а когато се нахраних, донесе сладоледа и ядохме с лъжици направо от кутията, а като дойде онзи страшният момент, забравихме за сладоледа и той се разтопи и потече върху чаршафите, които сега лепнат, но много важно!

Като свърши филмът, превключих на канала за времето, където показваха репортаж за урагана Джен, опустошил крайбрежието на Тринидад. Погледахме малко, после не знам какво стана — сигурно съм взела прекалено много хапчета — но последното, което си спомням, е, че го чух да казва „лека нощ, ще се видим утре“, а когато се събудих, него го нямаше, беше вече нощ, но беше измил съдовете.

Не само от супата, сока и сладоледа. ВСИЧКИ съдове от мивката бяха измити и подредени на сушилнята.

Стори ми се, че халюцинирам, но тази сутрин отново бяха там. Надин, измил ми е съдовете, докато съм спала и сигурно съм хъркала заради запушения си нос.

Не е ли това най-милото нещо, което си чувала НЯКОГА? Никой мъж не ми е мил съдовете преди.

Е, това е всичко. Исках само да ти се похваля. Все още съм като парцал, тъй че не знам кога ще дойда на работа.

Зина появи ли се на мястото си? Какво според теб е направил с нея? За бога, толкова се радвам, че скъсахме. Ама че особняк!

Мел

P.S. Това, че съм болна, не е причина да пропускаш тренировките.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Е, и?

Боксерки или слипове? Не ме дръж в напрежение, Фулър.

Над

До: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Уф

Боксерки. Страхотни, на топки за голф.

Мел

До: Джордж Санчес
<george.sanchez@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Здравословното ми състояние

Уважаеми Джордж, все още съм болна. Няма да мога да дойда днес, а вероятно и утре.

Не се сърди, Джордж. Знам, че е напрегнато, а и онези приеми в Хамптънс, но какво да направя? Възползвах се от великия си пакет здравни услуги и вчера ходих на лекар. Знаеш ли какво ми предписа? Почивка на легло и течности. Почивка на легло и течности, Джордж! В Хамптънс няма да мога да спазя това. Искам да кажа, Доли би могла, но не и аз.

Освен това не съм сигурна дали лекарят имаше предвид точно такива течности.

Кажете на Рони, че не вярвам на слуховете за Джордж и Уинона в Кан, и по-добре да пита рекламните им агенти, преди да го пусне. Старичък е за нея.

Мел

P.S. Не забравяй да кажеш на Ейми Дженкинс, че съм болна, а не закъсняла.

P.P.S. Фигурката ми върната ли е на мястото си?

До: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@thenvjournal.com>

От: Тони Салерно <foodie@fresche.com>

Отн.: Мел

Пак ли си онлайн? Опитвам се да се свържа с теб от един час. Знам, че не говориш с Мел, защото току-що бях там.

И не само аз. Познай кой ми отвори като почуках.

Да, точно така. Г-н Съвършеният.

Всъщност не бива да го наричам така. Харесва ми това момче. Просто е нормален, разбираш ли? Не е като онзи откачения Спендър. Помниш ли, когато ти, аз, Мел и Спендър веднъж бяхме излезли и той взе да приказва врели-некипели за ченгетата? Това ме вбеси. Но бързо му затворих устата, нали, като му казах, че четирима мои братовчеди работят в полицията на Ню Йорк? Този новият не дрънка глупости като Спендър.

Тъй де, занесох нещата, както ми поръча. Отвори ми Джон и отначало малко се смутих, да ти кажа. Помислих, че съм прекъснал нещо, но човекът беше облечен и ме покани да вляза.

Видях Мел, която приличаше на крава в онази невъзможна бяла пижама на големи черни петна. Лежеше на леглото, но не ми изглеждаше да е много болна, ако питаш мен. Гледаха филм. Явно бе, че откак се е разболяла, го правят редовно. Той носи храна — нищо особено според моите стандарти, но все пак годна за ядене — после гледат филми.

Не знам. Нищо повече. Никакъв секс, доколкото видях. Наистина, по пода се търкаляха тонове хартиени носни кърпички, но съм сигурен, че Мел ги е използвала, за да си бърше хремавия нос, а не за нещо друго.

Ей, не се сърди на мен. В случая аз съм само вестителят.

И казвам на Мел: „Нося ти тези неща от службата плюс сладкиш с праскови, който ви направих.“ Мел естествено подскочи от щастие, защото като всеки истински чревоугодник тя знае, че моят сладкиш с праскови е дар от боговете, и настоя всички да го опитаме. Джон го занесе оттатък да го нареже и останах с впечатлението, че добре се ориентира в кухнята на Мел, което е красноречив факт, защото нали знаеш, че тя си държи чиниите във фурната, а бирата — при зеленчуците в хладилника.

Както и да е, значи той слага големи топки ванилов сладолед върху парчетата, а това, както знаеш, просто

разваля качествата на сладкиша. Но както и да е. Седнахме на леглото и ядохме, и трябва да призная, че въпреки сладоледа, по-вкусен сладкиш с праскови не бях правил никога.

Погледах малко филма, защото Мел настоя да остана. На него обаче му личеше, че с нетърпение чака да си тръгна. Затова им казах, че трябва да се връщам на работа. Мел ми благодари, вече се чувствала по-добре и в понеделник щяла да бъде на работа. „Чудесно“, отвърнах, после Джон ме изпрати до вратата, измърмори „Радвам се, че се видяхме, довиждане“ и буквално ми я затръшна в лицето.

Не мога да го виня. И аз бях същият, когато започнахме да излизаме с теб. С тази разлика, че никога не бих ти позволил да си купиш подобна пижама. Мел няма ли си по-подходящо бельо?

Но въпреки пижамата, казвам ти, че оня е хлътнал с двата крака. По-зле и от Спендър.

И както обикновено, предполагам, че Мел нищо не забелязва. Не мислиш ли, че някой трябва да го каже?

Тони

До: Тони Салерно <foodie@fresche.com>

От: Надин

Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Мел

Кой сега не вдига телефона, а?

Предполагам, че си в залата и смайваш гостите на ресторанта с твоята съомга в сос тартар с цикория.

Както и да е, благодаря, че занесе нещата на Мел. Значи и той беше там, а? Снощи също. Мисля, че си прав: здраво е хлътнал. Обаче тя също.

Не, не мисля, че се нуждаят от нашата помощ. На нас да не би някой да ни е помагал? А нещата въпреки това се

получиха.

Не си казал на Мел, че съм пропуснала тренировката, нали?

Над

P.S. Има само един човек, чийто нужди от белъо би трябвало да те вълнуват, господинчо, и това съм аз. Какво облича Мел Фулър в леглото си, си е нейна работа. Въпросната пижама я подарих аз за последния рожден ден. Според мен е страхотна.

До: Дон и Бевърли Фулър <DonBev@dnr.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjjournal.com>

Отн.: Курабийките

Скъпа мамо,

Благодаря за курабийките! Много са вкусни — е, поне доколкото мога да усещам вкус.

Искам да ти кажа, че се чувствам по-добре — недостатъчно, за да отида на работа, но все пак... Като се обаждам на шефа да му кажа, че ще отсъствам от работа, гласът ми все още е като на болен и той ми вярва, а това е добре.

За оная история с целувките: извинявам се, дето обвиних теб и татко за това, че не сте ми предали необходимите гени. Защото се оказва, че аз се справям чудесно, а причината е в Джон — просто е много срамежлив.

Разбира се, трудно е да се целуваш, когато носът ти е запушен, но с повече практика всичко се преодолява.

Още веднъж благодаря за курабийките. Ще ти се обадя по-късно.

Целувки,

Мел

P.S. Джон също ги хареса!

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournall.com>

От: Дон и Бевърли Фулър <DonBev@dnr.com>

Отн.: Курабийките

Мелиса, трябва да ми простиш. Не искам да си пъхам носа в твоите работи, но имам чувството — не е необходимо да ми казваш, ако не искаш — че ти и този Джон Макс Фридландър правите секс.

Ти си вече голямо момиче и естествено сама си решаваш, но според мен трябва да имаш предвид няколко неща:

Той няма да купи кравата, ако може да получи млякото безплатно.

Вярно е. Наистина е така. Сложи пръстена на ръката си, преди да си разтвориш краката, миличка.

Знам, знам, знам. Всички момичета го правят в днешно време. Е, ако искаш да си като всички, то поне ползвай презерватив, нали, скъпа? Обещай на мама.

Трябва да свършвам. С татко имаме среща с неговия отбор по боулинг тази вечер в „Сицлър“.

Целувки,

Мама

До: Дон и Бевърли Фулър <DonBev@dnr.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournall.com>

Отн.: Курабийките

За бога, мамо, не правя секс с него, разбра ли! Става дума само за целувки. Какво общо имат целувките със секса?

Е да, всъщност това е нормалното развитие на нещата, но все пак... А онова за кравата е толкова глупаво! На крава ли ти приличам?

Освен това, какво стана с „пробвай панталона, преди да го купиш“, а? Съветът, който татко даде на Роби, преди да замине за колежа?

А за мен какво остава? Някакви си крави!

За твое сведение, може пък и аз да искам да пробвам някой и друг чифт панталони. Това минавало ли ти е през ум? Искам да кажа, с панталони е пълно навсякъде и как да намеря най-подходящия, без да пробвам? Разбира се, след щателен оглед.

ЕСТЕСТВЕНО, че ако реша да изпробвам точно този панталон, ще взема всички необходими предпазни мерки. За бога, все пак сме в двадесет и първи век!

МОЛЯ ТЕ, не казвай нищо на татко. Умолявам те!

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournall.com>

От: Дон и Бевърли Фулър <DonBev@dnr.com>

Отн.: Курабийките

Не е необходимо да крещиш, миличка. Мога да чета и малки букви.

Разбира се, че ти имам доверие и знам, че ще вземеш най-доброто решение.

За панталоните си права. Знам, че ще постъпиш по най-добрия начин. Както винаги.

Мисля си, че по правило не бива да пробваш панталони, които не са изrekli думичката с „Л“. Знам, че има всякакви: френски, и особено италиански, които наляво и надясно повтарят тази думичка, докато според мен американските панталони са малко по-сдържани в това отношение. Но когато кажат нещо, държат на думата си.

Направи го заради мен — първо искай да чуеш думичката с „Л“. Чух по телевизията, че оня травестит е нападнал друга жена, този път в горен Ийст Сайд! Надявам се, че вечер си заключваш вратата, миличка. Изглежда му

харесват по-дребнички жени, тъй че хубавичко се оглеждай като излизаш вечер.

И внимавай с тези дупки!

Целувки,

Мама

P.S. И с падащите климатици!

До: *Надин*

Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *Помогни ми*

Направих грешка, като казах на майка ми, че Джон и аз се виждаме, и сега тя не ме оставя на мира с нейните крави и това, което нарича думичката с буква „Л“.

Но ме накара да се замисля. Какво е правилото? Искам да кажа, когато искаш да спиш с някого. След колко срещи можеш да си го позволиш? Без да изглеждаш като уличница? И брой ли се за среща, ако си болна, а той ти носи сладолед?

Ванилов по-точно казано.

Мел

До: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: *Надин*

Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: *Помогни ми*

Какво според теб означава „уличница“? Това е твърде субективно, ако питаш мен. Например аз спах с Тони още на първата ни среща. Значи ли, че съм уличница?

Да видим това:

Ти харесваш някого. Иска ти се да спиш с него. Но се притесняваш, че ако го направиш прекалено рано, той ще те сметне за уличница.

Наистина ли искаш да бъдеш с човек, който разсъждава с подобни негативни понятия? Не, разбира се.

Така че според мен отговорът на твоя въпрос: „След колко срещи можеш да си го позволиш?“ е:

Няма точен отговор.

При всеки е различно.

Май не ти помогнах много.

Над

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Тони Салерно <foodie@fresche.com>

Отн.: Секс

Скъпа Мел,

Здравей. Надявам се, нямаш нищо против, че Над ми каза за малкия ти проблем — нали се сещаш, за това в кой момент от връзката трябва да се случи случката. Мисля, че имам отговор:

Ако ти е хубаво, направи го.

Сериозно. Така съм я карал цял живот, и ето резултата — сега съм главен готвач в мой собствен ресторант и ми предстои да се женя за една огън жена, която под деловия костюм носи доста изрязани бикини.

Послушай ме, няма да сбъркаш.

Тони

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: *Извинения от името на*
Тони. Не знам дали ти е споменавал, че малко трудно възприема.

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>
Отн.: *Нямам нищо против*
че разказваш на Тони за моя сексуален живот — или липсата му — но нали не ги разправяш тия неща и на колегите в редакцията? НАЛИ?

Мел

До: *Питър* *Харгрейв*
<peter.hargrave@theyjournal.com>

От: *Доли Варгас* <dolly.vargas@theyjournal.com>
Отн.: *Мел Фулър*
Разбира се, че трябва да го направи, скъпи. Какво има да губи? Да не би да става по-млада? Много скоро гравитацията ще започне да придърпва надолу онези части от тялото, които най-много се иска да сочат към слънцето. А и нали знаеш поговорката: кови желязото, докато е горещо.

Като стана дума, Арън ми отказа за уикенда. Какво ще кажеш? Къщата на Стивън е мечта, а всички поканени са изключително дискретни. Те са хора от филмовата индустрия, скъпи. Едва ли някой от тях ще знае кой си.

Отговори ми.
ХХХООО

Доли

До: Тим Грабовски
<timothy.grabowski@theyjournal.com>
От: Джими Чу <james.chu@theyjournal.com>
Отн.: Мел Фулър

Да, обаче ако спи с него и после нищо не се получи ще трябва ще не ще да го вижда всеки ден, понеже е съсед. Доста неприятно. Особено ако тя — или той — започне да излиза с някой друг.

Ситуацията е патова. Освен ако не се оженят или нещо такова, а дали има шансове това да се случи?

Джим

До: Стела Марковиц
<stella.markovitz@theyjournal.com>
От: Анджи Соу <angela.so@theyjournal.com>
Отн.: Мел Фулър

Твърде е стар за нея. На колко години е? Трийсет и пет? А тя? На двайсет и седем. Млада е. Направо бебе. Трябва да си намери някой на нейната възраст.

Анджи

До: Ейдриън Де Монт
<adrian.demonte@theyjournal.com>

До: Стейси Трент <ih8bamey@freemail.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Пилета от „Кени Роджърс“

Нали никога не си се опитвала да пробуташ нещо толкова вкусно за твоето творение? Няма начин.

Джон

До: Джаневин Рандолф Трент
<grtrent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Разбира се, че

не съм забравил. Ще те придружавам, обещах. Даже съм извадил смокингa и съм му изтупал праха.

Ще се видим там.

Джон

_P.S. Да, чух за Сирийна. Преди всичко обвинявам родителите, че са я нарекли така. Какво тогава да очакват? _C\$

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Джордж Санчес
<george.sanchez@thenyjournal.com>

Отн.: Какво имаш предвид

като казваш, че до понеделник няма да си на работа? Струва ми се, че забравяш нещо, сладурче.

Благотворителната сбирка в „Линкълн Сентър“, посветена на борбата с рака. Най-голямото светско събитие за сезона. Според Доли, всеки, който се смята за нещо ще бъде там.

Не ме интересува, ако ще от очите ти да тече кръв.
Отиваш.

Ще пратя Лари да снима. Непременно хвани онези богаташи, разните там Астор, Кенеди и Трент. Нали знаеш колко обичат да се пише за тях във вестниците, дори в стара дрипа като нашия.

Джордж

P.S. Тъпата ти фигурка е на мястото си. Всъщност за какво става дума?

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Джордж* *Санчес*
<george.sanchez@theyjournal.com>

Отн.: *Ей там!*

Стига си викала. Щом като е достатъчно добре, за да си мисли за секс, значи може да си измъкне задника от леглото и да си свърши работата.

Джордж

*P.S. Какъв кораб мислиш, че командвам?
Кръшкачите нямат място на борда, Уилкок.*

До: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: *jerrylives@freemail.com*

Отн.: *Виж, аз*

почуках преди малко, но ти не отвори, и реших, че си заспала. Не исках да се обаждам и да те будя. Работата е там, че довечера ще съм зает и ще мога да се отбия едва по-късно. Става ли? Ще донеса още сладолед. Този път ще гледам да е с повече шоколадови пръчици.

P.S. Ураганът Джен се придвижва с 200 км в час към Ямайка. Окоето му ще премине оттам довечера. Изглежда доста страшичък. Това би трябвало да те зарадва.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

*От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>*

Отн.: Снощи

Е, как мина? Опитах се да придумам Джордж да не те кара да ходиш, но той беше непреклонен. Каза, че ти си единственият репортер, който може да направи материала, без да обиди някого. Предполагам, че Доли не би била звездата на събитието. Несъмнено, защото е спала със съпрузите на всички видни дами.

Надявам се настигката да не те повтори.

Над

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

до: Стейси Трент <ih8barnev@freemail.com>

От: Джон Трент <john.trent@theychronicle.com>

Отн.: Сега какво да правя?

Значи снощи отиваме с Мим на сбирката в „Линкълн Сентър“, и кого мислите виждам да върви право към нас с бележник и химикал в ръка? Мел.

Да, точно така. Мелиса Фулър, водеща светската хроника на „Ню Йорк Джърнъл“, която за последен път видях в леглото със списание „Космо“ и температура 38°. Докато се усетя, тя вече стои пред Мим на високи токчета и с мини пола и я пита дали смята, че работата по борбата с рака ще помогне за създаването на лекарство някой ден.

После ме забелязва и извиква: „Джон!“

А Мим — знаете си я — моментално запечатва в главата си червената коса и западняшкия акцент и докато се усетиш, вече кани Мел да седне при нас и я пита иска ли шампанско.

Мога със сигурност да кажа, че за пръв път в журналистическата кариера на Мел някой от интервюираните я кани на своята маса. Знам също така, че и Мим за пръв път кани репортер за лично интервю.

Не ми оставаше нищо друго, освен да седя и ритам Мим под масата всеки път щом понечи да каже нещо дори смътно напомнящо „моя внук“, което разбира се, тя направи поне десет милиона пъти.

Сега Мел знае, че има нещо. Няма представа какво точно, разбира се. Мисли, че Мим е влюбена в мен. Мисли, че трябва да се възползвам, тъй като една богата възрастна дама като Мим може да уреди всичките ми сметки. Макар да ме информира, че всичките ми родственици по линията на Дженевив Трент са свършили в поправителни домове (чичо Чарлз, леля Сара и леля Илейн) или в затвора (чичо Питър, чичо Джо и Дад). Пропусна да спомене самоубийствата — леля Клер и чичо Франк. Още едно доказателство, че Грампс с пълно право е подкупил следователя.

Блестящ произход, няма що, нали, Джейсън? Стейси, грабвай момичетата и бягай надалеч, докато още не е късно.

И сега какво да правя? Да кажа ли? Или да продължа да я лъжа?

Би ли ме застрелял някой от вас, моля.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Кажу

Просто кажи. Моля те. Умолявам те. Не съм сигурен колко още мога да понеса.

Джейсън

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Стейси Трент <ih8barnev@freemail.com>

Отн.: Не казвай

преди да си спал с нея.

Сериозно. Защото ако си добър в леглото, тя няма да се разсърди.

Знам, че само за секс мисля. Твоя работа, но аз така бих постъпила.

Стейси

До: Стейси Трент <ih8barnev@freemail.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Добре, благодаря

Значи да спя с нея. Ами да, Как не съм се сетил досега!

НЕЩО МАЙ НЕ ТИ Е НАРЕД!!!

Искам да кажа, освен факта, че си омъжена за брат ми. Забрави ли какво е да си сам? Не можеш просто ей така да спиш с някого. Да де, можеш, но след това какво? Нищо. **А АЗ ИСКАМ ОТ ТОВА ДА ИЗЛЕЗЕ НЕЩО.**

Затова е важно, **ПРЕДИ** да сме спали заедно, да имаме близки приятелски отношения.

Нали така? Нали и Опра така казва?

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Стейси Трент <ih8barney@freemail.com>

Отн.: Но не мислиш ли

че такива отношения вече има между вас? Искам да кажа, ти носиш сладолед и миеш чиниите, за бога. Тя ти е длъжница. Няма да ти откаже, не се притеснявай.

Стейси

До: Стейси Трент <ih8barnev@freemail.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Извинявай,

обаче ти с изчадието на Сатаната ли си бременна, или с моя племенник? Какво ти става? „Няма да ти откаже, не се притеснявай“.

Никой не спи с теб само защото си му купил сладолед. Ако беше така, то момчетата, които разнасят сладолед с камионите на мистър Софти...

Разбираш какво имам предвид, нали.

Искам да го направя както трябва. Тъжният факт обаче е, че за всички жени, с които съм излизал, портфейлът ми е бил по-важен. Говорим за жени, с които ме е запознавала Мим — каймакът на нюйоркското общество — и с достатъчно пари в сметките си. Тъй че да ги вкарам в леглото никога не е било трудно. Обикновено проблемът по-скоро е бил как да ги изкарам оттам.

Мел обаче не е от лесните. Всъщност тя е доста срамежлива.

Не знам какво да правя. Съвсем сериозно иде ми да се гръмна. Бих си пуснал един куршум между веждите, ако знам, че всичко ще свърши бързо и че Мел няма да разхожда Пако до края на дните си.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Стейси Трент <ih8barnev@freemail.com>

Отн.: О, за бога

Просто го направи.

Почукай на вратата и като ти отвори, дръпни я в коридора и започни да я целуваш дълбоко и проникващо. После я подпри на стената, издърпай блузата от полата, мушни ръка под сутиена и...

Стейси

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Трябва да простиш

на жена ми. В момента тя представлява просто купчина пощурели хормони. Сложих я да си легне със студен компрес.

Ще ти бъда благодарен, ако засега се въздържаеш от обсъждане на всякакви въпроси от сексуално естество с нея до раждането на бебето. По-точно — шест до осем седмици след това. Сигурен съм, обяснила ти е, че на тази възраст е в кулминацията на своята сексуалност. Но както несъмнено си научил, лекарят казва, че на този етап от бременността половите сношения могат да бъдат опасни за бебето.

Така че, би ли престанал да разказваш за сексуалните си изживявания с онова момиче?

И докато още сме на темата, заведе ли я на вечеря? А? Поне във филмите това винаги върши работа. Завеждаш

гаджето си на романтична вечеря, после на разходка с файтон из Сентръл Парк (стига да не е от ония, дето биха го сметнали за глупаво) и ако имаш късмет, може и да се получи. Нали така?

Тъй че заведи я на някое хубаво местенце. Не познаваш ли собственика на „Белю“? Не е ли това най-хубавият ресторант в града? Заведи я там.

И ако този път проклетата котка отново се разболе, остави я да пукне.

Поне така мисля аз.

Джейсън

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Британи и Хейли Трент
<weluvbarney@freeil.com>

Отн.: ЗДРАСТИ, ЧИЧО ДЖОН

КАКВО ЩЕ КАЖЕШ ЗА НОВАТА НИ ПОЩЕНСКА КУТИЯ? ТАТКО НИ Я НАПРАВИ, ЗА ДА ПРЕСТАНЕМ ДА ИЗПОЛЗВАМЕ НЕГОВАТА.

ЧУХМЕ КАК МАМА И ТАТКО ПАК ГОВОРЯТ ЗА ТЕБ И ЧЕРВЕНОКОСАТА ДАМА. КАЗАХА, ЧЕ НЕ ЗНАЕШ КАК ДА ПОКАЖЕШ, ЧЕ Я ХАРЕСВАШ.

АМИ АКО СИ ВЪВ ВТОРИ КЛАС И СИ МОМЧЕ, КОЕТО ХАРЕСВА НЯКОЕ МОМИЧЕ, ПОДАРЯВАШ НАЙ-ХУБАВАТА СИ ПОКЕМОН КАРТИЧКА. ИЛИ ДЪРПАШ КОСАТА. Е, НЕ ЧАК ТОЛКОВА СИЛНО, ЧЕ ДА СЕ РАЗПЛАЧЕ.

ИЛИ ПЪК Я КАНИШ ДА КАРАТЕ КЪНКИ ЗАДНЕШКОМ, И Я ХВАЩАШ ЗА РЪКАТА, ЗА ДА НЕ ПАДНЕ.

НАДЯВАМЕ СЕ ТОВА ДА ПОМОГНЕ!
ЦЕЛУВКИ,

БРИТАНИ И ХЕЙЛИ

До: Джон Трент <john.trent@thenvchronicle.com>

От: Джаневив Рандолф Трент
<grtrent@trentcapital.com>

Отн.: Няма дори

да питам за какъв дявол трябваше да вършиш това точно на сбирката. Започвам да си мисля, че и ти като всичките си братовчеди си се побъркал окончателно.

Предполагам, че това беше г-ца Фулър от семейство Фулър, Лансинг, Илинойс. Да ме убиеш, не мога да разбера защо си я крил досега. Толкова е чаровна! Предполагам, че беше настинала, затова от време на време произнасяше „г“ като „д“.

Но ти очевидно си играеш някаква игра с нея. Глезенът ми, държа да ти кажа, е целият посинял от непрекъснатото ти ритане.

Винаги си бил безнадежден случай, когато става въпрос за жени, тъй че нека ти дам един съвет: каквато и да е играта, която играеш, нищо няма да стане, Джон. Момичетата не обичат да си играят с тях. Дори тези от Лансинг, Илинойс.

Мим

До: jerrylives@freemail.com

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjourn.com>

Отн.: Онази вечер

Дали така ми се е сторило заради лекарствата, които взех, преди да изляза, или всичко е истина?

Нямах представа, че ще бъдеш там. Сигурно си ми писал чак след като съм излязла. Ужасният ми гаден шеф ме накара да отида. Аз не исках, но той ме накара, тъй че си сложих малко грим, облякох рокля и отидох, със запушения си нос, температурата и всичко.

Не беше зле. Искам да кажа, скаридите не бяха лоши. Не че можах да им усетя вкуса, но както и да е.

Не знаех, че ходиш на такива места. Направи ли снимки? Къде беше фотоапаратът ти? Не го видях.

Тази г-жа Трент беше много мила. Откъде я познаваш? Снимал си я, или какво? Интересно, понякога чуваш разни неща за някои хора, после се срещаш с тях и се оказва, че изобщо не са такива. Например чувала съм, че Джаневив Рандолф Трент е студена и надменна кучка. А се оказа, че не е вярно. Ако не беше на около сто години, щях да си помисля, че си пада по теб, защото през цялото време докато разговаряхме, тя не спря да те гледа.

Хубаво е, че използва парите си за благотворителни цели. Писала съм за много хора, които не го правят. Всъщност всичките деца (те са осем, знаеш ли това?) са в поправителни домове или в затвора. Жал ми е за тях. И за нея.

Вече съм на работа, понеже без мен тук не могат. Чудя се дали ще приемеш да те поканя на вечеря заради грижите ти, докато бях болна. Каж ми кога си свободен. Знам, че г-жа Трент сигурно ангажира голяма част от времето ти, защото ако се ожениш за нея, ще можеш да си покриеш кредитните карти и никога повече няма да се притесняваш, че ще излезеш на червено.

Просто идея.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournall.com>

От: jerryllives@freemail.com

Отн.: Вечерята

Не, причината не беше в теб. Онази вечер всичко беше толкова ненормално. С изключение на теб. Ти си нормална. Имам предвид обстоятелствата.

Познавам Джаневив Трент отдавна. Всъщност откакто се помня. Но не мисля, че има вероятност нещо романтично да припламне между нас, въпреки факта, че така бих си решил проблемите с кредитните карти.

На нея наистина беше приятно да се запознае с теб. А и материалът ти за събитието е трогателен. Според мен трябва да те канят на всички подобни сбирки в града — пишеш толкова хубаво.

Колкото до вечерята, за мен ще бъде удоволствие. Само че позволи ми аз да те поканя. Все още съм ти длъжник за това, че спаси живота на леля ми, забрави ли?

Какво ще кажеш за утре вечер? Ако ти е удобно, разбира се. Ще направя резервация. Надявам се да останеш приятно изненадана.

Обещавам, че няма да е във „Фреше“.

До: jerrylives@freemail.com

От Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Вечерята

Добре, щом настояваш. Но наистина не е необходимо.

Да ти кажа, ако ми позволиш да готвя, ще можеш да си спестяваш парите и да си покриеш кредитните карти. Идеята е малко необичайна, знам, но така правят нормалните хора.

Само че нито ти, нито аз сме напълно нормални, това е ясно. Искам да кажа, нормалните хора не са манияци на тема урагани и свлачища, нали?

Така че в нашия случай нормалните неща отпадат.

Ами добре.

Само ми обещавай, че няма да харчиш много. Не си падам по тузарските питиета. Повече ми отива да пия бира.

Мел

До: Дейвид Дж. Белю <djbelew@belew-restaurant.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Вечеря

Скъпи Дейвид,

Помниш ли, когато накарах Пати да напише онова експозе за труднодостъпните ресторанти и тя обяви, че твоят е единственият, който си струва тримесечното чакане. Тогава ти каза, че мога да получа маса винаги, когато поискам.

Е, искам маса. За двама. Запази я на името на Макс Фридландър, и когато се появя, държа персонала ти да ме нарича с това име. Става ли?

Пригответи за десерт сладолед с разни парченца в него. Най-добре да са парченца шоколад.

Засега това е. Ще се обадя по-късно да потвърдя резервацията.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Дейвид Дж. Белю <djbelew@belew-restaurant.com>

Отн.: Вечеря

Джон, ще трябва да те разочаровам, но в „Белю“, категоризиран като заведение с четири звезди от вестниците, за които се блъскаш ден и нощ, с три звезди в указателя на Мишелин, най-добрият ресторант в Ню Йорк според „Зейгът“, носител на не една, а две награди от „Биърд“, благодарение на кулинарния гений на моя милост, не сервираме „сладолед с разни парченца“.

Били те и парченца шоколад.

Естествено ще ти запазя маса и дори ще инструктирам персонала да те нарича Макс Фридландър. Но за сладоледа няма да се разберем.

Дейв

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: *Надин* *Уилкок*

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: *Сигурно вече си по-добре,*

а може би има друга причина да си тананикаш под носа „Чувствам се страхотно“?

Което, между другото, съвсем малко пречи на тези от нас, които работят близо до теб.

Над

До: *Надин* *Уилкок*

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *Тананикам си*

А какво ще кажеш за това: по-добре съм и съм щастлива.

Знам. Не е за вярване. Но е факт.

Искаш ли да знаеш защо? Защото довечера ще излизам. На среща. Истинска среща. С мъж.

Какъв мъж, ще попиташ. Ами Макс Фридландър, щом питаш. Къде ще ходим? Изненада.

Но знаеш ли какво? Той ще плаща.

И макар че поканата е един вид благодарност за това, че съм спасила живота на леля му — без да съм сигурна

дали ще оцени усилията ми, предвид качеството на живота в момента — все пак срещата си е среща.

А г-жа Фридландър несъмнено ще се оправи.

Така де, като цяло съм щастлива.

Но ако тананикането ми ти пречи, веднага ще спра.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Отн.: Някой „среща“ ли каза?

Миличка, истина ли е? Ти и Макс?

Учудващо спокойна си, затова питам. Искам да кажа, като се има предвид, че за пръв път мъж те кани на среща откакто... е, нали знаеш. Но да не викаме дявола, който се спотайва ей там зад копирната машина и ни подслушва. Горкият Арън!

Иди в „Бъмбъл и Бъмбъл“ поне да ти издухат косата и да ти оправят маникюра. А, и педикюр, ако ще си с отворени отпред обувки.

Знам най-доброто местенце, където ще ти обръснат интимните части, ако довечера ще е ВЕЛИКАТА НОЩ. Нали искаме да изглеждаме върховно в одеждите на Кристиан Диор, не е ли така? Чувам, че „Сфинкс“ излиза на мода. Понеже знам, че нямаш представа за какво става дума, ще ти обясня. Значи, обръсват те не само покрай бикините, но и навсякъде...

Уф, Питър чака на телефона. Ще ти пиша по-късно, обещавам.

ххх000

Доли

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Срещата ти

Понеже мина доста време (онази история с киното и пицата не се брои, нито пък вечерта във „Фреше“, когато го видяхме, нито пък вечерта, която изкарахте във ветеринарната лечебница), искам да съм сигурна, че не си пропуснала да сложиш нещо в аварийно-спасителния си комплект.

Така, преди да излезеш от апартамента, провери дали не си забравила да вземеш някое от следните неща:

1. Червило.
 2. Пудра.
 3. Карта за метрото (в случай че се наложи да бягаш).
 4. Пари за такси (в случай че се наложи да бягаш, а наблизко няма станция на метрото).
 5. Козметичка, в случай че те зареже и се разплачеш и гримът ти потече.
 6. Паспорт (в случай че те упои с хлороформ, качи те на самолет за Дубай и те продаде като бяла робиня и след като избягаш, се наложи да доказваш на властите, че си американска гражданка).
 7. Ментови бонбони.
 8. Четка за коса.
 9. Чисто бельо (в случай че се подмокриш).
 10. Презервативи (задължително).
- Надявам се това да помогне.

Над

До: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Списъка

Благодаря за списъка, но си забравила едно:
ЖИВЕЕМ ВРАТА ДО ВРАТА.

Тъй че ако ми потрябва чисто бельо, ще трябва просто да мина през хола.

Престани с тия неща. Вече не знам коя от двете ви — ти или Доли — ме нервира повече.

Това ще е просто една вечеря, за бога.

Трябва да тръгвам, ще закъснея.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Отн.: Само още нещо

Да не забравиш да ползваш презерватив, скъпа, защото Макси доста си е походил. Нали разбираш, за какво говоря.

Помисли си. Всички тези фотомодели. Един господ само знае какви ги вършат, милите ми куклички.

Чао засега.

ХХХООО

Доли

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

До: jerrylives@freemail.com

Отн.: Е?

Как мина?

Джейсън

P.S. Стейси ме накара да те питам.

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Тони Салерно* <foodie@fresche.com>

Отн.: *Предполагам*

че причината телефонът ти да дава заето през последните три часа е, че си дърдорите с Мел за предстоящата среща. Е, отдели на годеника си минутка, за да отговориш на следния му сериозен въпрос:

Кого смяташ да сложиш до леля ми Ида на сватбата? Защото майка ми казва, че който седне до нея, трябва да я следи да не пие шампанско. Нали си спомняш за пожара в караваната, който тя предизвика на последното семейно събиране?

Отговори ми.

Обичам те.

Тони

P.S. Мама казва, че ако ти седнеш до Ида, ще си направи харакири на момента.

До: *Тони Салерно* <foodie@fresche.com>

От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: *Не си*

бъбря с Мел. Не съм я чувала от последния път, когато я видях да си тръгва от работа, за да се преоблече за великата вечеря с Макс. Тоест Джон. Впрочем, каква е тая работа с имената му? Такъв прякор не лепват на никого. „Джон“ не е прякор.

Както и да е, бях онлайн, за да търся подаръци за сватбеното ни тържество. Какво ще кажеш — копчета за ръкавели за мъжете и обеци за жените?

Като си помисля, малко необичайно е, че Мел не се обажда. Вече двайсет и четири часа. Никога не е било да не

ми се обади цели двайсет и четири часа.

С изключение на случая, когато цапардосаха съседката по главата.

За бога, да не би да се е случило нещо? Възможно ли е онзи Макс/Джон да я е отвлякъл? И да я е продал като бяла робиня? Да се обадя ли в полицията, какво ще кажеш?

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Тони Салерно* <foodie@fresche.com>

Отн.: *По-добре иди да се прегледаш*

Ако някой купи Мел Фулър от търговец на роби, ще си поиска парите обратно. От нея не става робиня. Ще има да хленчи, че няма кабелна телевизия и че не може да следи какво става с живота на Уинона Райдър и светските новини!

Тони

P.S. Не ми отговори на въпроса кой ще седи до леля Ида.

P.P.S. Приятелите ми ще се пръснат от смях, ако им подаря копчета за ръкавели. Какво ще кажеш за готварски ножове?

До: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: *Къде си?*

Сериозно, не искам да ти се бъркам, и знам, че можеш сама да се грижиш за себе си, но ти оставих три

съобщения на телефонния секретар, а ти не се обаждаш. КЪДЕ СИ???. Ако не се обадиш веднага, ще звънна в полицията, кълна се.

Над

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: „Човешки ресурси“
<human.resources@thenyjournal.com>

Отн.: закъсненията Ви.

Уважаема Мелиса Фулър.

Това е автоматично съобщение от отдел „Човешки ресурси“ на „Ню Йорк Джърнъл“, водещ Нюйоркски фото вестник. Напомняме Ви, че според вашия началник, заместник-главен редактор Джордж Санчес, работното Ви време тук започва точно в 9.00 ч., което означава, че днес сте закъснели с 83 минути. Мелиса Фулър, това е Вашето 49-то закъснение над 20 минути за текущата година.

Закъснението за работа е сериозен и скъпоструващ на работодателите в цяла Америка проблем. Служителите често се отнасят нехайно към задължението да се явяват на работа навреме, но редовните закъснения често могат да бъдат симптом на по-сериозни проблеми, като:

- алкохолизъм
- пристрастеност към наркотици
- пристрастеност към хазарт
- нездрави семейни отношения
- нарушения на съня
- клинична депресия

и много други. Ако имате подобни на горепосочените проблеми, моля не се колебайте да се свържете с отговарящия за Вас служител от отдел „Човешки ресурси“ — Ейми Дженкинс. За нея ще бъде удоволствие да Ви включи в програмата за помощ на служители на „Ню Йорк

Джърнъл“, където специалист по психическо здраве ще работи с Вас за осъществяване на пълния ви потенциал.

Мелиса Фулър, ние в „Ню Йорк Джърнъл“ сме екип. Печелим или губим като такъв. Мелиса Фулър, не искате ли да сте член на този печеливш екип? Тогава направете всичко възможно, за да идвате на работа навреме!

С уважение,

отдел „Човешки ресурси“
„Ню Йорк Джърнъл“

Напомняме ви, че всяко следващо закъснение може да доведе до отстраняване от работа или уволнение.

Това съобщение е поверително и не може да се ползва от лица, които не са негови получатели. Ако сте получили това съобщение в резултат на техническа грешка, моля уведомете подателя и изтрийте съобщението от пощенската си кутия или всякакви други запаметяващи механизми.

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Тим* *Грабовски*
<timothy.grabowski@theyjournal.com>

Отн.: *нашата г-ца Мел*

Е, изглежда нашата малка г-ца Мел е прекарала много, МНОГО добре, нали? Знам, че като не отида на работа на следващия ден, причината най-често е, че срещата още не е приключила. Виж ти. Виж ти.

Аз съм „за“. Не би могло да се случи на по-прекрасен мъж. О, как ми се иска да бях аз! Заглеждала ли си се в ръцете му? А в бедрата? Косата?

Извини ме. Трябва да отида до тоалетната и да се поляя със студена вода.

Тим

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Джордж* *Санчес*
<george.sanchez@theyjournal.com>

Отн.: *Фулър*

къде по дяволите е Фулър? Мислех, че това ще свърши, след като шибаният Фридландър се премести да живее до нея. Нали вече той разхожда кучето?

Къде е тя?

Кълна се в бога, Уилкок, можеш да предадеш от мое име, че ако материалът за новия часовник на Палома Пикасо със сменяемите часови пояси не е на бюрото ми до пет часа, ще бъде уволнена.

Не знам какво си мислят хората, че върша тук, но по една случайност ръководя ВЕСТНИК, ако сте забравили.

Джордж

До: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: *Доли Варгас* <dolly.vargas@theyjournal.com>

Отн.: *Не че е моя работа, но...*

Не мислиш ли, че е малко... хм, проява на лош вкус да натриеш носа на горкия Арън по този начин? Искам да кажа, като не се появяваш на работа сутринта след великата си среща? Сигурна съм, че отдавна не си прекарвала нощта с мъж и тъй нататък, но това си е направо грубо.

Ето, казах го. Сега към по-важните въпроси:

Е, и колко му е голям? На Макс Фридландър, де. Дали само се фука, или наистина го бива?

Понеже се носят слухове, че...

Ох, Питър отново ми звъни. Просто не ме оставя на
мира. Ще ти пиша по-късно.

ХХХООО

Доли

До: Джон Трент <john.trent@thenvchronicle.com>

От: Джаневив Рандолф Трент
<grtrent@trentcapital.com>

Отн.: Вината ти

Скъпи Джон,

Разбирам, че новият ти самостоятелен живот поглъща цялото ти време — особено що се отнася до Фулърви от Дансинг, Илинойс — но може би все още си спомняш, че имаш семейство, чийто членове много биха се радвали, ако им обаждаш от време на време. Предполагам, че брат ти се е опитвал неведнъж да се свърже с теб през последните няколко дни, и че ти, в тон с вулгарния език в днешно време, си му казал „да го духа“. Струва ми се, че е уместно да ти припомня, Джон, една стара песничка от моето юношество:

Печели нови приятели, но не забравяй старите.
Едното е сребро, другото — злато.

Отнася се и за семейството.

Мим

P.S. Известно ли ти е, че в Илинойс има два града Дансинг? Говоря съвсем сериозно. Единият е старовремско фермерско градче, а в другия изглежда няма нищо друго, освен стриптийз барове. Твоята малка г-ца Фулър е от първия. Просто да знаеш.

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
Отн.: Съжалявам
Съжалявам. Съжалявам. Съжалявам.
Не исках да те плаша. Както виждаш, добре съм.
Получих поредното предупредително писмо от Ейми
Дженкинс. Какъв е проблемът?
Знаеш ли дали Джордж е много ядосан? Какво е
положението със спрайта му? Машината заредена ли е?
Или отново страда?
Наистина мислех да се обадя, но така и не успях.
Опитвах се, но всеки път ми отвличаха вниманието.
Прощавах ли ми?

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
Отн.: *Време беше!*
Не ти вярвам. Тук всички си изкарахме акъла.
Да не ти говоря колко се бях притеснила аз. Никога
вече не ме стряскай по този начин.
Ще ти простя, ако ми представиш подробен отчет.
Искам да знам къде сте били и ТОЧНО какво се е случило.
Сякаш не знам. „Отвличане на вниманието“. Хм.
Чакам.

Над

До: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Той

Какво да кажа?

О, Надин, беше невероятно! Спомням си, как ти просто не беше на себе си, след първия уикенд, който прекарахте с Тони. Мислех, че си се побъркала. Може би не е редно бъдещата ти шаферка да го признава, но е така.

Сега обаче ми е напълно ясно за какво става дума. За ЛЮБОВ! Любовта прави с нас това, нали? Сега разбирам защо, въпреки разликата във възрастта, Уинона не се отказва от Крис Нот. И никога няма да го направи, ако изпитва същото, каквото аз изпитвам към Джон.

Откъде да започна?

О, вечерята. Заведе ме в „Белю“.

Да, наистина. Знам, знам. Знам, че се чака по три месеца за маса, но той влезе там като у дома си. Веднага ни заведоха до най-хубавата маса за двама в ъгъла. Там вече имаше бутилка шампанско в съд с лед. Сериозно. И не „Корбел“, Надин, а „Кристал“. „КРИСТАЛ“. Към триста долара бутилката. Казах: „Да не си полудял, Джон? Не можеш да си го позволиш.“

Но той каза да не се притеснявам, защото Дейвид Белю му дължи услуга.

Трябва да е била голяма услуга, защото менюто ни беше невероятно. Дори не можеш да си представиш, Надин, нищо, че си ходила в „Нобу“ и „Даниел“ за сметка на вестника. Започнахме със стриди и хайвер от белуга, след това преминахме на съомга в сос тартар. После донесоха *foie gras confit* със задушени във вино смокини, патица и...

Даже не си спомням всичко останало. Съжалявам. Не ми се сърди.

Но всичко беше толкова вкусно, с различно вино към всяко блюдо. Докато стигнем до основното ястие, в което мисля, че имаше месо от гълъби, вече бях престанала да

обръщам внимание на храната, защото Джон изглеждаше толкова хубав в костюма си! Непрекъснато се навеждаше напред, усмихваше се и повтаряше името ми, а когато го питах „Какво?“, той отговаряше „Какво, какво?“ и избухвахме в смях. Когато донесоха десерта, ние вече се целувахме през масата, и сервитьорът едва успя да я разчисти.

Тогава Джон каза: „Да се махаме оттук“ и си тръгнахме. Изобщо не помня как сме стигнали до вкъщи, защото се целувахме през цялото време, а когато се добрахме до петнайсетия етаж, ципът на гърба на роклята ми беше разкопчан до долу. В този момент аз изведнъж се сетих нещо ужасно и извиках: „Ами Пако?“

Тогава Джон изрече най-прекрасните осем думички, които съм чувала: „Платих на портиера да разходи Пако тази вечер“.

Роклята ми се свлече на пода преди още да съм пхнала ключа в бравата.

И когато тази сутрин излязох, тя си беше там. Някой я беше намерил и сгънал грижливо! Ама че неудобно! Представяш ли си, Надин? Ами ако г-жа Фридландър не беше в болницата и беше намерила роклята ми, захвърлена пред вратата?

Всъщност, ако г-жа Фридландър не беше в болница, роклята ми никога нямаше да се озове в коридора, защото ако някой не беше я цапардосал по главата, нямаше да се налага да се грижа за кучето и вероятно никога нямаше да срещна Джон.

Както и да е.

Нали знаеш дето в романите все пишат как телата на влюбените герои прилягат едно към друго като две отдавна изгубени парченца от пъзел или нещо такова? Така беше и с нас. Просто си пасваме. Наистина, Надин, сякаш сме създадени един за друг. А щом като това се получи още първия път, предполагам, че е напълно естествено да остане така и занапред.

Което е причината за огромното ми закъснение тази сутрин. Да ти кажа, изобщо не ми пука за предупредителните писма на Ейми Дженкинс. Закъсненията си струват! Да правиш любов с Джон е все едно да пиеш студена вода, след като си бродил в пустинята години наред.

Мел

P.S. Защо Доли замерва с кламери кабинката ми?

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Ами дай ме под съд

Бях зает, ясно? Трябва ли да ходиш да се жалваш на Мим всеки път, когато не съм се обадил няколко дни? Мислиш си, че само защото татко е в затвора...

Всъщност остави това. Не мога дори да ти се ядосам, защото съм щастлив, по дяволите.

Джон

P.S. Направихме го.

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Татко е

в поправителен център с облекчен режим заедно с останалите осъдени „бели якички“. Едва ли би могло да се нарече затвор. Не и когато всеки си има отделен телевизор. Да не говорим за баня и тоалетна.

Какво точно означава това „направихме го“? Надавам се, нямаш предвид това, което си мисля. Първо на първо,

не си ученик в девети клас. Второ, какво общо можеш да имаш с някого, който даже не ти знае истинското име?

Надявам се, имаш предвид, че вие двамата сте яли сурова риба-балон или нещо такова.

Джейсън

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Стейси Трент <ih8bamev@freemail.com>

Отн.: КАКВО ЧУВАМ???

Направихте ли го? Наистина ли? Какво означава това? Да не би, че си спал с нея? Това ли е?

И само толкова ли?

Мисля, че беше се съгласил да ми разкажеш. Мисля, беше разбрал, че съм жена, която изпитва остра нужда да разказват по-пикантни истории.

Така че изплюй камъчето, господинчо, иначе ще пратя близначките да погостуват на чичо си Джон...

Стейси

До: Стейси Трент <ih8bamev@freemail.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Любовния ми живот

Атачмънт: Завръщането на Паркър

Стейси, нямам намерение да обсъждам сексуалния си живот със снаха си. Поне не с такива подробности, каквито искаш. И наистина ли смяташ, че е добра идея да ми пращаш на гости децата, като знаеш, че живея с две котки. Забрави ли, че Хейли е алергична?

Е добре, какво искаш да чуеш? Че това бяха най-еротичните двайсет и четири часа в живота ми? Че тя е

точно каквото търся в една жена от толкова време, без дори да съм смеел да се надявам, че ще го намеря? Че сме сродни души, че тя е моята съдба, моето вселенско предопределение? Че броя минутите до следващата ни среща?

Чудесно. Ето. Казах го.

Джон

P.S. Ако искаш, можеш да прочетеш последната глава от книгата ми, която ти изпрацам. Днес нямам много работа, та използвах възможността да поработя върху романа си. Може би това ще удовлетвори нуждата ти от съпреживяване на вълнуващи случки. Но не забравяй, че е само проза и всяка прилика с живи или мъртви лица е случайна.

P.P.S. Според теб нахално ли ще бъде, ако изпратя рози?

Атачмънт:

ЗАВРЪЩАНЕТО НА ПАРКЪР

ДЖОН ТРЕНТ

ГЛАВА 17

— Ами Пако? — попита тя разтревожено.

— Не се притеснявай, скъпа — отвърна Паркър. — Аз го застрелях.

Сините очи се навлажниха и гримът около тях се размаза. Тя го погледна със замъглени очи.

— О, Паркър!

— Вече няма да ни пречи — успокои я Паркър.

Тя кимна мълчаливо с кървавочервени и влажно разтворени устни.

Паркър не беше глупав. Той наведе глава устните му допряха нейните.

Притисна към себе си безволевото податливо тяло. Докато стигнат до четвъртия етаж, тя се бе оставила изцяло в ръцете му. На шестия беше разкопчал ципа на късата черна рокля до долу. На десетия роклята се бе смъкнала от раменете.

На единадесетия етаж Паркър откри, че тя не носи сутиен.

Нито бикини, разбра той на тринадесетия.

Когато вратата на асансьора се отвори на петнадесетия етаж и Паркър почти я изнесе на площадката, роклята се свлече на пода. Никой от двамата не забеляза това.

В апартамента беше тъмно и хладно — точно както обичаше Паркър. Леглото се къпеше в лунната светлина нахлуваща през незасенчените прозорци. Той я положи в това сребърно езерце и отстъпи крачка назад, за да се наслади на гледката.

Беше гола по начина, по който само най-красивите жени могат да бъдат — гордо и предизвикателно. Без да правят опити да прикрият голотата си с покривката на леглото. Лунната светлина трептеше по извивката на талията и бедрата. Косата — хиляди тъмночервени къдрици — бе разпиляна около главата, а очите, обърнати към него, оставаха в сянка.

Тя мълчеше. Не беше нужно да говори. Той се приближи към нея, така, както приливът следва луната.

И когато стигна до леглото, беше гол.

Паркър бе познавал много жени. Но тази... беше някак различна. Напълно различна. Докато ръцете му разтваряха гладките стройни бедра, той имаше чувството, че отваря портите към един друг свят, от който може би връщане няма.

Свят, който — той разбра това, когато се плъзна в горещата му прегръдка — никога, никога нямаше да напусне.

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Стейси Трент <ih8bamev@freemail.com>

Отн.: Ти май наистина

си влюбен, а? О, Джон, толкова е хубаво!

РАЗБИРА СЕ, че трябва да изпратиш рози.

Може ли да препратя Глава 17 на Мим? МОЛЯ ТЕ!!!

Стейси

До: Стейси Трент <ih8barnev@freemail.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: НЕ, не може

да препращаш на Мим Глава 17! Да не си откачила?

Съжалявам, че ти я изпратих. Изтрий я, ако обичаш.

Джон

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Уилкок
Надин

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: Извинявай

че не ти отговорих веднага. Трябваше да си наплискам лицето със студена вода. Мисля, че наистина трябва да зарежеш работата си като журналист и да се заемеш с писане на романи. Вода след години скитане в пустинята?

Трябва да призная, че откакто те познавам, никога не съм те виждала толкова...

Щастлива.

Та, някой изрече ли думичката с „Л“?

Аз съм си виновна, защото винаги го карам да стане и да ми приготви нещо за ядене.

Не се тревожи, ще се обади.

Над

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@theyjournal.com>

Отн.: Надявам се,

не си мислиш, че си пъхам носа в чужди работи, но имам чувството, че трябва да се срещнем след около пет минути в дамската тоалетна. Имам точно каквото ти трябва за протритата и зачервена кожа на лицето ти.

Наистина миличка, брадичката ти сякаш са я близали стоте и един далматинци. Не мога да повярвам, че не си опитала поне с фон дьо тен.

Не се притеснявай. Малко „Клиник“, и всичко ще е наред.

И докато ти го слагам, ще ми разкажеш всичко, нали?
ХХХООО

Доли

До: Доли Варгас <dolly.vargas@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Да, смятам, че наистина

си пъхаш носа в чужди работи и ако си мислиш, че нещо ще ти кажа, дълбоко се лъжеш.

Благодаря за предложението, но нарочно ще си ходя със зачервено лице като почетен знак, с който се гордея.

И престани да ме замерваш с кламери. Знаем, че си ти, Доли, знам и какво искаш, но няма да мръдна от мястото

си.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Тим Грабовски

<timothy.grabowski@theyjournal.com>

Отн.: Ах ти, непослушно момиче!

Малка ми г-це Мел, какво направи ти!

Чакай. Не ми отговаряй. Разбрах всичко още щом зърнах личицето ти, сияещо като фар. (Трябва наистина да го караш да се бръсне по-често, ако редовно ще се целувате. Ти си типичен представител на червенокосите жени, за които е присъща много нежна кожа. Трябва да му напомняш това от време на време, в противен случай ще изглежда, че си спала с лице под инфрачервена лампа.)

А когато видях зашеметяващия букет от кървавочервени рози, дето току-що ти го донесоха, ми стана ясно, че:

Нашата г-ца Мел е била много, много палава.

С какво заслужи този огромен цветен дар? Предполагам, направо си надминала себе си.

Поздравления.

Тим

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Видя ли!

Казах ти, че ще се обади. Дори нещо повече. Това е най-големият букет рози, който някога съм виждала.

И какво пише на картичката?

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: О, ЗА БОГА

ТОЙ МЕ ОБИЧА!!!

На картичката пише:

*Щом зърнах я, се влюбих в миг: единствена любов,
любов завинаги.*

Джон

Дали той го е съчинил? Мен има предвид, нали? Това „я“ съм аз, нали?

О, господи, толкова съм развълнувана. Никой не ми е пращал цветя на работа, при това с картичка, в която се споменава думичката с „Л“!

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: *Надин* *Уилкок*

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: За бога,

колко малко ти трябва, за да си щастлива, нали? Разбира се, че онова „я“ в стихчето се отнася за теб. За кого друго? За майка му ли?

Не, не го е съчинил Макс Фридландър. От Робърт Бърнс е. Как си успяла да завършиш колежа? Нищо не знаеш.

Не, не, взимам си думите назад. Знаеш всичко за Харисън Форд, Джордж Клуни и онзи новия, как му беше името? О, да, Хю Джакмън.

Престани да се хилиш като идиот, а му напиши нещо, за бога.

Над

До: jerrylives@freemail.com

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Не трябваше

да изпращаш тези рози. Искам да кажа, наистина трябва да помислиш за финансовото си положение, Джон. Но са толкова красиви! Не мога дори да ти се разсърдя за това, че си такъв прахосник. Много ми харесват, а и стиховете. Не разбирам много от тези неща. Поезията, имам предвид. Но мисля, че мога да ти пратя нещо в отговор:

Ако те обичах по-малко, щях да говоря повече за това.

Хубаво е, нали? От „Ема“ на Джейн Остин е.

Какво ще правиш довечера? Мислех да си купим спагети и да си направим pesto. Ще наминеш ли към седем?

Целувки,

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: jerrylives@freemail.com

Отн.: А това?

Обичам те.

Хан Соло, „Завръщането на джедаите“.

Джон

До: jerrylives@freemail.com

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Ами това?

Знам.

Принцеса Лия, „Завръщането на джедаите“

Мел

До: Тони Салерно <foodie@fresche.com>

От: Надин Уилкок <nadine.wilcock@thenyjournal.com

Отн.: Мел

Е, появи се. Ти беше прав:

Не я е продал като бяла робиня.

Но е направил по-лошото, ако питаш мен. Накарал я е да се влюби в него.

Какво ми става, Тони? Искам да кажа, никога не съм я виждала толкова щастлива и развълнувана. Дори повече от деня, когато се появи слуха за принц Уилям и Бритни Спийрс. Това е нищо в сравнение с днес. Тогава беше като замаяна. Днес е в екстаз.

И въпреки това имам чувството, че всичко ще свърши зле.

Защо? Защо имам такова чувство? Той е свестен мъж. Нали се срещна с него. Не ти ли се стори свестен?

Според мен тъкмо в това е проблемът. Изглежда толкова свестен, толкова нормален, че никак не мога да оприлича този „Джон“ с Макс Фридландър, за когото

чухме толкова неща, за леда и гърдите на фотомоделите и за всичките му женски истории.

Просто не разбирам какво е намерил в Мел този мъж, който може да има всяка жена, която пожелае. Знам, че звучи ужасно, но помисли. Искам да кажа, ние знаем, че Мел е умна, привлекателна и мила, но дали един мъж, който е обграден от фотомодели, е в състояние да забележи всичко това? Нали мъжете ухажват фотомоделите само заради едно. Знаеш какво.

Защо човек като него, който през последните няколко години е свикнал да яде само десерти, изведнъж преминава на месо и картофи?

Сигурно съм най-лошата приятелка на света, нали?

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Тони Салерно* <foodie@fresche.com>

Отн.: *Ти си най-лошата приятелка на света*

Да, съжалявам, но е така.

Виж, Надин, знаеш ли какъв ти е проблемът? Ти мразиш мъжете.

Да, харесваш мен, но като правило не харесваш мъжете и им нямаш доверие. Смяташ, че всичко, което вършим, е да преследваме фотомодели. Мислиш ни за тъпаци, които не виждат нищо повече от лицата, гърдите и бедрата на жените.

Грешиш.

Въпреки твърдението ти, фотомоделите не са десерт. Те са живи хора също като теб и мен. Между тях има и хубави, и не чак толкова, има умни, има и глупави. Един фотограф неизбежно се среща с много фотомодели, сред тях и такива, които му харесват, с които излиза и т.н.

Това означава ли, че ако срещне жена, която не е модел, но му харесва, не може да излиза и с нея? Да не мислиш, че ще седне да я сравнява с фотомоделите, с които е бил?

Не. И съм сигурен, че Макс Фридландър не постъпва така с Мел.

Тъй че остави го на мира. Сигурен съм, че наистина я харесва. По дяволите, може и наистина да е влюбен в нея. Това минавало ли ти е през ума?

Тъй че — по-кратко.

Тони

P.S. Мел не е месо с картофи, ти си такава. Мел е по-скоро сандвич с шунка. Със салата от зеле и пликче пържени картофи.

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Значи направихте го?

Така значи.

Ти какво си мислиш? Говоря сериозно. КАКВО СИ МИСЛИШ? Какви мисли се въртят в идиотския ти мозък? ТЯ ТЕ МИСЛИ ЗА ДРУГ. Тя те мисли за друг, а ти спиш с нея?

Жена ми те подучи, нали? Защото ти искаш съвети от жена ми. От жена, която — мисля, че трябва да го знаеш — снощи изяде цял черешов сладкиш за дванайсет души. И ми се скара, когато се опитах да взема вилицата от ръцете.

Но всичко ще ти се върне тъпкано, да знаеш. ПРАВИШ ОГРОМНА ГРЕШКА. Ако държиш на това момиче, кажи кой си в действителност. КАЖИ ГО СЕГА.

Имаш късмет, че Мим не знае. Защото ако научи, ще те лиши от наследство, кълна се.

Джейсън

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: jerrylives@freemail.com

Отн.: Животът ми

Нали помниш, бях започна да ти казвам, че само защото татко е в затвора, не можеш да се държиш с мен като баща. Убеден съм, че е така. Животът си е мой, Джейсън, и ще ти бъда благодарен, ако престанеш да ми се бъркаш.

Освен това, реагираш така, като че ли сам не знам, че съм оплескал работата. Да, оплесках я. Знам го. И ЩЕ КАЖА. При първа възможност. Ще кажа. Цялата истина.

А след това дълго ще се смеем над случилото се, докато хапваме бургери край басейна ти. Не я познаваш, но повярвай ми, Мел има страхотно чувство за хумор, много е добра и лесно прощава. Сигурен съм, че ще приеме цялата работа откъм веселата страна.

Знаеш ли дали хижата във Върмонт е свободна? Защото според мен там ще е най-подходящото място да кажа истината. Нали разбираш, ще идем там през уикенда и ще го кажа на бутилка вино пред запалената камина... Романтично, нали?

Какво ще кажеш?

Джон

До: jerrylives@freemail.com

От Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Какво ще кажа аз!?

О, искаш съвет от мен? Искаш да престана да се държа като твой баща, но търсиш съвета ми, и искаш да ти дам ключ за моята скиорска хижа?

Каква наглост! Само това ще кажа.

Джейсън

P.S. Татко не е в затвора. Това е поправителен център за криминални престъпници с облекчен режим. Не ме карай повече да го повтарям.

P.P.S. Няма жена, която да прощава лесно.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

*От: Джордж Санчес
<george.sanchez@theyjournal.com>*

Отн.: Къде си мислиш, че ще ходиш?

Не ми хвърляй невинни погледи през стената на кабинката. Да, за теб става дума. Нима си мислиш, че не забелязах как си пилиш ноктите и си слагаш червило? Мислиш си, че ще се измъкнеш, така ли?

Не, ти живееш в измислен свят. Няма да излезеш оттук, докато не видя материала за последния развод на Дрю Баримор.

Ясно ли е?

Джордж

До: jerrylives@freemail.com

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Вечерята

Здравей, Джон. Боя се, че няма да мога да си тръгна от работа навреме. Може ли да отложим вечерята за девет часа?

Целувки,

Мел

До: *сержант* Пол Рийс
<preese@eightyninthprecinct.nyc.org>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Напивам дъно

Пол,

Само да проверя, дали си открил нещо ново по случая Фридландър. Бях малко зает напоследък и не съм се обаждал, но сега имам малко време и се питам как се развиват нещата.

Като се прибирах снощи, портиерът го нямаше. Поогледах се и го открих да гледа мача в апартамента на шефа заедно с целия персонал по поддръжката.

Разбираемо естествено, нали вървят предварителните кръгове, но това ме накара да се запитам, дали не е имало мач във вечерта на нападението над г-жа Фридландър.

Порових се малко и открих, че наистина е имало мач горе-долу по времето, когато според лекарите най-вероятно е била ударена.

Знам, че не е много, но поне обяснява как някой може да се промъкне в сградата незабелязано.

Кажете ми, ако твоите момчета имат нова информация.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: *сержант* Пол Рийс
<preese@eightyninthprecinct.nyc.org>

Отн.: Засрами се

Проявяваш подозрително жив интерес към събитията около нападението над старата дама. Каква е причината?

И какво имаш предвид, като казваш, че си бил в сградата снощи? Това има ли нещо общо с хубавата

съседка на бабката? Дано да няма. На областния прокурор никак не му харесва това, дето се бъркаш в работата ни, както навярно си спомняш от последния случай, когато се направи на частен детектив и се промъкна на местопрестъплението.

Но тъй като усилията ти доведоха до залавяне на престъпника, може да не ти придирият чак толкова...

На въпроса ти: не, нищо ново по случая Фридландър. Но имаме заподозрян по случаите с травестита убиец. Обзалагам се, че това не го знаеше, нали? Пазим го в тайна, и се надявам, че и ти ще си затваряш устата. Знам, че не можеш да имаш доверие на репортер, но според мен на теб може да се разчита повече отколкото на много от колегите ти.

Ето за какво става дума:

Намерихме едно хлапе в безсъзнание в банята му. Няма да навлизам в подробности за причините. Оставям на зловещото ти въображение да възстанови картината. Само ще ти кажа, че става въпрос за чорапогащник и закачалка на гърба на вратата на банята. А съдейки по дрехите, с които бе облечено хлапето — дамско бельо — не мисля, че става дума за самоубийство, макар че мама и татко смятат така.

Както и да е, докато момчетата прибират парцалките, забелязват, че някои от тях отговарят на описанието на дрешките, изчезнали от къщите на една-две от жертвите на травестита убиец.

Не е много, знам, но е всичко, с което разполагаме до момента.

Ще попиташ защо тогава не сме прибрали хлапето за разпит. Защото още се съвзема в болницата от приключението в банята. Пазят го да не направи опит за самоубийство.

Но щом посмачканият му ларинкс се оправи и е в състояние да говори, ще вземем хлапето в участъка и ако успеем да го накараме да се разприказва, ще разберем дали

твоята бабка е била една от малкото му жертви, извадили късмет.

Е, детективе, какво ще кажеш?

Пол

До: *сержант* Пол Рийс
<preese@eightyninthprecinct.nvc.org>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Травестита убиец

Обзалагам се на кутия от любимите ти бисквити с пълнеж, че нападението над Фридландър е работа на подражател, и то не много добър.

Да речем, че това хлапе е нашият човек. Обърни внимание на другите му жертви. Всички живеят в сгради със свободен достъп. Без портиер. Всички са значително по-млади от г-жа Фридландър. И от домовете на всички липсват разни неща.

Ние не можем да кажем дали са взети дрехи на г-жа Фридландър, но със сигурност дамската чанта не е, нито пък парите в нея. А знаем, че травестита убиец винаги прибира парите, които намери, дори монетите от по 25 цента за пране, както беше в случая с жертва № 2.

А г-жа Фридландър е имала над двеста долара в портмонето си, което направо е могло да му извади очите.

Казвам ти, колкото повече мисля за това, толкова повече се убеждавам, че цялата работа сочи към човек, който я е познавал. Някой, когото е очаквала и затова не е заключила вратата. Някой, който е знаел в кой апартамент живее тя, така че не е било нужно да задава въпроси на портиера... А може би е познавал и навиците на портиера достатъчно добре, и е бил сигурен, че щом има мач, той едва ли ще си стои на мястото.

Какво ще кажеш?

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>
От: сержант Пол Рийс
<preese@eightyninthprecinct.nvc.org>
Отн.: С глазура, не с пудра захар
Обичам ги с голяма чаша мляко.

Пол

До: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>
От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>
Отн.: Леля ти
Макс, чувал ли си леля ти да има врагове, които познаваш? Някой, който е желал смъртта?
Знам, че ти е адски трудно да мислиш за някого друго, освен за себе си, но моля те направи опит. Заради мен.

Знаеш къде да ме намериш.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>
От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>
Отн.: Леля Хелън
Не се обаждаш със седмици, и накрая като решиш да ми пишеш, то е, за да ми зададеш някой шибан въпрос? Какво ти става, човече? Откакто започна да разхождаш проклетото куче, се държиш странно.

Врагове? Разбира се, че имаше врагове. Леля ми беше истинска напаст. Всички, които я познаваха, я мразеха, с изключение на оная откачалка, нейната влюбена в животните съседка. Леля Хелън непрекъснато организираше кампании в подкрепа на непопулярни каузи. Ако не е „Спасете гълъбите“, то ще е „Затворете «Старбъкс».“ Казвам ти, ако бях някой, който обича да си пие кафето в парка, щях да я набия.

Освен това беше стисната. Ама много стисната. Искаш заем — някакви си петстотин долара — и Втората световна война започва отново, само че в случая ти си Лондон, а тя — Луфтвафе. Да не очакваш от жена, дете има дванайсет милиона.

Виж, Трент, нямам време за подобни глупости. Нещата тук се развиват не така, както се надявах. Оказва се, че Вивика е „птица“ в далеч по-голяма степен, отколкото очаквах. За нея парите са нищо.

Чудесно, но ако ставаше въпрос за нейните пари. Но не. Забравила си банковата карта. Питам те, как така някой си „забравя“ банковата карта, когато тръгва на почивка?

Нямам нищо против, ако става дума да купувам сандвич от време на време, но тя непрекъснато повтаря, че има нужда от нови обувки, нови шорти, нов бански. Има деветнайсет чифта горници и долници. Питам те, колко бански костюма трябва на една жена? Особено ако хотелиерът и аз сме единствените мъже наоколо, които ще ги гледат.

Трябва да свършвам. Ще ходим в „Гучи“. „ГУЧИ“! Исусе!

Макс

До: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

От: Себастиан Леандро <sleandro@hotmail.com>

Отн.: обаяването ти

Макс,

Получих съобщението ти. Съжалявам, че ме нямаше. Откъде се обаждаш? От къщата на Хемингуей или къде? Предполагам, че е някакво свърталище на бездомни котки, това обяснява мяукането, дето се чува на фона на гласа ти.

Виж, приятелю, нямам кой знае какво да ти предлага. Казах ти, да не си взимаш чак толкова дълга отпуска. Седмица-две е едно, но твоето започва да прилича на целогодишен творчески отпуск. Като изчезваш по този начин, естествено губиш много.

Но новините не са чак толкова лоши. Можеш да поостанеш там още няколко седмици; курортната кампания на Дж. Крю и „Виктория Сикрет“ тепърва предстои. Насочили са се съответно към Корфу и Мароко. Заплащането не е кой знае какво, знам, но все е нещо.

Не се паникьосвай. Банските костюми вече са се задали.

Обади ми се. Ще поговорим.

Себастиан

До: Себастиан Леандро <sleandro@hotmail.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: Трябва да ме измъкнеш оттук

Не разбираш. Трябва ми работа. Каквато и да е. Трябва да се измъкна от Кий Уест. Вивика се е побъркала. Това, което си чул, е бил гласа, а не някакви котки. Тя плачеше.

А трябва да ти кажа, че когато Вивика плаче, изобщо не прилича на топ модел. И въобще на модел. С изключение на онези, дето ги използват във филмите на ужасите, малко преди самолетна перка да е отрязала нечия глава.

Та тя успя да изпразни всичките ми кредитни карти докрай. Без моето знание е купувала всяка попаднала пред

очите шибана скулптура от изхвърлени на брега дървета и ги е изпращала в Ню Йорк. Не се шегувам. Въобразява си, че има „око“ за истинските неща. Вече е купила двайсет и седем скулптури на делфини. В РЕАЛНИ РАЗМЕРИ.

Да продължавам ли?

НАМЕРИ МИ РАБОТА. КАКВАТО И ДА Е.

Макс

До: Ленор Флеминг <lfleming@sophisticate.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: S.O.S

СКЪПА ЛЕНОР,

ЗДРАВЕЙ! ЗНАМ — ПИШЕ, ЧЕ ТОВА ПИСМО Е ОТ МАКС, НО ВСЪЩНОСТ Е ОТ МЕН, ВИВИКА. ИЗПОЛЗВАМ НЕГОВИЯ КОМПЮТЪР, ПОНЕЖЕ НЕГО ГО НЯМА. НЕ ЗНАМ КЪДЕ Е. СИГУРНО В НЯКОЙ БАР. ПРЕЗ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ НЕ ИЗЛИЗА ОТ БАРОВЕТЕ. ЛЕНОР, ТОЙ Е ТАКЪВ ЕГОИСТ! СКАРА МИ СЕ ЗАРАДИ ДЪРВЕНИТЕ СКУЛПТУРИ. НИЩО НЕ РАЗБИРА ОТ ИЗЯЩНИ ИЗКУСТВА. НАИСТИНА Е ТАКЪВ, КАКЪВТО ТИ КАЗВАШ — АБСОЛЮТЕН БУРЖОА.

Е, ТИ МЕ ПРЕДУПРЕДИ.

КАКТО И ДА Е, ОПИТАХ СЕ ДА ТИ СЕ ОБАДЯ, НО ВСЕ ТЕ НЯМА. ПОСЛЕ ДИРДРИ КАЗА ДА ОПИТАМ ПО Е-МЕЙЛА. НАДЯВАМ СЕ ДА ПОЛУЧИШ ТОВА ПИСМО. НЕ ЗНАМ КАКВО ДА ПРАВЯ. МОЖЕ БИ ТРЯБВА ДА СЕ ПРИБЕРА У ДОМА, САМО ЧЕ СЪМ СИ ЗАБРАВИЛА БАНКОВАТА КАРТА. ВСЪЩНОСТ СЪМ СИ ЗАБРАВИЛА ЦЯЛОТО ПОРТМОНЕ. НЯМАМ ДОРИ КРЕДИТНА КАРТА, ЗАТОВА ИЗПОЛЗВАХ ТЕЗИ НА МАКС. НО НЯМАШЕ ДА ГО НАПРАВЯ, АКО ЗНАЕХ КАКЪВ ЕГОИСТ Е.

МОЛЯ ТЕ, ПРЕДАЙ НА ДИРДРИ ДА ОТИДЕ В АПАРТАМЕНТА МИ, ДА МИ ВЗЕМЕ ПОРТМОНЕТО И

ДА МИ ГО ИЗПРАТИ В „ПАРАДАЙЗ ИН“ В КИЙ УЕСТ.
ДА МИ ПРАТИ И МАЛКО ЛОСИОН ЗА ТЯЛО ОТ
„КАЙЛ“, ТЪЙ КАТО КОЖАТА МИ СЕ БЕЛИ.

Е, ДРУГО НЯМА. АКО ПОЛУЧИШ ТОВА ПИСМО,
ОБАДИ МИ СЕ. ИМАМ НУЖДА ДА СИ
ПОПРИКАЗВАМ С НЯКОГО. МАКС Е ПИЯН ПРЕЗ
ЦЯЛОТО ВРЕМЕ, А КОГАТО НЕ Е — СПИ.

ЦЕЛУВКИ,

ВИВИКА

До: jerrylives@freemail.com

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Хиждата

Готово, почистена е. Ако искаш хиждата за следващия
уикенд — твоя е, но при едно условие:

ТРЯБВА ДА КАЖЕШ.

Сериозно, Джон, може би си мислиш, че това момиче
е нещо специално, и може би наистина е, но никоя жена не
обича да я лъжат, дори в името на вярната кауза, а твоята
хич не ми изглежда такава. Всъщност сигурен съм, че не е.
Искам да кажа — да лъжеш една възрастна жена и
съседите. Как ти се струва?

Възхитително, Джон. Направо възхитително.

Както и да е, ще кажа на Хигинс да остави ключа от
хиждата в редакцията ти утре сутринта.

Отиваме на вечеря у Мим, тъй че ще ти пиша по-
късно.

Джейсън

*P.S. Едно средство, което върши добра работа,
когато имаш да казваш на една жена нещо, което не си
много сигурен, че ще хареса, е да придружиш признанието
си с чифт обеци със 75-каратови диаманти в платинен
обков, за предпочитане от „Тифани“ (видът на
тюркоазената кутийка върши чудеса при повечето жени).*

Съзнавам, че един криминален репортер едва ли може да си позволи такъв подарък, но предполагам ще кажеш също, че си член на семейство Трент, онези от Парк Авеню.

Ще го споменеш, нали? Защото си мисля, че може да помогне. Заедно с обещаните.

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: jerrylikes@freemail.com

Отн.: Хиждата

Е, може и да си надут задник, но поне си щедър. Благодаря за ключовете.

Ще обмисля съвета ти. Обаче ми се струва, че Мел не е от ония момичета, които можеш да подкупиш с чифт обеци, били те и от „Тифани“.

Благодаря за предложението, все пак.

Трябва да свършвам. Снощи Мел стотви вечерята, а днес е мой ред. Слава богу, че го има „Забар“ с готовите храни.

Джон

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjourn.com>

От: Дон и Бевърли Фулър <DonBev@dnr.com>

Отн.: Спомняш ли си за нас?

Здравей, скъпа! Мина доста време, а не ми отговаряш на обажданията. Надявам се, че си добре и че просто си много заета с оная история около Лайза Мари Пресли. Не мога да го разбера това момиче. Никога няма да проумея защо, за бога, се е омъжила за Майкъл Джаксън. Мислиш

ли, че плаща издръжка? Можеш ли да ми кажеш нещо повече?

Като стана дума за женитби, татко и аз току-що се връщаме от сватбата на друг твой съученик. Помниш Дони Ричърдсън, нали? Той сега се занимава с лечебен масаж, и е много добре, доколкото чувам. Омъжи се за едно мило момиче, с което се запознал на автомобилно състезание. Защо не вземеш и ти да тръгнеш по тия състезания, Мели, чувам, че там се събират подходящи мъже.

Както и да е, сватбата беше чудесна, а тържественният обяд бе във „Файърсайд Ин“. Нали си спомняш, където ти, брат ти и татко винаги ме водехте в деня на майката. Булката беше възхитителна, а и Дони беше толкова хубав! Онези грозни белези от злополуката с машината за белене на царевица преди години почти не се виждаха. Добре, че тогава е успял да отскочи назад.

Как вървят нещата с онзи младеж, за когото ми писа миналия път? Макс, мисля, че му беше името. Или Джон? Надявам се, че се разбирате и не вършите прибързани глупости. Четох, че вероятността от развод при двойки, които се въздържат от секс преди брака е с двайсет процента по-малка.

Като стана дума за разводи, чу ли слуховете, че принц Ендрю и Фърги ще се събират отново? Много ми се иска това да стане. Изглежда толкова самотен тия дни, като го гледам в Уимбълдън и на други места.

Пиши, когато имаш възможност.

Целувки,

Мама

До: Дон и Бевърли Фулър <DonBev@dnr.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjourn.com>

Отн.: Здравсти!

Здрасти, мамо! Извинявай, че толкова време не съм ти писала и не съм се обаждала, но наистина бях много заета.

Нещата вървят направо страхотно. Наистина. Всъщност по-добре от всякога. Това е така заради момчето, за кое го ти разказах — Джон.

О, мамо, нямам търпение да те запозная с него. Наистина ще го доведе за Коледа, ако успея да го накарам. Сигурна съм, че ще го харесах. Толкова е забавен и мил, и сладък, и умен, и хубав, и висок, и всичко, че просто ще се ахнеш, като го видиш. Дони Ричърдсън въобще не може да се сравнява с него. Дори татко ще го хареса, сигурна съм. Джон разбира от спорт и от машини, знае много за битките от Гражданската война и за всички неща, които татко обича.

Радвам се, че се преместих в Ню Йорк, защото ако не бях никога нямаше да го срещна. О, мамо, толкова е готин, и така добре се разбираме! Тази седмица всяка сутрин закъснявам за работа заради него и получих още осем предупредителни писма, но не ми пука, толкова е хубаво да си с някой, с когото не е нужно да се преструваш, и който е толкова откровен с теб, и който не се бои да използва думичката с „Л“.

Точно така, думичката с „Л“! Той ме обича, мамо! Всеки ден ми го казва по десет пъти! Толкова е различен от всички нещастници, с които съм излизала, откакто съм тук. Той ме обича! И аз го обичам. И съм толкова щастлива, че ще се пръсна!

Е, трябва да свършвам. Той приготвя вечерята. Като стана дума, той харесва как готвя. Наистина. Онази вечер правих спагети, и много му харесаха. Използвах твоята рецепта за соса. Е, с малко помощ от щанда за готови храни в „Забар“. Но той не знае, и няма да се обиди.

Целувки,

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Дон и Бевърли Фулър <DonBev@dnr.com>

Отн.: Татко и аз

много се радваме за теб, скъпа. Хубаво е, че си срещнала това чудесно момче. Надявам се, че си прекарвате добре, щом си готвите и сигурно се разхождате в Сентръл Парк (но не ходи там вечер! Чувам какви ли не истории.)

Но не забравяй, че в Ню Йорк има мъже (не казвам, че твоят Джон е един от тях), които търсят само едно и са готови да кажат на някое момиче, че го обичат, само за да си легнат с него.

Не искам да кажа, че твоят приятел би направил подобно нещо. Просто знам, че има и такива. А го знам, защото — но не казвай на баща си — това се случи и с мен.

За щастие, навреме разбрах що за стока е въпросният мъж. Но бях на крачка, Мелиса. Едва не подарих най-голямото си съкровище на мъжа, който категорично не го заслужаваше.

Опитвам се да ти кажа, Мелиса, че преди да му се отдадеш, трябва да сложиш пръстен на ръката си. Обещавах ли на мама?

Забавлявайте се — но не прекалено.

Целувки,

Мама

P.S. Ако имаш негова снимка, Роби казва, че един негов приятел във ФБР може да провери в техния компютър дали не е издирван за някакво федерално престъпление. Не се засягай, просто, за да сме сигурни.

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@thenvjjournal.com>
От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@thenyjjournal.com>
Отн.: *Майка ми*
Би ли ми напомнила вече никога нищо да не споделям с майка си?
Мел

До: *Мел Фулър* <melissa.fuller@thenyjjournal.com>
От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@thenyjjournal.com>
Отн.: *Какво си казала?*
Ти да не си откачила? Аз никога не споделям нищо с моята. Обаче си водя дневник, който тя може да намери, в случай че умра преди нея.
Обзалагам се, че ти е казала да не си лягаш с Джон без пръстен на ръката. Така ли е?
Каза ли, че вече е късно? Не, разбира се, че не си. Защото ако го беше казала, тя щеше да получи сърдечен удар и то изцяло по твоя вина.
Голяма глупост.
Няма ли вече да идваш с мен на тренировки?
Самотно ми е без теб.
Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyvjjournal.com>
От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@thenyjjournal.com>
Отн.: *Тренировките*

О, Надин, много искам да идвам с теб, но сега с Джон и всичката работа, дето Джордж непрекъснато ми я трупа на главата, просто нямам и миг време за себе си.

Съжалявам.

Не ме мразиш, нали? Моля те, не ме намразвай. Искам да кажа, нали се виждаме поне на обяд...

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Да те мразя ли?

Ти наистина си откачила.

Разбира се, че не те мразя.

Просто... не искам да звуча като майка ти, но не ти ли се струва, че нещата се развиват прекалено... бързо? Искам да кажа, вие двамата не сте се разделяли откакто... да де.

А какво всъщност знаеш за него? Освен че има леля, какво друго знаеш за него? Къде отива всяка сутрин, след като ти тръгнеш за работа? Дали стои в апартаента на леля си? Снимал ли те е? Струва ми се, че като фотограф, би пожелал да ти направи снимки. Водил ли те е в ателието си, ако изобщо има такова? Къде живее, когато не е у леля си? Ходила ли си у тях? У тях, не у леля му. Има ли изобщо свой дом?

Беше споменала, че кредитните му карти са на червено. Не е ли редно да работи, за да ги покрива? Но откакто го познаваш, ходил ли е да прави снимки? Искам да кажа, изобщо има ли работа?

Имам чувството, че... не знам. Това са работи, които трябва да провериш преди нещата между вас да са станали прекалено сериозни.

Над

До: Тони Салерно <foodie@fresche.com>
От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@thenjournal.com>

Отн.: Помогни ми

Струва ми се, че току-що направих една глупост. Казах на Мел, че има доста неща, които не знае за Макс Фридландър — например, къде живее, когато не е у леля си — и че преди отношенията им да са се задълбочили трябва да провери всичко.

Забравих, че тя вече е здраво хлътнала по него.

Сега не ми говори. Поне така си мисля. Заклучила се е в копирната зала с Доли, моля ти се, не с кого да е.

Много лош човек ли съм?

Над

До: *Надин Уилкок* <nadine.wilcock@thenjournal.com>
От: Тони Салерно <foodie@fresche.com>
Отн.: Мел

Не, не си лош човек. И съм сигурен, че Мел не ти се сърди. Просто е... влюбена, нали знаеш. Не иска да мисли за нищо друго.

Защо не я попиташ дали искат да излязат с нас на вечеря? Кажй, че ще приготвя нещо наистина специално. Току-що получих чудесни калмари.

И ми се обади.

Тони

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenjournal.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Отн.: Надин

Тя просто ревнува, милинка, това е всичко. Искам да кажа, виждала ли си онова мършаво човече, за което ще се жени? Готвач. Нищо повече. Някакъв си готвач, който по една случайност притежава ресторант, а ресторантът му, по необясними причини, върви добре.

„Необясними“ ли казах? О, не, всичко е напълно обяснимо: годеницата му води рубрика „Кулинарни новости“ в „Ню Йорк Джърнъл“!

Не се тревожи, Макс Фридландър е преуспяващ и търсен фотограф. Какво от това, че няколко месеца е останал без работа? Ще стъпи на краката си за нула време.

Така че избърши очите си и гордо вдигни охлузената си брадичка. Всичко ще се оправи.

Ако пък не, успокоителните са винаги насреща, нали, милинка?

хххооо

Доли

До: Доли Варгас <dolly.vargas@thenyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Надин

Доли, мери си приказките. Става дума за най-добрата ми приятелка. Надин не ревнува. Тя просто е загрижена за мен.

А Тони не е „някакъв си готвач“, а най-талантливият главен готвач в цял Манхатън.

Благодаря все пак за хубавите думи, които казваш за Джон.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: jerrylives@freemail.com

Отн.: Следващия уикенд

Ей, какво ще правиш следващия уикенд? Ще можеш ли в петък да си тръгнеш от работа по-рано? Мисля да наема кола и да отидем до скиорска хижа във Върмонт. Един приятел ми даде ключовете. Знам, че по това време на годината няма сняг, но те уверявам, че там е разкошно и без сняг. В хижата има всички удобства, включително огромна камина, гореща вана и дори сателитна чиния за широкоекранен телевизор.

Знаех си, че това последното ще те склони. Какво ще кажеш?

Обичам те.

Джон

До: jerrylives@freemail.com

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Следващия уикенд

Ще се радвам да отида във Върмонт с теб. Може да си вземеш фотографската техника и да направиш малко снимки, докато сме там. Никога не съм те виждала как работиш. С фотоапарат имам предвид. Четеш моята рубрика всеки ден, а аз не съм виждала нито една твоя снимка. Освен в миналогодишното издание на „Спорт в снимки“ с банските костюми...

Преди да тръгнем можем да се отбием у вас. Никога не съм идвала у вас. Нямам представа къде живееш, когато не си у леля си и как изглежда домът ти. Искам да кажа, какъв е вкусът ти за мебели и такива неща.

А бих искала да науча. Наистина.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: jerrylives@freemail.com

Отн.: Следващия уикенд

Разбира се, че можем да се отбием у нас, когато поискаш. Боя се обаче, че ще останеш разочарована, тъй като мебелировката ми се състои главно от пластмасови каси за мляко.

Колкото до предложението ти да вземем с нас фотографската ми техника, струва ми се, че това ще превърне почивните ми дни в работни, не мислиш ли? Нека не разваляме всичко.

Какъв е този внезапен интерес към моя вкус за мебели? Да не би да възнамеряваш да ме поканиш да се нанеса при теб? Не е ли малко късно за това, като се има предвид, че всичките ми чисти ризи вече са в твоя гардероб? Или не си забелязала? Е, там са.

И нямам намерение да ги махам оттам. Освен ако не благоволиш да ми отделиш някое чекмедже.

Обичам те.

Джон

До: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Грешии

Попитах Джон дали мога да видя жилището му и той каза „да“. Каза още, че мебелировката е от каси за мляко, което означава, че такава все пак съществува, така че както виждаш си има дом и макар още да не съм го разпитала за работата му ще го направя, понеже следващия уикенд ще ходим извън града и ще се наложи да прекараме

четирнадесет часа заедно в колата, и имам намерение да науча всичко до най-малката подробност за работата му.

Да.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Сгреших

Мел, извинявай, че наговорих всичките онези неща. Нямах никакво право. Наистина съжалявам.

Мога ли за компенсация да ви поканя двамата на вечеря? Тони казва, че има чудесни калмари. Ще дойдете ли?

Над

До: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Ами...

Макар че съм ти много сърдита, ще приема поканата ти, просто за да се убедиш колко греша, като си мислиш всички онези ужасни неща за Джон. Ще се видим в седем.

Мел

До: Джон Трент <john.trent@theychronicle.com>

От: сержант Пол Рийс
<preese@eightyninthprecinct.nvc.org>

Отн.: Травестита убиец

Добре. Не казвам, че си прав за това, че бабката е познавала нападателя си, но съм съгласен, че определено е бил подражател.

Не си го чул от мен, ясно? Помниш ли какво ти разказах за онова хлапе? Дето родителите му го намерили увиснало на куката на вратата, облечено в дамско бельо?

Е, потрудохме се малко и какво мислиш, открихме? Излиза, че хлапето работи за една от ония компании за доставки по Интернет. Нали ги знаеш, по всяко време, каквото искаш — просто влизаш в Интернет, правиш заявка и те ти го доставят.

А след като тайно проучихме местоработата на хлапето, открихме, че то е посещавало всичките седем сгради, в които се е подвизавал травеститът убиец. Оказва се, че е присъствало на всички местопрестъпления точно по времето на убийствата. Убивал ги е, докато е разнасял сладолед и видеокасети.

Следва най-лошото: хлапето не е пропускало нито една доставка. Нито веднъж. Просто ги е убивало и е тръгвало към следващия адрес.

И да не мислиш, че някой от колегите му е обърнал внимание на факта, че убийствата стават там, където хлапето носи доставките? О, не.

И какво мислиш, казват за този образцов свой служител? — „Той е толкова тих, толкова скромнен. Никога не би направил нещо толкова ужасно като убийството на седем жени заради бельото и дребните им монети за пералнята“.

Довечера ще закараме хлапето в участъка. Изписаха го от психиатричното отделение, където го държаха заради евентуалния му опит за „самоубийство“ вчера.

Нещо интересно за теб: хлапето никога не е носило доставки в сградата на Фридландър. Никой от тази сграда не е правил заявки.

Просто реших, че може да те интересува.

Пол

До: Джон Трент <john.trent@thenvchronicle.com>
От: Джаневив Рандолф Трент
<grtrent@trentcapital.com>

Отн.: Много съм разочарована

от теб, Джон. Онази вечер отново се събрахме цялото семейство, а теб отново те нямаше. Трябва да кажа, че започвам да се дразня от пренебрежението ти към нас. Едно е да отказваш финансовата ни помощ, друго — направо да ни отпишеш от живота си.

Стейси ми даде да разбере, че ти и онази Фулър сте доста близки. Изненадах се да го чуя, тъй като съм я виждала само веднъж, и то при доста необичайни обстоятелства. Всъщност не ми е ясно дали тя изобщо знае, че ние с теб сме роднини.

Брат ти и жена му — която между другото е станала голяма колкото къща; сигурна съм, че лекарят греша относно термина и няма да се учудим, ако роди всеки момент — доста неохотно разговарят по въпроса с мен, но съм убедена, че в нещо си се забъркал, Джон.

А Хейли и Британи ми разправиха доста любопитни неща за женитбата ти за някаква червенокоса дама, на която са решили, че ще бъдат шаферки и съответно вече си подготвят тоалетите за случая.

Вярно ли е, Джон? Наистина ли възнамеряваш да се жениш за това момиче, без дори да си го представител на семейството си, както си му е редът?

Ако е така, длъжна съм да кажа, че не съм очаквала подобно поведение от теб. От някои твои братовчеди — да, но не и точно от теб, Джон.

Надявам се, ще предприемеш незабавни мерки, за да оправиш положението. Само ми кажи кога и двамата ще

сте свободни, за да организирам семейна вечеря. За мен ще бъде удоволствие да представя г-ца Фулър на останалите членове на семейство Трент... тоест, на тези, които в момента са на свобода.

Не приемай насмешливостта ми за липса на загриженост, Джон. Загрижена съм сериозно. Толкова сериозно, че съм склонна да си затворя очите за така странното ти поведение.

Но само донякъде, момчето ми.

Твоя Мим

До: Джаневив Рандолф Трент
<grtrent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Не се притеснявай

Мим,

Дай ми още една седмица. Става ли? Само още седмица, и ще се срещнеш с нея — този път както си му е редът. Просто трябва нещо да кажа преди това.

Можеш ли да потърпиш още малко? Обещавам, че търпението ти ще бъде възнаградено.

Джон

До: Себастиан Леандро <sleandro@hotphotos.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: Появи ли се нещо?

Не се обаждаш. Имаш ли нещо за мен? Каквото и да е?

Виж, ако не си ме разбрал добре, ТРЯБВА МИ РАБОТА. В момента съм я закъсал здраво. Тази Вивика

направо ме разорява... Спешно трябва да изчезвам оттук.

Започва да ми приказва за женитба, Себастиан. Детска работа. Тъпа крава!

Просто не разбирам. Пристигам в Кий Уест с един от най-страхотните фотомодели в цялата страна, а накрая се оказвам разорен и се налага да обяснявам възгледите си за свръхнаселеността. Трябва да ми намериш нещо, приятелю. Разчитам на теб.

Макс

До: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

От: Себастиан Леандро <sleandro@hotmail.com>

Отн.: Виж какво

Грабваш си шапката и изчезваш посред най-натоварения сезон. Не те обвинявам. Все пак, това е Вивика. И аз бих постъпил като теб.

Но в този бизнес не можеш да изчезнеш за три месеца и да очакваш, че ще започнеш оттам, където си спрял. Появяват се нови таланти. Има немало гладни момчета и то добри. Наистина добри.

И цените им са по-ниски от твоите, приятелю.

Това обаче не означава, че не се опитвам. Ще ти намеря нещо. Но ми дай малко време.

Ще ти се обадя веднага щом чуя нещо, кълна се.

Себастиан

До: Себастиан Леандро <sleandro@hotmail.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: Искаш да кажеш,

че от един от водещите фотографии в страната съм се превърнал в НИЩО??? За малко повече от деветдесет дни? И искаш да повярвам в това?

Благодаря. Благодаря за нищото.

Макс

До: Ленор Флеминг <lfleming@sophisticate.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: S.O.S

ЛЕНОР!

ПАК СЪМ АЗ, ВИВИКА.

БЛАГОДАРЯ ЗА ПОРТМОНЕТО. ПОЛУЧИХ ГО. РЕШИХ ДА НЕ СИ ТРЪГВАМ ВЕДНАГА. ИСКАМ ДА ДАМ НА МАКС ОЩЕ ЕДИН ШАНС. МИСЛЕХ, ЧЕ МОЖЕ БИ ЩЕ МИ СЕ ИЗВИНИ. ЗАЩОТО ЗНАМ, ЧЕ Е ДЪЛБОКО ВЛЮБЕН В МЕН.

НО ТОЙ НЕ ГО НАПРАВИ! НЕ СЕ ИЗВИНИ, ИСКАМ ДА КАЖА. ВСЪЩНОСТ, ОТ ДЕН НА ДЕН СТАВА ВСЕ ПО-ЛОШ. НЯМА ДА ПОВЯРВАШ КАКВО МИ КАЗА СНОЩИ. КАЗА, ЧЕ НЕ ИСКА ДА СЕ ЖЕНИ ЗА МЕН И ЧЕ НИКОГА НЕ ГО Е ИСКАЛ. КАЗА, ЧЕ НЕ ИСКА ДА ИМА ДЕЦА ОТ МЕН И ЧЕ НЕ ИСКА ДОРИ ДА ПРЕКАРАМЕ ЗАЕДНО КОЛЕДА!!!

ЛЕНОР, КАКВО ДА ПРАВЯ? САМО ПЛАЧА И ПЛАЧА. НЕ МОГА ДА ПОВЯРВАМ, ЧЕ МИ ПРИЧИНЯВА ВСИЧКО ТОВА. НЕ МОГА ДА ПОВЯРВАМ, ЧЕ СЛЕД ТЕЗИ ТРИ МЕСЕЦА, КОИТО ПРЕКАРАХМЕ ЗАЕДНО В КИЙ УЕСТ, Е СПОСОБЕН ДА СЕ ОТМЕТНЕ И ДА КАЖЕ, ЧЕ НЕ ИСКА ДА ПРЕКАРА ОСТАТЪКА ОТ ЖИВОТА СИ С МЕН. НИКОГА НЕ СЪМ СЕ ЧУВСТВАЛА ТАКА ИЗПОЛЗВАНА.

ЛЕНОР, ТРЯБВА ДА МИ ПОМОГНЕШ. ЗНАМ, ЧЕ ИМАШ БОГАТ ОПИТ С МЪЖЕТЕ. В КРАЯ НА КРАИЩАТА, СИ ТОЛКОВА ВЪЗРАСТНА — ПОЧТИ НА

ТРИЙСЕТ. НЕ МОЖЕ ДА НЕ ЗНАЕШ НЯКАКЪВ НАЧИН
ДА ГО НАКАРАМ ДА МЕ ЗАОБИЧА.

МОЛЯ ТЕ, ПОМОГНИ МИ.

ВИВИКА

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Не знам за теб,

но снощи прекарахме направо приказно. Приятно ли ви беше? Искам да кажа, всичко беше прекрасно: калмарите бяха толкова вкусни, а момчетата определено си допаднаха, не мислиш ли? Не че разбирам от баскетбол, но ми се стори, че им е приятно да разговарят.

Видя ли колко си грешила по отношение на Джон? Още не съм го питала за онзи случай с леда и гърдите на фотомоделите, но не мислиш ли, че читателите на „Спорт в снимки“ точно това и очакват? Искам да кажа, това е просто част от работата му.

Според мен непременно трябва да излезем пак, и то скоро. Но не и този уикенд, защото ще ходим в скиорската хижа на негов приятел.

Не искам да викам дявола, но снощи му предложих да нахраня Туидълдум и г-н Пийпърс, докато той разходи Пако и случайно забелязах от пътната му чанта — онази, с нещата му за пътуването — да стърчи торбичка за подаръци от „Тифани“.

Да, точно така. Торбичка за подаръци от „Тифани“.

Знам. Знам. Не се вълнувам. Може да е какво ли не. Може би в нея си слага чорапите, когато пътува. Кой знае?

Но ако все пак... нали е сецаш?

Може и да е. Може, наистина.

Нищо повече няма да кажа.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: *Ти сериозно ли говориш?*

Наистина ли мислиш, че ще ти направи предложение? Мелиса, та вие излизате едва от два месеца. Даже по-малко. Не искам да ти развалям настроението, но наистина не мисля, че трябва да храниш прекалени надежди. Бас държа, че онова, което си видяла в чантата, са били чорапи. Мъжете имат странни навици понякога.

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *Трябваше да погледна, нали?*

Но не можах. Стори ми се, че ще е прекалено... непочтено. Да погледна в чантата, имам предвид.

Не, не си мисля, че в чантата има пръстен. Изобщо не си го мисля. Сигурна съм, че наистина са чорапите му.

Ами ако не са?

Само това ще кажа. Защо пък да не си помечтая малко?

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: *Значи да разбирам, че ако е пръстен,*
ще кажеш „да“, така ли?

Няма да те разубеждавам. Само че...

Само че няма нищо лошо да поизчакате малко.
Наистина. Искам да кажа, поне от приличие трябва да
изчакате леля му да дойде на себе си или да умре. Кое от
двете се случи по-рано.

Не мислиш ли?

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: *Струва ми се*

че имаш право. Да, трябва да изчакаме, за да видим
какво ще стане с г-жа Фридландър. Би било доста нагло да
разгласяваме годеща си наляво и надясно, докато тя е още в
безсъзнание.

Господи, не знам какви ги приказвам. В чантата няма
никакъв пръстен. Сигурна съм, че това са чорапите му. Не
може да е друго.

Нали?

Мел

До: *Тони Салерно* <foodie@fresche.com>

От: *Надин Уилкок* <nadine.wilcock@thenviournal.com>

Отн.: *Мел*

Е, край. Ще прави предложение. Този уикенд, както изглежда, в романтичната скиорска хижа, която е наел за случая.

Не казвам, че не одобрявам. Момчето ми харесва. Наистина. Просто... не знам. Не мога да се отърся от лошото предчувствие. Какво ми става?

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@thenyjournall.com>

От: *Тони Салерно* <foodie@fresche.com>

Отн.: *Какво ти става*

Нищо ти няма. Просто искаш приятелката ти да бъде щастлива. Не те виня. И аз искам Мел да бъде щастлива. Тя го заслужава, и не просто защото Фреди Принц Младши излиза със Сара Мишел Гелър или там, за каквото пише.

Но за да бъдат хората щастливи, понякога трябва да рискуват. Вярно е, че при подобни рискове има опасност да те наранят. Според мен тъкмо това те тревожи. Тя го познава съвсем отскоро, а репутацията му не е много блестяща. Да се обвържеш с него си е риск.

Но според мен си струва. Тъй че трай си, остави я сама да си решава и престани да се побъркваш заради нея. Впрочем според теб кой би бил достатъчно подходящ за нея? Аз ли? Е, не съм свободен.

Нали си спомняш какво стана, когато се опитахме да оженим Мел за брат ми Сал...

Ей, ако тия двамата се разберат и наистина решат да се оженият, можем да спретнем двойна сватба. Какво ще кажеш? Шегувам се.

Тони

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: jerrylives@freemail.com

Отн.: Върмонт

Добре, взе ли си топло бельо? Чувам, че там ставало студено през нощта.

Ще взема колата в седем, тъй че можем да тръгнем към осем. Мислиш ли, че можеш да се приготвиш дотогава? Знаем, че това за теб е истинско предизвикателство. Но за разлика от други хора, аз няма да ти натяквам за вечните ти закъснения.

Наел съм достатъчно голяма кола, за да може Пако да се побере на задната седалка. Според теб ще настоява ли да си показва главата през прозореца и да лае по всеки срещнат? Мислиш ли, че за това глобяват? Куче, което лае по невинните минувачи?

Джон

До: jerrylives@freemail.com

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Върмонт

Мога да се приготвя до осем. За толкова мързелива ли ме мислиш?

Според мен Пако ще се чувства добре на задната седалка. Повече се тревожа за Туидълдум и г-н Пийпърс. Ралф ще ги храни, но дълбоко се съмнявам, че ще се занимава с тях. Умира от страх да не остане някой котешки косъм по портиерската му униформа.

Няма да е лошо да му предложим да я занесем на химическо чистене като се върнем.

Шегуваш се за топлото бельо, нали?

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Отн.: Върмонт

Миличка, чух, че през уикенда ще ходите с него на север. Това толкова ми напомня за „Огънят на св. Елмо“! Какво ще облечеш — джинси и пуловер с висока яка ли?

Сериозно, просто искам да ти дам няколко ценни съвета, преди да тръгнеш, защото те знам колко си небрежна по отношение на тия неща.

1. Не му позволявай да вписва името ти в договора за наем на колата. Ако го впише, няма да имаш избор и ще трябва да се съгласиш да караш, ако те помоли. А нищо не изглежда по-безвкусно от жена, която кара кола, а мъжът е на седалката до нея. Членството в движението на феминистките = стара мома до края на живота.

2. Не предлагай да носиш дърва за огъня от купчината навън. Открила съм, че в купчините с дърва често живеят паяци. Нека той се грижи за огъня, за бога.

3. Предложи му да приготвиш закуската и я направи обилна, за предпочитане с наденички. По някаква причина, когато са в гората, мъжете обичат да поглъщат мазни храни. Той ще покаже признателността си по всички възможни начини.

4. Вземи си свои дискове с музика. Ако не го направиш, ще слушаш „Грейтфул дед“ и „Уор“ през целия уикенд, да не говорим за „Блъд, сует енд тийрс“. Цялата настръхвам, докато го пиша.

5. Вземи си запушалки за ушите. Мъжете, които обикновено не хъркат, в гората го правят, поради различните алергени, които не съществуват в града.

6. Не му позволявай да се къпе пръв. Всеизвестно е, че топлата вода в хижите е недостатъчна и той ще я изразходва всичката. Настоявай да си първа в банята.

7. Не забравяй да си вземеш лосион за тяло. В тези изостанали градчета такива неща просто не се продават и ако не си вземеш, направо не те виждам.

Надявам се, че това ще ти е от полза, миличка. И не забравяй: забавлявай се!

ХХХООО

Доли

До: *Надин Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>: Тим Грабовски
От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
Отн.: Така значи...

Кой каза на Доли, че ще пътувам с Джон?
Престанете! Не издържам повече. ПРЕСТАНЕТЕ ДА
РАЗПРАВЯТЕ НА ДОЛИ, КАКВОТО И ДА БИЛО ЗА
ДЖОН И МЕН!

Не е смешно. Говоря сериозно. Не искам Доли да ми се бърка в живота. Не и в нещата, които не съм казала аз самата.

Мел

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>
От: Джон Трент <john.trent@theychronicle.com>
Отн.: Е, това е.

Заминаваме сутринта. И ще го направя. Кълна се, ще го направя. Обадох се на Чък там горе и го помолих да се погрижи за топлата вода, да пъхне няколко бутилки шампанско в хладилника и да размрази малко пържоли от елен.

Мисля, че съм готов.

Пожелай ми късмет.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Ти наистина си

слабоумен, нали си го знаеш? Първо, как можа да допуснеш да попаднеш в подобно положение и да позволиш да продължи толкова време? Не знам.

Но ще ти пожелая късмет, защото приятелю, наистина ще ти трябва.

Джейсън

До: Ленор Флеминг <lfleming@sophisticate.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: S.O.S

ЛЕНОР!

ВСИЧКО СВЪРШИ. НЕ МОГА ДА ПОВЯРВАМ. НЕ МОГА. ПИША ТИ, НО ЕДВА ВИЖДАМ БУКВИТЕ, ЗАЩОТО ПЛАЧА.

ДНЕС СЕ ПРИБРАХ ОТ БАСЕЙНА И КАКВО МИСЛИШ, ЗАВАРИХ?

БЕШЕ С ДРУГА, ЛЕНОР! В ЛЕГЛОТО НИ. С КАМЕРИЕРКАТА!!! КАМЕРИЕРКАТА!

ДОРИ НЕ Е ХУБАВА. ИЗПОЛЗВА ТЕЧНА ОЧНА ЛИНИЯ И НОСИ НАЙ-ОБИКНОВЕНИ ЕВТИНИ ЧЕХЛИ И ТО ОТ МИНАЛИЯ СЕЗОН.

ТОВА Е. ВСИЧКО СВЪРШИ. ПРИБИРАМ СЕ В НЮ ЙОРК СЪС СЛЕДВАЩИЯ ПОЛЕТ.

ЗНАМ. ЗНАМ КАКВО ЩЕ КАЖЕШ: ЧЕ ТРЯБВА ДА МУ ГО ВЪРНА, ИНАЧЕ ЩЕ МЕ Е ЯД ЦЯЛ ЖИВОТ.

НО КАКВО ДА НАПРАВЯ? НЕ МОГА ДА МУ ИЗПРАТЯ БУКЕТ УВЕХНАЛИ РОЗИ, КАКТО ПРАВЯТ МЪЖЕТЕ, КОГАТО ГИ ЗАРЯЗВАМ. НЕ ВЪРВИ ЗА ЕДНА ЖЕНА, НЕ СИ ЛИ СЪГЛАСНА. МИСЛЕХ ДА МУ ИЗПРАТЯ МЕТАЛЕН БАНДАЖ, КАКЪВТО НАОМИ ИЗПРАТИ НА БОБИ. НО ТУК НЕ ПРОДАВАТ ТАКИВА НЕЩА.

ЗНАМ, ЧЕ ТРЯБВА ДА МУ ГО ВЪРНА. ТРЯБВА ДА ГО УДАРЕМ ТАМ, КЪДЕТО НАЙ-МНОГО БОЛИ.

А! ЧАКАЙ МАЛКО. ХРУМНА МИ НЕЩО.

ПОЖЕЛАЙ МИ КЪСМЕТ.

ВИВИКА

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournall.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: ЗДРАВЕЙТЕ

НЕ МЕ ПОЗНАВАТЕ, НО АЗ СЕ КАЗВАМ ВИВИКА И ТРЯБВА ДА ЗНАЕТЕ, ЧЕ ЧОВЕКЪТ, КОЙТО РАЗХОЖДА КУЧЕТО НА ЛЕЛЯТА НА МАКС ИЗОБЩО НЕ Е МАКС, А НЕГОВИЯТ ПРИЯТЕЛ ДЖОН, КОЙТО МУ ДЪЛЖИ УСЛУГА ЗА ТОВА, ЧЕ НА ВРЕМЕТО МАКС МУ ПОМОГНАЛ ДА СЕ ИЗМЪКНЕ ОТ НЯКАКВА КАША ВЪВ ВЕГАС, КЪДЕТО ЕДВА НЕ СЕ ОЖЕНИЛ ЗА ЕДНА ЧЕРВЕНОКОСА ТАНЦЬОРКА НА ИМЕ ХАЙДИ. ДЖОН СЕ ПРЕСТРУВА НА МАКС, ЗАЩОТО МАКС НЕ МОЖЕ ДА СЕ ВЪРНЕ В НЮ ЙОРК, ЗА ДА РАЗХОЖДА КУЧЕТО НА ЛЕЛЯ СИ, ПОНЕЖЕ Е ТУК В КИЙ УЕСТ С МЕН. И ТЪЙ КАТО НЕ Е ИСКАЛ ЛЕЛЯ МУ ДА РАЗБЕРЕ, ЧЕ НЕ ГО Е ГРИЖА ЗА НЕЯ, Е НАКАРАЛ ДЖОН ДА ГО ЗАМЕСТВА.

СПОРЕД МЕН, АКО ЛЕЛЯТА НА МАКС ДОЙДЕ НА СЕБЕ СИ, ТРЯБВА ДА КАЖЕТЕ КАКВО Е

НАПРАВИЛ МАКС. ТЯ НЕСЪМНЕНО ЩЕ ГО ЗАЧЕРКНЕ ОТ ЗАВЕЩАНИЕТО СИ, ЗАЩОТО ТОЙ НЕ ЗАСЛУЖАВА НИТО ЦЕНТ ОТ ПАРИТЕ.

ОСВЕН ТОВА ТРЯБВА ДА ЗНАЕТЕ, ЧЕ МАКС ФРИДЛАНДЪР Е УЖАСЕН ЧОВЕК И ВЕРОЯТНО ВСИЧКИ НЕГОВИ ПРИЯТЕЛИ СЪЩО СА ТАКИВА.

МЪЖЕТЕ СА ПРАСЕТА И СЕ НАДЯВАМ ДА ИЗМРАТ И ПЛАНЕТАТА ДА БЪДЕ УПРАВЛЯВАНА ОТ МАЙМУНИТЕ, КАКТО В „ПЛАНЕТАТА НА МАЙМУНИТЕ“, ЗАЩОТО ТОГАВА НЕЩАТА ЩЕ СА МНОГО ПО-ДОБРЕ.

ТОВА Е ВСИЧКО.

ВИВИКА

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com,
Надин Уилкок <nadine.wilcock@theyjournal.com>, Доли
Варгас <dolly.vargas@theyjournal.com>

От: Джордж Санчес
<george.sanchez@theyjournal.com>

Отн.: Някой ще бъде ли така добър да ми каже
какви бяха тия писъци преди малко? И защо никой не
си е на работното място?

Кълна се в господ, ако отново сте в дамската
тоалетна, ще вляза там и ще ви изхвърля навън. Не ми
пука. Не може всички да ходите едновременно в
тоалетната. Това да не ви е девически пансион? За глупак
ли ме имате?

Не можете ли да проумеете факта, че има време за
сладки приказки и време за работа, и че когато трябва да се
прави вестник, това е време за РАБОТА???

**ВРЪЩАЙТЕ СЕ НА РАБОТНИТЕ СИ МЕСТА И
СТОЙТЕ ТАМ!**

Джордж.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Мел, просто

му се обади. Обади му се и го попитай. Сигурна съм,
че това е просто лоша шега, измислена от някое бивше
гадже или нещо такова. Можеш да разбереш само с едно
телефонно обаждане.

Просто му се обади. Вероятно за всичко това си има
някакво напълно рационално обяснение.

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *Не*

Ти просто не разбираш. Прегледах писмата, които съм получавала през последните няколко месеца, защото ми се стори, че адресът на подателя на това последното ми е познат, но не е на Джон, защото неговият е jerrylives@freemail.com. И гледай какво открих.

Първото му писмо до мен. Виж адреса на подателя:

До: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: *Макс* *Фридландър*
<photoguy@stopthepresses.com>

Отн.: *леля ми*

Уважаема г-жо Фулър,

Потресен съм. Дълбоко потресен и разтревожен от случилото се с леля ми Хелън. Тя е, както предполагам знаете, единствената ми жива родственица. Не бих могъл да Ви благодаря достатъчно за усилията, положени от Вас да се свържете с мен и да ме уведомите за тази трагедия.

Въпреки че в момента съм по работа в Африка — може би сте чувала за сушата тук в Етиопия, където правя снимки за фонд „Спасете децата“ — веднага започвам приготовления за завръщането си в Ню Йорк. Ако леля ми дойде в съзнание, преди да съм стигнал, моля предайте, че съм на път.

Благодаря Ви още веднъж, г-жо Фулър. Явно всичко онова, което се говори за студентите и безчувствени нюйоркчани, във Вашия случай не е вярно. Бог да Ви благослови.

Искрено Ваш,

Максуел Фридландър

Адресът на подателя е същият като в писмото, което получих от онази Вивика. Прочети го. Не е в стила на

Джон. Не го е писал той. Надин, мисля си, че тази Вивика може би казва истината!

О, господи, какво да правя? Не мога просто ей така да му се обадя. Какво ще му кажа?

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

*От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>*

Отн.: Какво ще му кажеш

Не мога да повярвам, че ми задаваш този въпрос. Ще му кажеш: „Ей, мой човек, какво по дяволите става тук? Ако си мислиш, че след това писмо ще дойда с теб във Върмонт, ще трябва да ми кажеш коя е тази Вивика.“

За бога, Мел, не си глупава; защо тогава се държиш така? ОБАДИ МУ СЕ!!!

Над

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@theyjournal.com>

Отн.: Милинка

Предполагам колко си разстроена и само искам да те уверя, че съм с теб 150 процента. Мъжете са такива деца, нали?

И тъй като ти съчувствам най-искрено в този труден за теб час, звъннах тук-там и накрая успях да открия агента на Макс Фридландър.

Милинка, никак не ми се иска аз да съм тази, която ще ти го каже, но Себастиан твърди, че от няколко месеца Макс е в Кий Уест с топ модела Вивика.

Разбира се, аз казах: „Но Себастиан, скъпи, това е невъзможно. Макс е тук, разхожда кучето на леля си и ухажва моята приятелка Мелиса“, на което Себастиан, миличкият, отвърна: „Доли, вече не живеем в 90-те, затова остави тези шегички. По три пъти на ден получавам писма от Макс Фридландър, в които ме пита кога ще му намеря работа, понеже покрай Вивика се е охарчил до стотинка“.

Това е. Който и да е този твой Джон, не може да е Макс Фридландър.

Как ми се иска да бях с вас онази вечер, когато го заведе във „Фреше“, за да го видим всички! Щях още тогава да ти кажа, че това не е Макс.

Чувствам се виновна.

Успокоителните, които ти дадох в тоалетната подействуваха ли вече?

ХХХООО

Доли

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: Мъртъв си

Какво ти става? Какво, по дяволите, ти става? Да не си се забъркал в някаква история със съседката на леля ми? Репортерката от „Джърнъл“? И вършиш това ПОД МОЕТО ИМЕ???

Полудял ли си? Казах ти да разхождаш кучето на леля ми Хелън. Това е всичко. Просто да разхождаш тъпото куче.

Защо тогава получавам телефонни обаждания от моя агент, който ми казва, че оная Доли Варгас от „Джърнъл“ разпитва за мен? И по-специално питала как е възможно да съм в Ню Йорк и да излизам с приятелката Мелиса, като в същото време се предполага, че съм в Кий Уест с Вивика?

Това не е добре, приятелче. Наистина. Тук нещата и без това вървят зле, а ти само ги влошаваш още повече. Вивика ме пипна с камериерката, за което изобщо нямам никаква вина — момичето просто се бе лепнало за мен — и си замина.

Което, да си призная, е голямо облекчение за мен по отношение на финансите ми. Но само един господ знае какво ще направи щом се върне в Ню Йорк. Ще ме издаде, бъди сигурен.

А това е лошо. Наистина. Трябваше да правиш само онова, за което те помолих, и нищо друго. Сега ако леля ми дойде в съзнание, ще разбере, че не съм се върнал, за да се грижа за шибаните домашни любимци.

Много неприятно, приятелче. Много неприятно.

Макс

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Помощ

Мисля, че съм загазил здраво.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Какво искаш да кажеш?

Каква точно помощ ти трябва? Защо си загазил? Мислех, че си заминал за Върмонт. Защо си още тук?

Стейси каза да пишеш. Мозъкът атрофира от гледане на телевизия по цял ден.

Джейсън

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: jerrylives@freemail.com

Отн.: Знам

че си вкъщи — виждам, че лампата в спалнята ти свети. Защо не ми отваряш вратата? Защо не вдигаш телефона?

Мел, знам, че нещо не е в ред и ми се струва, че знам какво точно, но как да ти обясня, след като отказваш да говориш с мен?

Защото мога да обясня, наистина мога, ако ми дадеш възможност. Моля те, моля те, моля те, отвори вратата.

Джон

До: Тони Салерно <foodie@fresche.com>

От:

Надин

Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: Е, случи се

каквото си знаех, че ще се случи. Знаех си, че всичко е прекалено хубаво, за да е истина. Този негов прякор! Казвах ти, че е доста странно да имаш прякор „Джон“, нали?

Е, оказа се, че съм била права. Това никак не ме радва, но е факт. „Джон“ не е прякор. Това е истинското му име. До момента знаем само, че името му не е Макс Фридландър. Явно истинският Макс Фридландър му е платил, за да се представя за него, докато той (истинският Макс Фридландър) се крие в Кий Уест с Вивика, топ модела, вместо да се прибере в Ню Йорк и да разхожда кучето на леля си.

Горката Мел. Горката.

Така ми се иска да не бях излязла права. Бих си платила, само и само да не бях излязла права. Бих се отказала от свалените килограми, само и само да бях сбъркала. Сериозно.

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Тони Салерно* <foodie@fresche.com>

Отн.: *Да видим дали съм разбрал правилно:*

Този, с когото излиза Мел, се преструва на Макс Фридландър — същият Макс Фридландър, когото никога не си харесвала, защото си чувала лоши неща за него — и сега изведнъж се оказва, че това не е той. Само дете, вместо да се зарадваш, че не е мръсникът, за който си го мислила в началото, си бясна, защото е излъгал.

Не ви разбирам вас жените. Наистина не ви разбирам. Искам да кажа, признавам, че човекът е злоупотребил, но поне не е слагал лед върху зърната на нечий гърди.

Тони

До: *Тони Салерно* <foodie@fresche.com>

От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: *Не разбираш ли?*

Той е излъгал. Излъгал е Мел. И как сега да му вярва за каквото и да било, след като дори не е казал истинското си име?

Какво ти става? Ти на чия страна си?

Над

До: jerrylives@freemail.com

От: Тони Салерно <foodie@fresche.com>

Отн.: Ти наистина оплеска всичко

Приятелю, помниш ли, когато ми даде e-mail адреса си и ми каза да ти изпратя рецептата на моите ригатони по болонски, за да изненадаш с тях Мел?

Е, мисля, че рецептата няма да ти е необходима. Защото от това, което чувам, си изпаднал в немилост.

И каква беше сделката? Макс Фридландър ти е платил, за да кажеш на Мел, че ти — това е той или нещо такова? Защото така разправят момичетата.

Не знам какво точно е станало, но най-добре започвай да нареждаш чувалите с пясък, защото те чака тежък артилерийски обстрел. Или пък изчезни оттук, приятелю. Сериозно. Спасявай се, защото лошо ти се пише.

Просто реших да ти кажа.

Тони

До: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Не, мъртвият си ти

Какво се опитваш да ми причиниш? Да не си се побъркал? Как е научила Мел за всичко това?

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Стейси Трент <ih8bamev@freemail.com>

Отн.: Какво става?

Защо никой не ми казва нищо? Джейсън казва, че има проблем. Какъв? Не трябваше ли да си във Върмонт?

Ох, пак тези спазми...

Стейси

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: Стига си хленчил

Длъжник си ми, забрави ли?

Както и да е, вината не е моя. Виновна е Вивика. Тя го е направила. Писала е на твоето момиче. Виждам изпратеното съобщение. Искаш ли да го прочетеш? Ето го и трябва да ти кажа, че това писмо е блестящо доказателство за несъвършенствата на образователната ни система:

НЕ МЕ ПОЗНАВАТЕ, НО АЗ СЕ КАЗВАМ ВИВИКА,

И ТРЯБВА ДА ЗНАЕТЕ, ЧЕ ЧОВЕКЪТ, КОЙТО РАЗХОЖДА КУЧЕТО НА ЛЕЛЯТА НА МАКС ИЗОБЩО НЕ Е МАКС, А НЕГОВИЯТ ПРИЯТЕЛ ДЖОН, КОЙТО МУ ДЪЛЖИ УСЛУГА ЗА ТОВА, ЧЕ НА ВРЕМЕТО МАКС МУ ПОМОГНАЛ ДА СЕ ИЗМЪКНЕ ОТ НЯКАКВА КАША ВЪВ ВЕГАС, КЪДЕТО ЕДВА НЕ СЕ ОЖЕНИЛ ЗА ЕДНА ЧЕРВЕНОКОСА ТАНЦЬОРКА НА ИМЕ ХАЙДИ. ДЖОН СЕ ПРЕСТРУВА НА МАКС, ЗАЩОТО МАКС НЕ МОЖЕ ДА СЕ ВЪРНЕ В НЮ ЙОРК, ЗА ДА РАЗХОЖДА КУЧЕТО НА ЛЕЛЯ СИ, ПОНЕЖЕ Е ТУК В КИЙ УЕСТ С МЕН. И ТЪЙ КАТО НЕ Е ИСКАЛ ЛЕЛЯ МУ ДА РАЗБЕРЕ, ЧЕ НЕ ГО Е ГРИЖА ЗА НЕЯ, Е НАКАРАЛ ДЖОН ДА ГО ЗАМЕСТВА.

И тъй нататък, в същия дух, но реших да ти го спестя.

Не можеш да ме убедиш, че си сериозно разтревожен. Аз съм този, който ще си изпати. Ако ужасната ми леля дойде в съзнание и научи, с мен е свършено. Всичките пари ще отидат за разни благотворителни организации. Обзалагам се, че няма да видя и цент от тях.

Не че е толкова важно. Време е да приключа с това веднъж завинаги, както трябваше да направя още в началото.

Тъй че не се знае. Може да ме видиш по-рано, отколкото си мислиш.

Колкото до заплахата ти, ще ти кажа само една-единствена думичка: издръжка. Отървах те от плащане на издръжка години наред, приятелю. Не го забравяй.

Макс

До: Стейси Трент <ih8barnev@freemail.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Нещата не вървят

както трябва, ако искам да отговоря на въпроса ти. Мел разбра, че не съм Макс Фридландър, преди да имам възможност да го кажа сам и да речем не е особено щастлива от този факт. Всъщност дори отказва да разговаря с мен.

Наистина ми е нужен твоя съвет, но у вас никой не вдига телефона.

Джон

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: jerrylikes@freemail.com

Отн.: Истината

Добре. Не ми отваряш. Не вдигаш телефона, но знам, че си вкъщи. И щом това е единственият начин да се свържа с теб, така да бъде.

Мел, оплесках всичко. Да. Наистина, наистина оплесках всичко. Трябваше просто да ти кажа истината от самото начало, но не го направих. Не мога да ти опиша колко пъти бях на ръба да го направя — да ти кажа истината. Хиляди пъти. Милион пъти.

Но всеки път, когато понечвах, знаех, че ще реагираш по този начин, а не исках да развалям онова, което е между нас, защото то е наистина страхотно, Мел. Наистина ли ще го захвърлиш на боклука, само защото съм направил една глупава — добре де, напълно идиотска — грешка?

Не съм си поставял за цел да те мамя умишлено. Е, не е съвсем така. Да, направих го, но тогава още не те познавах. Искам да кажа, получих онова писмо от Макс Фридландър, в което той искаше от мен само едно — съседите на леля му да си мислят, че той се грижи за делата, докато е в болницата. И си казах: защо не? Бях му задължен. Сметнах, че така ще му се отплатя за една доста отдавнашна услуга.

Ти не познаваш Макс Фридландър — истинския Макс Фридландър — но повярвай ми, той е човек, на когото по-добре да не дължиш нищо, защото може да поиска да си върнеш дълга, когато най-малко го очакваш и общо взето по не много приятен начин.

Откъде бих могъл да знам, че докато се преструвам на Макс Фридландър ще срещна жената на мечтите си? Наистина, трябваше да ти кажа още в началото, но не го направих, а после се влюбих в теб, докато се усетя, и не можех да ти го кажа, защото не исках да те загубя. Кълна се, че щях да ти кажа истината този уикенд.

Мел, това е нелепо. Знам, че не постъпих правилно, но не съм искал да те наранявам. Трябва да знаеш това. Ти

ме познаваш, все едно какво е името ми. Затова би трябвало да знаеш, че никога не бих те наранил умишлено.

Хайде, отвори ми и ме пусни вътре, за да ти се извиня лице в лице. Мел, обещавам да оправя нещата, ако ми дадеш шанс.

Джон

До: jerrylives@freemail.com

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Истината

Искаш да ти отворя и да те пусна вътре, но аз не знам кой си ти. Дори не знам фамилното ти име. Даваш ли си сметка?

Престани да чукаш, защото няма да ти отворя. Може да си избягал затворник или да си женен и т.н.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Истината

Не съм женен и не съм избягал затворник. Името ми е Джон Трент и съм криминален репортер в „Ню Йорк Кроникъл“. Затова онзи ден ме срещна край ямата — бях на работа, когато стана пропадането.

Знам какво ти е мнението за „Кроникъл“, но Мел, кълна се, че ако това ти е неприятно, ще напусна. Ще направя всичко, всичко, което поискаш, само ми прости.

Джон

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
Отн.: Е?
Обади ли му се? Той извини ли ти се?
И най-важното: ДАДЕ ЛИ ТИ ПРЪСТЕНА?

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
Отн.: Извинението
О, да, извини ми се. За всичко.
Не, не ми е дал пръстена. Ако изобщо е било пръстен. В което се съмнявам.
Като че щях да го приема, дори да е било пръстен.
Слушай, знаеш ли кой е той? Знаеш ли кой е в действителност? Никога няма да познаеш.
Но опитай. Опитай се да отгатнеш.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
Отн.: Откъде мога да знам
кой е той в действителност? Не може да е
травеститът убиец, сигурна съм, защото току-що

арестуваха заподозрения в убийствата. Да не би да е... ох, не знам... професионален подражател или нещо такова?

Не, чакай, сетих се: той е отдавна изчезналият ти незаконороден брат.

Това беше просто шега.

Хайде, Мел, толкова ли е лошо?

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: По-лошо

По-лошо от подражател. По-лошо от незаконороден брат. Репортер е. В „Кроникъл“.

Мел

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Джордж* *Санчес*
<george.sanchez@theyjournal.com>

Отн.: *Къде по дяволите*

е Фулър? Само да не е в тоалетната! Кълна се, започвам да си мисля, че някой там сервира торти, толкова време прекарвате в шибаната тоалетна!

Иди кажи, че искам материала за раздялата на Форд и Флокхарт до пет.

Джордж

До: Джордж Санчес
<george.sanchez@theyjournal.com>

От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Прояви малко съчувствие!

Тя току-що разбра, че приятелят е репортер от „Кроникъл“ и направо ще си изплаче очите. Не можеш да искаш да се държи, сякаш нищо не е станало.

Моля те, не казвай на никого, става ли? В момента е в много деликатно емоционално състояние. Има нужда да остане сама, а няма да се получи, ако всеки започне да я пита защо очите са толкова зачервени.

Над

До: Тим Грабовски
<timothy.grabowski@theyjournal.com>

От: Джими Чу <james.chu@theyjournal.com>

Отн.: Мел Фулър

Казах ти, че от това между тях нищо няма да излезе.

Джими

До: Джими Чу <james.chu@theyjournal.com>

От: Тим Грабовски
<timothy.grabowski@theyjournal.com>

Отн.: Мел Фулър

Не, ти каза, че ако тя легне с него и после нищо не излезе, ще се наложи да го вижда всеки ден, понеже живее в съседство с нея и че това ще е много неудобно. Не си предричал, че ще скъсат. Съжалявам, не печелиш точка.

Тим

До: Стела Марковиц
<stella.markowit2@theyjournal.com>
От: Анджи Соу <angela.so@theyjournal.com>
Отн.: Мел Фулър
Казах ти, че е твърде стар за нея.

Анджи

До: Стела Марковиц
<stella.markowit2@theyjournal.com>
От: Анджи Соу <angela.so@theyjournal.com>
Отн.: Мел Фулър
Възрастта му няма значение. По-важното е, че... ти чу ли най-новата клюка? — е репортер от „Кроникъл“.
Да, „Кроникъл“!
Не е за вярване, нали! Да спиш с врага!

Стела

До: Ейдриън Де Монт
<adrian.demonte@theyjournal.com>
От: Лес Келог <leslie.kellogg@theyjournal.com>
Отн.: Мел Фулър
Чу ли? Оказва се, че приятелят на Мел, дето беше луднала по него, е репортер. От „Кроникъл“, представи си!
Можеше да е и по-зле. Можеше да се окаже, че и той спи с Барбара Белрийв, както последния, с когото излизаше.

Лес

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
От: *Джордж* *Санчес*
<george.sanchez@theyjournal.com>
Отн.: *Мел Фулър*

Не ме интересува, ако ще да се окаже, че е в списъка на ФБР на десетте най-издирвани престъпници. Кажи да излиза от тоалетната и да се оправи с него, тъй като той е долу при охраната и се опитва да влезе. Иди я изкарай оттам.

Джордж

До: *Охрана@theyjournal.com*
От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>
Отн.: *Джон Трент*

Моля, не разрешавайте на Джон Трент да влиза в редакцията. Той е репортер от „Кроникъл“, а освен това е извънредно опасно лице. Препоръчвам употребата на сила при извеждането му от сградата.

Мелиса Фулър
Водещ „Светска хроника“
„Ню Йорк Джърнъл“

До: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: *Ейми Дженкинс* <amy.jenkins@theyjournal.com>

Отн.: Джон Трент

Уважаема г-це Фулър,

Напомням Ви, че молбите за недопускане на определени лица в сградите, администрирани от ръководството на „Ню Йорк Джърнъл“, се подават в писмена форма до отдел „Човешки ресурси“, където се разглеждат и предават в отдел „Охрана“, ако бъдат сметени за валидни.

Освен това Ви уведомявам, че стойността на унищоженото на асансьорната площадка на петия етаж каучуково дърво ще бъде удържана от следващата Ви заплата, тъй като лицето, на което се приписва този акт, очевидно е Ваш познат. Напомням Ви, че в раздел Е, стр.12 от Правилника на „Ню Йорк Джърнъл“ е записано, че служителите са изцяло отговорни за действията на своите посетители и че всички щети, нанесени от тях са за сметка на служителя, от чието име са допуснати в сградата.

За Ваше щастие разходите по възстановяване на кабинката, върху която Вашият посетител е блъснал г-н Спендър, няма да бъдат за Ваша сметка. Решихме да изпратим сметката директно на г-н Трент.

Бих Ви препоръчала да решавате личните си проблеми извън административните сгради на този вестник.

Копие от това писмо ще бъде приложено към личното Ви служебно досие.

Приятен ден.

Ейми Дженкинс
отдел „Човешки ресурси“
„Ню Йорк Джърнъл“

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Отн.: Джон Трент

Милинка, откъде можех да знам? Гледам го — стои във фоайето с печален поглед и букет рози. Ами че това си беше достатъчно да разбие сърцето на...

Да, дори моето.

Знам какво ще кажеш: „Доли, та няма ти имаш сърце?“ Невероятно, но факт. Понякога изненадвам сама себе си. Онзи ден например скъсах с Питър и му казах да се връща при жена си. А слуха, който бях подочула — че договорът му няма да бъде подновен — нямаше нищо общо с това.

Както и да е, онези от охраната изглежда не бяха получили съобщението ти. Онова за Джон. Казаха, че е дошло няколко минути след като съм го въвела в сградата.

Наистина, миличка, какво толкова съм направила? Вярно, че малко те поуплаши. На мен обаче изпълнението ми хареса. Трябва да признаеш, че синята му кръв доста се беше разгорещила. Според мен Арън ще остане без няколко зъба. Защо ли му трябваше да се опитва да му попречи да стигне до кабинката ти!

И все пак, толкова е трогателно, когато двама мъже се бият за теб, нали?

Но наистина ли мислиш, че беше разумно да го замериш с кутийката от „Тифани“, дето се опита да ти даде? Не се знае какво е имало в нея. С неговите пари, вероятно е било най-малко три карата.

Надявам се, на мен ще простиш по-лесно, отколкото на нещастния младеж.

хххооо

Доли

До: Доли Варгас <dolly.vargas@thenyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Джон Трент

Какво искаш да кажеш с тая „синя кръв“? И за какви пари говориш? Джон няма пари. Всичките му кредитни карти са изчерпани. Сигурно го бъркаш с някой друг.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Отн.: Възражение

Ще ме побъркаш. Наистина ли не знаеш, че твоят Джон е от семейство Трент на Парк Авеню?

Мислех, че тъкмо затова си му толкова ядосана — искам да кажа, освен заради факта че се е преструвал на Макс Фридландър. В края на краищата, той те е запознал с баба си на онази благотворителна сбирка в Линкълн Сентър, за която писа миналия месец.

Макар че, като си помисля сега, едва ли ти е казал, че това е баба му. Защото тогава е бил Макс Фридландър, нали.

О, боже. Нищо чудно, че си толкова ядосана. Правил те е на глупачка, нали Кредитните му карти били на червено, така ли? Сигурна съм, че го е казал само за да не тегли пари, защото прикритието му е щяло да стане на пух и прах, не мислиш ли? Като видиш на платинената му карта името Джон Трент вместо Макс Фридландър.

Трябва да знаеш, че това е типичният им номер на тия Трент. Нали ти е известно, че половината им клан е в затвора — включително и собствения баща на Джон. А другата половина са в поправителни домове. Господи, какво би правило едно момиче от малък град като теб сред тях? Джон е най-лошият от всички, доколкото съм чувала: започнал работа като криминален репортер, за да може да се прави на беден, ей така, за удоволствие, без да буди съмнения, че е от семейство Трент от Парк Авеню. От

Виктория Арбътнот, с която е излизал, знам и друго: преструва се, че пише роман.

Горката Мел! Трябваше да задържиш кутийката от „Тифани“. Каквото и да е имало вътре, го заслужаваш заради всичките неприятности, които ти е причинил.

Както и да е. Чувам, че в „Барни“ ще има разпродажба. Искаш ли да отидем? Ще ти купя шал. Това може би ще те разведри...

хххооо

Доли

До: Надин Уилкок <nadine.wilcock@theyjournal.com

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Това е.

Това е война.

Той си мисли, че след като е от семейство Трент, може да си играе с хората и да ги използва, за да се забавлява, и че просто ей така ще му се размине.

Не и този път. Никой не може да си играе с една Фулър от Дансинг, Илинойс.

Никой.

Джон Трент ще си получи заслуженото, и още как.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

*Отн.: Колебая се да попитам,
но за какво говориш?*

Това няма нищо общо с Доли, нали? Искам да кажа, първо провери източника, преди да предприемеш нещо прибързано.

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@thenjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenjournal.com>

Отн.: *Лесно ти е на теб*

Не ти се тревожеше за парите, които харчи и че има да връща дългове.

Не теб запознаха с баба му, без да знаеш коя е тя.

Не ти се хвали пред майка си, че си го срещнала.

Не ти си мислеше, че най-после си срещнала нещо толкова рядко — мъж, който не се бои от обвързване; който изглежда искрено и дълбоко привързан към теб; който е напълно различен от всички останали мъже, с които си излизала; който не лъже, не изневерява и по всичко личи, че е влюбен в теб.

Не твоето сърце е разбито.

Но няма страшно. Аз съм репортер, Надин. Винаги проверявам източниците си, преди да напиша материала.

Мел

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Арън Спендър
<aaron.spender@thenyjournal.com>

Отн.: Ще Ви съдя

Уважаеми г-н Трент,

С настоящото писмо Ви уведомявам за намерението си да заведа съдебно дело срещу Вас по повод причинените ми телесни повреди и направените от мен медицински разходи в резултат на факта, че Вие ме ударихте в лицето на работното ми място.

Може би ще Ви бъде интересно да узнаете, че в резултат на Вашето злонамерено и с нищо непровокирано нападение ще бъда подложен на продължително заболяване, включващо хирургическа намеса и последващо поставяне на импланти, което ще се осъществи чрез многократни посещения при лекуващия зъболекар в период от дванайсет месеца и ще струва над 10 000 долара.

Освен това, за да се гарантира, че подобен инцидент няма да се повтори, адвокатът ми препоръчва да получа ограничителна заповед против Вас, за което, уверявам Ви, съм предприел необходимите действия.

Съветвам г-ца Фулър да направи същото, тъй като аз се намесих в нейна защита. Беше очевидно, че г-ца Фулър не одобрява действията Ви, а лично аз считам, че само страхливец и мерзавец би постъпил по този начин с нея на работното място.

Освен това притежавам кафяв колан по таекуондо и това, че не Ви хвърлих един хубав бой, какъвто несъмнено заслужавате, се дължи единствено на нежеланието ми някой от невинните присъстващи да пострада.

Арън Спендър
Старши кореспондент
„Ню Йорк Джърнъл“

До: Арън Спендър <aaron.spender@theyjournal.com>
От: Джон Трент <john.trent@theychronicle.com>
Отн.: Ще Ви съдя
Върви на майната си.

Джон Трент

До: Майкъл Еверет
<michael.everett@theychronicle.com>
От: Джордж Санчес
<george.sanchez@theyjournal.com>
Отн.: Трент
Майк,

Да вземеш да вържеш твоя Трент на каишка. Онзи ден вилня тук като бесен. Изкърти няколко зъба на Спендър. Не че ми пука кой знае колко — сега поне ще млъкне и ще спре да върви по петите ми и да ми хленчи да го пусна в платен отпуск, за да замине за Африка да пише репортажи за застрашените чинчили или един господ знае какво, което прави вече цяла седмица.

Все пак, не мога да допусна да избиват зъбите на старши кореспондентите ми. Посъветвай го да остави на мира светската ми хроникьорка. Тя е свястно хлапе и не искам да има проблеми.

Поздрави,

Джордж

P.S. Поздрави Джоан и момчетата.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: Тим Грабовски
<timothy.grabowski@theyjournal.com>

Отн.: Джон Трент

Скъпа, знам, че в момента си сърдита като пчела под буркан, но не смяташ ли, че трябва да си поемеш дълбоко дъх и да си помислиш трезво?

Този мъж, който признавам постъпи като в „Къщата на животните“, все пак беше светлината на живота ти доста време. Нима искаш да зачеркнеш всичко, което е било между вас просто защото човекът си е направил една нелепа детинска шега?

Не е искал да те нарани. Опитвал се е да направи услуга на приятеля си. Хайде, Мел, разбирам, че искаш да го поизмъчиш малко, но вече стига.

Освен това имаш ли представа колко е богат Джон Трент? Доли разправяше за това вчера на обед. Човекът е червив с пари. Дядо му му е завещал милиони. Семейство Трент имат къщи навсякъде — Кейп, Палм Спрингс, Бока и Нова Скотия и къде ли не. Помисли колко забавно ще ти бъде, като монтират сателитна телевизия във всички тях.

Нали знаеш — прошката е свята.

Просто идея.

Тим

До: Тим Грабовски
<timothy.grabowski@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Джон Трент

И ще мога да каня близките си приятели за уикенда в онези вили, така ли?

Забрави, Тим. Толкова си прозрачен.

Освен това, ако си слушал внимателно Доли, сигурно си прочел между редовете: Трент не се женят за Фулър. Просто ги използват, за да се забавляват.

Мел

До: *Надин Уилкок* <*nadine.wilcock@theyjournal.com*
От: *Тим* *Грабовски*
<*timothy.grabowski@theyjournal.com*>

Отн.: *Мел*

Трябва да направим нещо за Мел. Тя прекалено преувеличава нещата. Никога не съм я виждал такава. Честно казано, радвам се, че не съм попадал на мушката. Очевидно знае как да си го връща.

Но това трябваше да се очаква — нали е с червена коса и тъй нататък.

Мисля си, че има нужда от психиатър. Съгласна ли си?

Тим

До: *Тим* *Грабовски*
<*timothy.grabowski@theyjournal.com*>
От: *Надин* *Уилкок*
<*nadine.wilcock@theyjournal.com*>

Отн.: *Мел*

Тим, тя е ядосана, не луда. Да посети няколко часа по контрол на състояния на гняв — да, но чак пък психиатър? Той я ИЗЛЪГА. Без да му мигне окото. Няма значение защо го е направил — важното е, че това е факт. Не знаеш ли колко крехко е доверието на Мел в мъжете, откакто Арън

си показва рогата? Хм, даже още преди това беше убедена, че те търсят само едно, едно-единствено нещо.

И сега се оказва, че първият, когото истински е харесала от толкова време, е точно като всички останали мъже, с които е излизала, откакто е в Ню Йорк: лъжлива свиня.

Не знам. Не би ли побеснял, ако си на нейно място?

Над

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com

*От: Арън Спендър
<aaron.spender@thenyjournal.com>*

Отн.: Теб

Искам да знаеш, че разбирам много добре как се чувстваш в момента. Този Трент е най-подлия от всички подледи, съвършен пример за това как привилегированите богаташи се възползват от по-бедните. Не му пука какво ще стане с нас, важното е да получи каквото иска. Мъже като Трент нямат съвест — те са от категорията на така наречените „алфа-мъжкар“, или индивиди, които не се интересуват от нищо друго, освен от задоволяване на собствените си потребности.

Искам да те уверя, Мелиса, въпреки състоянието ти в момента, че не всички ние, носителите на Y-хромозомата, сме себелюбиви негодници, които мислят само за себе си. Някои от нас притежават дълбоко вкоренени чувства на уважение и възхищение към жените в живота си.

Аз например винаги ще изпитвам към теб истински и неизменни чувства. Искам да знаеш, Мелиса, че аз винаги, винаги ще бъда до теб, въпреки че противни примати като Трент се опитват да прекършат духа ми, да не говорим за челюстта.

Ако има нещо — каквото и да е то — което мога да направя за теб в този труден за теб момент, поискай го.

Искрено твой, сега и завинаги,

Арън

До: Арън Спендър <aaron.spender@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Теб

Върви на майната си.

Мел

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

*От: Джаневив Рандолф Трент
<grtrent@trentcapital.com>*

Отн.: Новия ти племенник

Скъпи Джон,

Може би ще ти е интересно да узнаеш, че преди два дни снаха ти роди момченце с тегло четири килограма.

Родителите му решиха да го кръстят Джон — според мен, неудачно.

Разбира се, щеше да научиш това и по-рано, ако си беше направил труда да се обадиш на някого от семейството си, но това, предполагам, означава да искам прекалено много от толкова зает млад мъж като теб.

Майката и бебето са добре. Същото не може да се каже за брат ти, който стои сам у дома с близначките, докато Стейси е в болницата. Можеш да му се обадиш и да предложиш братска подкрепа.

Мим

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Съименникът ми

Не трябваше. Наистина не трябваше. Аз съм лош брат и вероятно ще бъда и лош чичо. Не мога да си простя, че пропуснах събитието.

Както и да е — поздравления! Четири килограма, а? Нищо чудно, че Стейси бе толкова особена накрая. Едно малко пакетче от Хари Уинстън е на път към нея. Това е най-малкото, с което мога да се отблагодаря за ценните съвети през последните няколко месеца.

Не че помогнаха много. Успях да оплескам всичко и то хубавичко. Беше прав, че жените не прощават лесно. Дори не разговаря с мен. Минах край редакцията, където работи и стана още по-зле. Бившият приятел реши да се прави на герой и аз му праснах един. Сега ще ме съди. Опитах се да дам пръстена, а тя ме замери с него, без дори да отвори кутийката.

Но това съвсем не е най-лошото. Сменила е бравата на вратата на г-жа Фридландър. За да вляза в сградата и да си взема нещата, трябваше да бъда придружен от портиера, който е симпатяга, но каза, че тъй като не съм роднина на собственичката не може да ми даде ключ.

Пренесох се у дома и вече дори не я виждам. Не знам какво прави и с кого го прави. Мисля си дали да не я причакам пред жилището, когато излиза да разхожда кучето или отива на работа, но какво ще кажа? Какво?

Съжалявам. Не исках да ти развалям настроението в този щастлив за теб момент. Поздравления и целувка за Джон Младши от мен. Този уикенд ще мина да го видя. Май няма да имам други планове.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Пръстен?

Какъв пръстен?

Казах обеци. Казах да купиш обеци. Не пръстен. За какъв пръстен говориш?

Джейсън

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Пръстенът

Знам, че каза обеци. Но аз купих пръстен. Годежен пръстен.

Не, този път не е като във Вегас. Не съм перманентно пиян през последните три месеца. Убеден съм, че от всички познати ми жени тази е единствената, с която искам да прекарам остатъка от живота си.

Щях да кажа истината и да направя предложение във Върмонт.

Само че онзи негодник, Фридландър, провали всичко.

Сега тя не вдига телефона, не отваря вратата и не отговаря на писмата ми. Животът ми свърши.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: За бога

Оставям те сам за една седмица, и ти успяваш да превърнеш живота си в пълна каша. Как е възможно?

Добре, отбий се в офиса ми утре по обед. Ще трябва да измислим как да оправим нещата.

Ей, ние сме Трент, нали?

Джейсън

До: Себастиан Леандро <sleandro@hotphotos.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: Ей, приятелю

От седмици не си се обаждал. Имаш ли нещо за мен, или не?

Не ме търси в Кий Уест. Връщам се в Ню Йорк. Можеш да ме намериш в апартамента на леля ми. Имаш номера. Ще остана там, докато отново си стъпя на краката. И защо не. Тя едва ли вече ще го използва.

Макс

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Джордж Санчес

<george.sanchez@thenyjournal.com>

Отн.: Разбирам

че си съсипана от скръб заради долното предателство на приятеля си и тъй нататък, но ще напишеш ли нещо за утрешния брой? Или мислиш, че ще е по-добре да отпечатаме една голяма празна страница с думите „Долу мъжете!“ по средата? Страхотно професионално, няма що. „Кроникъл“ ще се продаде като топъл хляб, нали?

НАПИШИ МИ МАТЕРИАЛ!!!

Джордж

До: Джордж Санчес
<george.sanchez@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Спокойно, Джордж

Изпратих материала за копиране още преди няколко часа. Не исках да те занимавам. Беше зает караше се на Доли за това, че не си е свършила работата във връзка с Кристина Агилера — „Жертви на скучен концерт“.

Прилагам копие от материала за десета страница, за да му се порадваш.

И освен ако не спреш машините, броят ще излезе, тъй като самият Питър Харгрейв го подписа за печат. Той беше тук — чакаше Доли — и аз му го бутнах в ръцете. Надявам се, не възразяваш. Забавлявай се!

Мел

Атачмънт: [стр.10, брой 3784, КОЙ ИСКА ДА СЕ ОМЪЖИ ЗА МИЛИОНЕР, въпросителен знак, Мел Фулър, снимки: 1) Вивика, 2) административната сграда на „Трент Капитал Мениджмънт“]

КОЙ ИСКА ДА СЕ ОМЪЖИ ЗА МИЛИОНЕР

Момичета, дотегна ли ви да гледате как 5 до 10 процента от трудно заработените ви заплати всеки месец изчезват в спестовните ви сметки? Защо не опитате да направите пари по стария изпитан начин? Има един милионер, на когото му е писнало от ергенския живот и е решил да си търси съпруга.

Точно така, ние сме първите, които обявяваме това. „Ню Йорк Джърнъл“ научи, че Джон Рандолф Трент, внук на покойния Харолд Синклер Трент, основателят на „Трент Капитал Мениджмънт“, една от най-старите и уважавана фирми в Ню Йорк, най-после е решил да сложи брачните

окови. Единственият проблем е, че не може да намери подходящото момиче.

„Писнало ми е от модели и филмови звезди, които се интересуват единствено от парите ми — чухме да споделя със свой приятел г-н Трент. — Търся жена с качества и характер, обикновена жена, която не живее в Бевърли Хилс. Бих бил щастлив да се ожена за момиче от Стейтън Айлънд, да речем“.

Именно по тази причина 35-годишният милионер, наследил 20 милиона при смъртта на дядо си, ще проведе интервюта с потенциалните кандидатки за семеен живот в офиса си в „Ню Йорк Кроникъл“ от 9:00 ч. тази сутрин. Кога ще приключат интервютата?

„Когато я намеря“, казва г-н Трент.

Така че, момичета, тичайте към пресечката на „53-та“ и „Медисън“, преди принцът да се е превърнал в жаба и да е изчезнал!

СВАТБЕНИ КАМБАНИ ЗА ЖЕНАТА С ЧУДОДЕЙНИЯ СУТИЕН

Междувременно, друг нийоркски ерген вече е решил проблема с намирането на подходящата. Макс Фридландър, 35 г., автор на еротичните фотографии в миналогодишното издание на „Спорт в снимки“, неотдавна разкри пред свой приятел тайния си годеж с топ модела Вивика, 22 г.

Вивика, чиято разкошна фигура краси кориците на „Вог“ и „Харпърс Базар“, е известна най-вече с това, че демонстрира най-новия модел на чудодейния сутиен в каталога на „Виктория Сикрет“ от миналата пролет. Ето какво казва г-н Фридландър за предстоящото събитие: „Не бих могъл да бъда по-щастлив. Най-после съм готов да се установя на едно място и да създам семейство. Вивика ще бъде съвършената съпруга и майка“. Не открийме Вивика за коментар, но нейният рекламен агент не изключи вероятността сватбата да се състои по Коледа.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>
От: Джордж Санчес
<george.sanchez@thenyjournal.com>

Отн.: Бъдещата ти работа в тази редакция

В момента, в който дойдеш на работа, незабавно се яви в кабинета ми и се приготви да ми отговориш, със сто думи или по-малко, защо не трябва да те уволнявам.

Джордж

До: Питър Харгрейв
<peter.hargrave@thenyjournal.com>
От: Пътна полиция
<yourcommute@newyorktravel.com>

Отн.: Задръстване на пресечката на 53-та и Медисън

Жителите на Ню Йорк, които редовно пътуват с влак, не би трябвало да имат проблеми с придвижването си днес. Но по ваша вина това не е така. В резултат на публикацията на десета страница в днешния брой на „Ню Йорк Джърнъл“, Медисън Авеню, от 51-ва до 59-та улици практически е затворено за движение поради огромната опашка от жени, чакащи за интервю с милионера ерген Джон Трент.

Полицията съветва шофьорите да използват обходни улици и да избягват централната част на града.

Това е автоматично съобщение от
NEWYORKTRAVEL.COM

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Майкъл Еверет
<michael.everett@thenychronicle.com>

Отн.: Нямах представа
че сред нас имаме такава знаменитост. Би ли инвестирал част от тези твои 20 милиона за допълнителната охрана, която се наложи да наемем, за да можем да влизаме и излизаме от собствената си сграда?

Майк

До: Майкъл Еверет
<michael.everett@thenychronicle.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: За какво говориш?

Виж, имах доста натоварена седмица, защото се наложи да се пренасям у дома. Би ли ми казал какъв е проблемът и да видим какво може да се направи.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Майкъл Еверет
<michael.everett@thenychronicle.com>

Отн.: Да не би да твърдиш,

че не си казал на Мел Фулър от „Джърнъл“, че си търсиш съпруга? И че нямаш нищо общо с дванайсетте хиляди жени — по преценка на полицията — които стоят долу на тротоара и искат среща с теб? Защото така пише в днешния брой на „Джърнъл“, ако не си го чел.

Майк

До: Майкъл Еверет
<michael.everett@thenychronicle.com>
От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>
Отн.: ЛЪЖИ!!!
Всичко това са лъжи!!!
Майк, никога не съм изричал подобни неща. Знаеш,
че не съм. Не мога да повярвам. Идвам веднага. Ще оправя
нещата, кълна се.
Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>
От: Майкъл Еверет
<michael.everett@thenychronicle.com>
Отн.: Стой там,
колега. По-добре да не идваш тук, защото тълпата ще
пощурее. Стой далеч до второ нареждане.
Майк
P.S. Всичко ли е лъжа? Дори това, че си от
семейство Трент на Парк Авеню и че имаш милиони
долари? Джоан много се надяваше поне това да е вярно.
Нали знаеш, трябва да ни пари за ремонт на сутерена, и...
Шегувам се.

До: Джордж Санчес
<george.sanchez@thenyjournal.com>
От: Майкъл Еверет
<michael.everett@thenychronicle.com>

Отн.: Извинявай,
искаш от мен да държа изкъсо МОЯ репортер? Ами
твоя?

Моят може и да избил няколко зъба на твоя старши
кореспондент, но твоят е предизвикал задръстване в целия
град! Знаеш ли, че днес едва успях да вляза в редакцията,
поради факта че същата е заобиколена от десет хиляди
жени, някои облечени в сватбени рокли, които крещат:
„Вземи ме!“?

Това е сто пъти по-лошо от пропадането. Тогава не
можехме да използваме тоалетните. Сега не можем да
влезем или излезем от сградата, без да бъдем смачкани от
отчаяни жени, горящи от желание да се омъжат и родят
деца преди настъпването на менопаузата им.

Ако Трент не те съди до дупка, ние ще го направим,
бъди сигурен.

Майк

До: Питър Харгрейв
<peter.hargrave@theyjournal.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@theyjournal.com>

Отн.: Мел

Честно казано, това е ужасно.

Не можеш да позволиш на Джордж да я уволни,
Питър. Самият ти одобри страницата, забрави ли? Не си ли
ти издателят на този вестник? Ще застанеш ли на страната
на своята служителка и историята или ще се спотайваш?

Ти мъж ли си или страхлива мишка?

хххххх

Доли

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: *Какво си направила?*

Мел, просто не мога да повярвам. НЕ ВЯРВАМ. С една-единствена статия успя да затвориш цял град!

ДА НЕ СИ СЕ ПОБЪРКАЛА? Джордж ще те убие.

Не мислиш ли, че отиде прекалено далеч? Разбирам, Джон те излъга и това е лошо. Но ти излъга цели три щата, тоест, цялата територия, в която се получава „Джърнъл“. Две злини не правят едно добро, Мел.

Сега ще те уволнят и ще трябва да се прибереш у дома и да заживееш с родителите си. И тогава кой ще ми бъде шаферка???

Над

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: *Тони Салерно* <foodie@fresche.com>

Отн.: *Днес трябваше да*

отида на работа с велосипед заради цялата оная лудница на Медисън. Пред редакцията на „Кроникъл“ се е събрала тълпа от жени — ниски и високи, слаби и дебели. Същото, както когато на Нова година пуснат кълбото на Таймс Скуеър, само че всички са по-издокарани. Трябваше да видиш паниката, изписана по лицата на ченгетата. Някои от тях носят палки и сълзотворен газ.

Е, по-добре ли се чувстваш сега? Струва ми се, че сега сте квит.

Тони

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>
От: Тим Грабовски
<timothy.grabowski@thenyjournal.com>

Отн.: Не мога да повярвам
че най-после си започнала да използваш силите си, за
да твориш зло, а не добро. Толкова се гордея с теб, че ще се
пръсна.

Давай, момиче.

Тим

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>
От: Дон и Бевърли Фулър <DonBev@dnr.com>
Отн.: Милионерът ерген

Скъпа, видях по новините, че някакъв мъж от Ню
Йорк си търси съпруга от Стейтън Айлънд, но ти си много
по-хубава от всички онези жени, дето ги показаха да се
редят на опашка. Трябва да идеш там и да се запишеш за
интервю, защото според мен милионерът веднага ще те
хареса.

И не забравяй да вземеш с теб онази снимка с
короната от панаира на окръг Дуейн! Няма мъж, който да
устои на момиче с тиара.

Мама

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>
От: сержант Пол Рийс
<preese@eightvninthprecinct.nvc.org>
Отн.: Щом си толкова закъсал,
трябваше да ми кажеш: имам неомъжена сестра.

За твое сведение: за пръв път пращат по тревога специалните части за разпръскване на тълпи в центъра на града. Рядко ни търсят за подобни събития там. Поздравления.

Пол

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Джаневив Рандолф Трент
<grtrent@trentcapital.com>

Отн.: Срамувам се от теб

От всичките ми внуци, най-малко твоето име съм очаквала да видя във вестникарските светски хроники.

И какво ми показва Хигинс веднага след закуската? Онази ужасна история за това, че си търсиш съпруга! „Кой иска да се омъжи за милионер“!

Допускам — след като прочетох, че тая помия е писана не от кой да е, а от Мел Фулър — че си отблъснал момичето. А това, момчето ми, е крайно неразумно.

Научих още, че местоработата ти и жилището ти са под обсада. Ако искаш, мога да изпратя Джонси да те вземе. Колебая се, разбира се, тъй като ако всички онези жени, които те преследват, виснат пред вратата ни, ще нарушат спокойствието на съседите ни. Но началникът на полицията, който както знаеш, е наш стар приятел, ме увери, че ще положат всички усилия да ги държат далеч от къщата. Добре си дошъл да прекараш няколко дни тук при мен, на сигурно място.

Получих и уверенията на г-н Питър Харгрейв, главния редактор на това жалко вестниче, че след ден-два ще публикуват опровержение. Предложи да уволни момичето, но аз му казах, че не е необходимо. Убедена съм, че е имала основания да стори това, все едно по какви причини.

Наистина, Джон, ти така и не се научи да си играеш кротко с другите деца. Възмутена съм от теб.

Мим

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: Е, ти постигна своето

Наистина. Мим е бясна.

Предлагам ти да излезеш в дълга отпуска. В града няма място, където хората да не говорят за теб. Чух, че даже са измислили нов сандвич: сандвич „Трент“ — две филийки хляб без нищо по средата (защото не си се явил на интервютата).

Защо не дойдеш да погостуваш на Стейси и децата? Ще ни бъде приятно, а и още не си срещнал със съименника си. Какво ще кажеш?

Джейсън

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Благодаря за предложението

Получих подобно и от Мим. Но предпочитам да остана тук и да се пържа в собствения си ад.

Не мога да кажа, че не е интересно. Не мога дори да отида до магазина на ъгъла да си купя мляко, без човекът зад щанда да ми предложи да ме запознае с дъщеря си. Колкото и да се опитвам да обяснявам, че историята с търсенето на съпруга е измислица, хората не ми вярват. Харесва им идеята, че някой може да е достатъчно богат, за

да има всичко на света, с изключение на единственото, което наистина желае — любовта на една свята жена.

Разбира се, колкото и да се опитвам да обяснявам, че съм имал това, но съм го загубил, хората не искат и да чуят. Изглежда, не могат да проумеят факта, че „богат“ невинаги означава „щастлив“.

Всъщност не е чак толкова зле. Свърших доста работа по романа си. Но странно, онова глупаво куче ми липсва. Също и котките. Мисля да си взема. Куче имам предвид. Или може би котка. Не знам. Така или иначе май не ме бива да общувам с човешки същества.

Не че не се опитвам. Всеки ден изпращам цветя на Мел — дори в деня, когато се появи онзи неин материал. Но в отговор — ни дума. Предполагам, че тротоара пред редакцията на „Ню Йорк Джърнъл“ е посипан с букетите ми, които тя изхвърля през прозореца.

Трябва да свършвам. Китайската ми храна пристигна.
Джон

*До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com
От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>
Отн.: Свършен съм*

Е, доволна ли си? Този твой материал ми причини нечувани неприятности. Не ми дават да ходя на работа. Семейството ми почти не ми говори. Не сме се чували с Макс, но предполагам, че и той се пече на същия огън.

Можем ли отново да бъдем приятели?

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Можем ли отново да бъдем приятели?

Не.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

*От: „Човешки ресурси“
<human.resources@thenyjournal.com>*

Отн.: временно отстраняване от работа

Уважаема Мелиса Фулър.

Това е автоматично съобщение от отдел „Човешки ресурси“ на „Ню Йорк Джърнъл“, водещ нюйоркски вестник. Уведомяваме Ви, че считано от днес трудовите Ви отношения с този вестник се прекратяват без заплащане на възнаграждение. Те ще бъдат възобновени след три работни дни.

Това действие се предприема в резултат на статията, представена от вас за печат, без да сте спазили съответната процедура за одобрение по каналния ред. Напомняме Ви, че всички материали се представят на отговорния редактор на вашия отдел, а не се изпращат направо за предпечатна подготовка.

Мелиса Фулър, ние в „Ню Йорк Джърнъл“ сме екип. Печелим или губим като такъв. Мелиса Фулър, не искате ли да сте член на този печеливш екип? Тогава моля Ви за в бъдеще да спазвате процедурата за предаване на материалите си по каналния ред!

С уважение,

отдел „Човешки ресурси“
„Ню Йорк Джърнъл“

Напомняме ви, че всяко следващо временно отстраняване от работа ще доведе до уволнението Ви.

Това съобщение е поверително и не може да се ползва от лица, които не са негови получатели. Ако сте

получили това съобщение в резултат на техническа грешка, моля уведомете подателя и изтрийте съобщението от пощенската си кутия или всякакви други запамятаващи механизми.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com

От: *Надин* *Уилкок*

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: Отстранена???

Шегуваш ли се? Нима са способни да направят това?

О, Мел, стана още по-лошо! Какво ще правя без теб цели три дни? Ще умра от скука!

Дали да не организирам стачка в знак на протест?

Над

До: *Надин*

Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Отстраняването ми

Хайде-хайде, не е болка за умирање. Да ти кажа, дори ще ми се отрази добре. Не съм си взимала почивка от доста време. Ще имам време отново да се сближа с Пако. А и не съм посещавала г-жа Фридландър в болницата толкова отдавна. Не че тя е забелязала това, но все пак, чувствам се виновна... въпреки че очевидно няма да ми стане роднина.

Не се тревожи за мен. Добре съм. Честно.

Мел

До: Дон и Бевърли Фулър <DonBev@dnr.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournall.com>

Отн.: Здравейте!

Чудех се, дали във вестник „Хроники на окръг Дуейн“ няма свободно място. Беше споменала, че Мейбъл Флеминг е готова да ме назначи като водещ рубрика „Изкуство и развлечения“. Доста мислих за това и реших, че ми е писнало от този град и искам да се върна у дома за известно време. Ще провериш ли дали Мейбъл все още търси човек.

Благодаря.

Мел

P.S. Не се тревожете за мен. Добре съм. Наистина.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournall.com>

От: Дон и Бевърли Фулър <DonBev@dnr.com>

Отн.: Скъпа, наистина ли?

Наистина ли мислиш да се прибиращ у дома?

О, татко и аз сме толкова щастливи! Толкова е хубаво, че ще махнеш от онзи голям град! Можеш да се докажеш и тук, но всъщност ти вече си се доказала. Време е да се установиш някъде, а татко и аз място не можем да си намерим от радост, че си решила това да стане тук, в добрия стар Дансинг.

И не си мисли, че ние тук не сме космополити, понеже онзи ден откриха търговски център „Уол“! Не е за вярване, нали! „Уол“, тук, в Дансинг!

Имам добри новини: веднага се обадох на Мейбъл, да я питам дали още търси човек за работата и тя вика: „Ами да“! Мястото е твое, ако го искаш. Заплатата не е голяма — само 12 000 годишно. Но скъпа, ако живееш у дома можеш да я спестяваш цялата и по-нататък, когато

най-после се омъжиш, със спестяванията да си платиш първоначалната вноска за своя собствена къща.

О, толкова се радвам! Искаш ли с татко да дойдем да те вземем? Д-р Грийнблат каза, че можем да вземем неговата каравана и да докараме багажа ти. Колко мило!

Само ми кажи кога и пристигаме на часа!

Скъпа, толкова те обичаме! С нетърпение те очакваме да си дойдеш!

Мама и татко

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: *Сигурна ли си*
че си добре? Снощи направо не приличаше на себе си. Знам, че не си особено въодушевена от отстраняването ти, а и цялата тая история с Джон...

Обаче вчера, докато пробваше роклята, изглеждаше, че вече си го изживяла. Не защото роклята не ти хареса, нали? Защото има време да си избереш друга...

Липсваш ми.

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *Шегуваш ли се?*

Всичко е наред. Днес два часа киснах във ваната, после гледах „Роузи“, направих си маникюра и разходих Пако, после — педикюра, гледах следобедния филм, после пак разходих Пако, след това изчетох целия септемврийски брой на „Вог“ (всичките 1600 страници), изядох кутия бисквити и изведох Пако...

Прекарвам си страхотно!

Все пак благодаря, че се интересуваш.

Мел

P.S. Днес донесоха ли цветя от Джон?

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: *Цветя*

от Джон днес не са носили. Не помниш ли, че ти се обади в цветарския магазин, откъдето ги изпраща, и им каза, че ще ги съдиш за системен тормоз, ако не спрат.

Мел, защо просто не му се обадиш? Не смяташ ли, че това вече продължава твърде дълго? Искам да кажа, той очевидно е луд по теб — или поне беше до тази сензация с милионера. Според мен вие двамата сте страхотна двойка. Защо не опиташ още веднъж?

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *Чакай малко*

Забрави ли, тъкмо ТИ през цялото време повтаряше, че в този човек има нещо съмнително? А сега ме караш да му се обаждам! Да му се обаждам??? След всичко, което ми причини???

НЯМА ДА СТАНЕ.

За бога, Надин, навсякъде бях изписала „г-жа Мелиса Фридландър“, въобразявайки си, че той и аз ще прекараме остатъка от живота си заедно. После разбирам, че това дори не е истинското му име, а ти ме караш ДА МУ СЕ ОБАЖДАМ???

Какво ти става? Да не си откачила?

Да приключим веднъж завинаги. НИКОГА няма да му се обадя. НИКОГА, НИКОГА, НИКОГА, НИКОГА, НИКОГА, НИКОГА, НИКОГА. НИКОГА, НИКОГА, НИКОГА, НИКОГА, НИКОГА.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
Отн.: *Добре де,*
разбрах. Моля. Извинявай за глупавата ми идея.
Над

До: Тони Салерно <foodie@fresche.com>
От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
Отн.: *Шаферката ми*
е тежък случай. Какво ще правя?
Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
От: Тони Салерно <foodie@fresche.com>
Отн.: *Очевидно*
ще се наложи да поканиш Джон на сватбата.
Сериозно. В мига, в който го зърне, тя ще забрави
всичко. Поне така се случва във филмите.
Тони

*До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjouinal.com>
От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>
Отн.: ключовете*

Да, това съм аз. Истинският Макс Фридландър този път. Връщам се в Ню Йорк и ще ми трябват ключовете от апартамента на леля ми. Разбрах, че сте сменили бравите и че ключовете са у Вас. Бихте ли оставили един при портиера, за да ме пусне утре?

Искрено Ваш

Макс Фридландър

*До: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>
От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>
Отн.: ключовете*

Откъде да знам, че сте истинският? Откъде да знам, че не сте мошеник като последния Макс Фридландър, с когото се запознах?

Мел Фулър

*До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>
От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>
Отн.: ключовете*

Защото ако не ми дадете ключовете от апартамента на леля ми, ще Ви съдя. Ясно?

Ваш,

Макс Фридландър

До: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: ключовете

Чудесно. Ще кажа на портиера да Ви даде ключ.

Може ли да запитам какви са намеренията Ви
относно Пако и котките?

Мел Фулър

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: ключовете

Дайте ВСИЧКИ ключове на портиера. Възнамерявам
да се пренеса в апартамента на леля ми и да живея там
известно време, така че аз ще се грижа за Пако и котките.
Вашите услуги, които високо ценя, повече не са
необходими. Благодаря Ви много.

Макс Фридландър

До: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: ключовете

Не се притеснявайте. Когато леля Ви дойде в
съзнание, непременно ще разкажа всичко за Вашата
„благодарност“. И за това как сте се завтекъл да помагате в
този труден за нея момент.

Знаете ли, за хора като Вас си има определена
думичка, но съм прекалено възпитана, за да я напиша тук.

Мел Фулър

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: ключовете

Можете да разправяте на леля ми каквото Ви скимне. Защото имам новини за Вас, госпожице: тя няма да дойде в съзнание.

Ваш приятел,

Макс Фридландър

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Твоят приятел Макс

е най-долното човешко същество на планетата и просто не проумявам как си могъл да му направиш услуга.

Просто исках да знаеш.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Това, че отново ми пишеш

означава ли, че си ми простила?

Непрекъснато ти пращам съобщения в редакцията, но ми казаха, че тази седмица не си била на работа. Болна ли си? Мога ли да помогна с нещо?

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Макс Фридландър

• Това, че отново ми пишеш означава ли, че си ми простила?

Не.

• Непрекъснато ти пращам съобщения в редакцията, но ми казаха, че тази седмица не си била на работа. Болна ли си?

Не съм на работа, защото съм временно отстранена. Но това не те засяга.

Макс ще се нанася в апартамента на леля си. Видях го в коридора.

Не мога да повярвам, че сте приятели. Той е най-големият грубиян, когото съм имала нещастieto да срещна.

Чакай малко. Ами да. Вие двамата напълно си подходите.

Мел

До: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Мел

Чувам, че си се върнал в града и живееш в апартамента на леля си.

Чудесно. Просто чудесно.

Искам да ти кажа само едно: ако чуя от Мел, че я заплашваш по някакъв начин, ще се срина върху теб като тон тухли. Говоря напълно сериозно, Макс. Имам приятели в полицията, които с радост ще се направят, че не виждат как те умъртвявам. За материала в светската хроника за теб и Вивика съм виновен аз, не Мел. Така че дръж се прилично, предупреждавам те. Иначе ще съжаляваш.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: Мел

Какъв материал за мен и Вивика? За какво говориш?

И защо си все още толкова враждебно настроен?

Искам да кажа, момичето си го бива, щом харесваш жени от този тип, но чак пък толкова...

Приятелю, вече не си забавен като едно време.

Макс

*P.S. В твоя „Кроникъл“ не търсят ли фотографи?
Трябва да ти кажа, че бих приел работата.*

До: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

От: vivica@sophisticate.com

Отн.: Сватбата ни

МАКСИ!

ТОКУ-ЩО СЕ ВРЪЩАМ ОТ СНИМКИ В МИЛАНО И НЯКОЙ МИ ПОКАЗА СТАТИЯТА В ОНЗИ ВЕСТНИК ЗА МЕН И ТЕБ!!! ВЯРНО ЛИ Е??? НАИСТИНА ЛИ ИСКАШ ДА СЕ ОЖЕНИШ ЗА МЕН?

КЪДЕ СИ? ЗВЪНЯ НА ВСИЧКИ СТАРИ НОМЕРА, НО РАЗБИРАМ, ЧЕ СА ЗАКРИТИ. НАКРАЯ ДИРДРИ МИ НАПРАВИ ТОЗИ Е-МЕЙЛ АДРЕС И СЕГА ТИ ПИША. НАДЯВАМ СЕ ДА ПОЛУЧИШ ТОВА СЪОБЩЕНИЕ, ЗАЩОТО ИСКАМ ДА ЗНАЕШ, ЧЕ ТИ ПРОЩАВАМ ЗА СЛУЧИЛОТО СЕ В КИЙ УЕСТ И НАИСТИНА, НАИСТИНА СЕ НАДЯВАМ, ЧЕ ТОВА, ДЕТО ГО ПИШЕ ВЪВ ВЕСТНИКА, Е ВЯРНО!!!

ОБИЧАМ ТЕ,

ВИВИКА

*До: Себастиан Леандро <sleandro@hotphotos.com>
От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>
Отн.: Какво по дяволите*

става тук, откакто ме няма? Каква е тази страница десета? И защо Вивика е решила, че искам да се женя за нея?

Да му се не види, изчезвам от града за няколко месеца, и всички тук откачат.

Макс

*До: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>
От: Себастиан Леандро <sleandro@hotphotos.com>
Отн.: Съжалявам, че точно аз трябва да ти го*

кажа,

но на десета страница в „Ню Йорк Джърнъл“, където публикуват светската хроника, излезе материал, в който пише, че си направил предложение на Вивика и че умираш от желание да създадеш семейство с нея.

Не убивай вестителя, моля те.

Себастиан

*До: vivica@sophisticate.com
От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>
Отн.: Сватбата ни*

Противно на това, което си прочела в тая дрипа, дето някои хора в този град наричат „вестник“, нямам, и никога не съм имал желание да се омъжвам за теб.

За бога, Вивика, ами че точно ти си причината сега да живея в мизерия! Само един глупак би се оженил за теб. Или някой с толкова много пари, че му е все едно колко скулптури на делфини си накупила.

Защо не се обадиш на Доналд Тръмп? Бас държа, че ще те приеме отново.

Макс

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournall.com>

От: vivica@sophisticate.com

Отн.: МАКС ФРИДЛАНДЪР

УВАЖАЕМА Г-ЦЕ ФУЛЪР,

ЗДРАВЕЙТЕ. МОЖЕ БИ НЕ СИ СПОМНЯТЕ ЗА МЕН, НО АЗ СЪМ ТАЗИ, КОЯТО ВИ КАЗА ЗА НОМЕРА, ДЕТО ВИ ГО СКРОИХА МАКС И ПРИЯТЕЛЯТ МУ.

КАКТО И ДА Е, ЕДНА ПРИЯТЕЛКА МИ ПОКАЗА НАПИСАНАТА ОТ ВАС СТАТИЯ, В КОЯТО СЕ КАЗВА, ЧЕ МАКС ИСКА ДА СЕ ОЖЕНИ ЗА МЕН. НО КАТО ГО ПОПИТАХ, ТОЙ ОТГОВОРИ, ЧЕ НЕ ИСКА ДА СЕ ЖЕНИ ЗА МЕН, А АЗ ЖЕЛАЯ ТОВА ПОВЕЧЕ ОТ ВСИЧКО ДРУГО НА СВЕТА. ДА СЕ ОМЪЖА ЗА МАКС, ИМАМ ПРЕДВИД.

ЧУДЯ СЕ ДАЛИ МОЖЕТЕ ДА МИ КАЖЕТЕ ОТКЪДЕ СТЕ НАУЧИЛИ ТОВА, ПОНЕЖЕ НАИСТИНА МЕ ИНТЕРЕСУВА.

ОБАЖДАХ СЕ В РЕДАКЦИЯТА И ВИ ПИСАХ, НО МИ КАЗАХА, ЧЕ ИЗВЕСТНО ВРЕМЕ НЯМА ДА СТЕ НА РАБОТА. НАДЯВАМ СЕ, ЧЕ НЕ СТЕ БОЛНА ИЛИ НЕЩО ТАКОВА. АЗ МРАЗЯ ДА СЪМ БОЛНА. КОГАТО СЪМ БОЛНА, ОТЛАГАТ СНИМКИТЕ МИ И ВСИЧКО СЕ ОБЪРКВА.

ВАША

ВИВИКА

До: Надин Уилкок <nadine.wilcock@theyjournal.com

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Фотомодели

За пръв път се чувствам виновна заради измисленото съобщение за годежа на Макс Фридландър. Не заради него естествено, а заради Вивика, която току-що ми писа да ме пита дали е вярно. Изглежда Вивика иска да бъде г-жа Вивика Фридландър повече от всичко на света.

Просто не мога да повярвам, че съм извършила подобна глупост. Сега трябва да отговоря и да призная, че съм го направила, за да си го върна на Макс (и на Джон). Това ще я огорчи, и вината ще е моя.

Заслужавам да ме отстранят от работа до края на живота ми.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@theyjournal.com>

Отн.: Фотомодели

Миличка, Надин ми каза, че се чувстваш виновна заради онова малко непредвидено усложнение с материала ти. Казва, че се притесняваш, да не би да си наранила чувствата на Вивика.

О, скъпа, трябва да ти кажа, че се смях до сълзи като чух това. Много си сладка. Липсваш ни тук в редакцията, да знаеш. Откакто те няма, никой нищо не говори за Уинона Райдър, за съдебните проблеми или за новия филм.

Скъпа Мел, фотомоделите нямат чувства. Откъде знам ли? Добре, ще ти разкрия една малка тайна: първият ми годеник ме заряза заради една от тях. Наистина. Не си предполагала, че съм била сгодена, нали, но е вярно, и то

няколко пъти. Нищо нямаше да излезе, защото той беше от кралско семейство... Да, но как си ме представяш на разните му там кралски вечери и тъй нататък? Но аз бях безнадеждно влюбена в него или поне във вероятността един ден да наследи короната.

И какво мислиш — запознаха го с един фотомодел, която беше моя добра приятелка и тя много добре знаеше за чувствата ми към него. Или към короната му, все едно. И какво мислиш стана? Ами тя ми го измъкна изпод носа естествено.

Не че страдах дълго. Баща му забрани връзката и всеки по пътя си.

Тогава разбрах: фотомоделите са лишени от косми по тялото, от целулит и каквито и да било чувства.

Тъй че престани с тия угризения, миличка. Тя не чувства нищо!

ХХХООО

Доли

До: Доли Варгас <dolly.vargas@thenyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Фотомодели

Хм, благодаря за информацията... Много полезна. Но ако не възразяваш, ще се отнасям с Вивика както с всеки друг... тоест, ще приема, че тя все пак има някакви чувства.

Благодаря все пак и поздравя всички от мен.

Мел

P.S. Надявам се, че вече не излизаш с Питър. Той е човекът, който ме отстрани от работа. Съзнавам, че искам много, но ако все още излизате, моля те, въздържай се от секс с него докато се върна. Наистина мисля, че това е най-малкото, което можеш да направиш.

До: *vivica@sophisticate.com*

От: Мел Фулър <*melissa.fuller@theyjournal.com*>

Отн.: Макс Фридландър

Скъпа Вивика,

В отговор на въпроса ти, съжалявам, но трябва да ти кажа, че онова, дето Макс искал да се жени за теб, е изцяло измислено от мен.

Виж, бях наистина сърдита на Макс и приятеля му Джон заради номера, който ми скроиха — да ме карат да мисля, че Джон е Макс и тъй нататък. Това наистина много ме засегна и исках да им го върна по същия болезнен начин.

Единственото, за което не помислих бе, че този материал може би ще засегне и теб. Извинявам се за това и се надявам да ми простиш.

Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, обещавам, че като се върна на работа — в момента съм в кратка отпускатка — ще напиша опровержение.

Твоя Мел Фулър

P.S. Ако това те утешава, ще ти кажа, че знам как се чувстваш, защото аз също си мислех, че ще се омъжа за неговия приятел — онзи, дето се преструваше на Макс. Но разбира се, нищо не излезе. Не можеш да имаш връзка, основана на лъжи.

До: Мел Фулър <*melissa.fuller@theyjournal.com*>

От: *vivica@sophisticate.com*

Отн.: МАКС ФРИДЛАНДЪР

СКЪПА МЕЛ,

ПРЕДПОЛАГАХ, ЧЕ СЛУЧАЯТ Е ТОЧНО ТАКЪВ.
ТОЕСТ ЧЕ ТОВА ДЕТО МАКС ИСКАЛ ДА СЕ ОЖЕНИ

ЗА МЕН Е ИЗМИСЛИЦА. ХАРЕСВА МИ ИДЕЯТА ТИ ДА НАПИШЕШ ДРУГА ИСТОРИЯ ЗА НЕГО. БИ ЛИ СПОМЕНАЛА СЪЩО ТАКА, ЧЕ КОГАТО СПИ, ХЪРКА ПО-СИЛНО ОТ ВСЯКО ДРУГО ЧОВЕШКО СЪЩЕСТВО НА ПЛАНЕТАТА? ЗАЩОТО ТОВА Е АБСОЛЮТНО ВЯРНО.

СЪГЛАСНА СЪМ С ТЕБ, ЧЕ НЕ МОЖЕШ ДА ИМАШ ВРЪЗКА, ОСНОВАВАЩА СЕ НА ЛЪЖИ. МАКС МИ КАЗВАШЕ, ЧЕ МЕ ОБИЧА, А СЕ ОКАЗА, ЧЕ ВСИЧКО Е БИЛО ЛЪЖА. А АЗ НАИСТИНА, НАИСТИНА ГО ОБИЧАХ, НО ТОЙ СПЕШЕ С КАМЕРИЕРКАТА. И ВСИЧКО ТОВА ЗАРАДИ НЯКАКВИ СИ ТЪПИ ДЪРВЕНИ СКУЛПТУРИ НА ДЕЛФИНИ.

ЗВУЧИШ МНОГО МИЛО ЗА РЕПОРТЕР. ИСКАШ ЛИ ДА ОБЯДВАМЕ ЗАЕДНО НЯКОЙ ДЕН, ДОКАТО СИ В ОТПУСКА? ОТКРИХ ЕДИН НОВ РЕСТОРАНТ, КОЙТО МНОГО, МНОГО МИ ХАРЕСВА. НАРИЧА СЕ „АПЪЛБИ“ И ТАМ СЕРВИРАТ ОТЛИЧНИ НАЧОС, ПОЧТИ ТОЛКОВА ВКУСНИ, КОЛКОТО В ДРУГИЯ МИ ЛЮБИМ РЕСТОРАНТ, „ФРАЙДЕЙ“. ИСКАШ ЛИ ДА ОТИДЕМ ЗАЕДНО? НЯМА ПРОБЛЕМ, АКО МИ ОТКАЖЕШ, ЗАЩОТО МНОГО МОМИЧЕТА НЕ МЕ ХАРЕСВАТ ЗАРАДИ ТОВА, ЧЕ СЪМ МОДЕЛ. КАКТО КАЗВА БАБА, АКО НЕ СИ СТОДОЛАРОВА БАНКНОТА, НЕ ВСЕКИ ЩЕ ТЕ ХАРЕСВА.

ОБАДИ МИ СЕ ДА ЗНАМ.

ТВОЯ ВИВИКА

До: vivica@sophisticate.com

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjourn.com>

Отн.: Обяд

Скъпа Вивика,

За мен ще бъде чест да обядвам с теб, когато пожелаеш. Просто ми кажи кой ден ще ти е удобно.

Мел

P.S. Непременно ще включа онова за хъркането.

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Стейси Трент <ih8barney@freemail.com>

Отн.: Какво става?

Оставям те сам за няколко дни покрай раждането на бебето и първото, което научавам след това е:

а) скъсал си с приятелката си, за която мислех, че ще се жениш;

б) пренесъл си се в предишното си жилище в Бруклин;

в) изведнъж си се превърнал в най-търсения ерген в цяла Северна Америка.

Как за бога успяваш да превръщаш всичко в пълна каша? С какво мога да помогна да подредим отново парченцата?

Стейси

P.S. Близначките са направо съкрушени. Надявах се да бъдат шаферки.

P.P.S. Благодаря за гривната. Дрънкалката също е страхотна.

До: Стейси Трент <ih8barnev@freemail.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Оплесках всичко

И имам мъжеството да си го призная.

Мисля, че никой нищо не може да направи, за да се подредят парченцата. Тя дори не говори с мен. Опитах всичко, от цветя до молби, но уви. Направо е бясна.

Всичко свърши.

Все си мисля, че може би е за добро. Искам да кажа, признавам, че това, което сторих беше непочтено, но не съм го започнал с намерението да правя гадни номера. Е да, на практика излиза, че съм я подвел, но отначало не съм и помислял, че ще се влюбя в нея.

Просто исках да помогна на свой приятел. Вярно, че той е идиот, но му бях задължен.

Ако тя не разбере това, тогава по-добре да се разделим. Не мога да прекарам остатъка от живота си с човек, който отказва да разбере, че на приятелите понякога се налага да вършат един за друг неща, които може и да не са приятни или дори етични, но са нужни, за да се запази приятелст...

Остави. Не знам какви ги приказвам. Мъчно ми е и сърцето ми е разбито. Искам някой просто да ме застреля и да сложи край на страданията ми. Искам я обратно. Искам я обратно.

Нямам какво повече да кажа.

Джон

До: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

От: Стейси Трент <ih8barnev@freemail.com>

Отн.: За бога

Никога не съм виждала брат ти в подобно състояние. Преживява го тежко. Трябва да направим нещо!

Стейси

P.S. Млякото ни свърши.

До: Стейси Трент <ih8barnev@freemail.com>

От: Джейсън Трент <jason.trent@trentcapital.com>

Отн.: За бога

Не се бъркай в личния живот на Джон! Ако не беше го подучвала, това нямаше да се случи.

Говоря сериозно, Стейси. СТОЙ НАСТРАНА. Ти направи достатъчно.

Джейсън

P.S. Изпрати Гретхен за мляко. За какво плащаме на бавачка по 1000 долара седмично, ако от време на време не ходи за мляко?

*До: Джаневив Рандолф Трент
<grtrent@trentcapital.com>*

От: Стейси Трент <ih8barnev@freemail.com>

Отн.: Джон

Мим,

Току-що говорих с Джон. Много е зле. Трябва да направим нещо, ние двете.

Джейсън естествено отказва да помогне. Смята, че трябва да стоим настрана. Но ти казвам, ако не направим нещо, Джон ще прекара остатъка от живота си сам и нещастен. Нали знаеш, когато става дума за любов, на мъжете трябва да се помага. Иначе развалят всичко.

Какво ще кажеш? С мен ли си?

Стейси

До: Стейси Трент <ih8barnev@freemail.com>

*От: Джаневив Рандолф Трент
<grtrent@trentcapital.com>*

Отн.: Джон

Скъпа Стейси,

Колкото и да ми е неприятно да призная, че единият от двамата ми любими внуци е едно некадърно магаре, когато става въпрос за сърдечни истории, чувствам, че си права. Джон отчаяно се нуждае от нашата помощ.

Какво предлагаш? Моля те, обади ми се довечера по телефона, за да обсъдим. Ще си бъда у дома между шест и осем.

Мим

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *Нещо много странно*

се случи току-що. Седях пред компютъра и най-невинно играех Тетрис — станах наистина добра, откак ме отстраниха — когато забелязах, че нещо става в съседния апартамент, този на г-жа Фридландър.

През прозореца на гостната — онази, в която спеше Джон и където го наблюдавах да се съблича всяка вечер... но да оставим това — видях Макс Фридландър, който подскачаше нагоре-надолу, размахваше ръце и крещеше на някого.

Като взех бинокъла (не се тревожи, първо угасих осветлението), видях, че крещи на една от котките на леля си. На Туидълдум, по-точно.

Това ми се стори доста необичайно, затова оставих бинокъла, излязох в коридора и почуках на вратата. Извинението ми щеше да е, че съм го чула да крещи през стената, което, разбира се, не беше вярно, но той откъде да знае.

Макс отвори вратата, целият потен и ядосан. Не мога да проумея какво толкова е харесала Вивика у него. Толкова е различен от Джон, не можеш да си представиш. Първо на първо, на врата си носи златен синджир. Не че имам нещо против хората, които носят бижута, но извинявай, ходи с незакопчана чак до пъпа риза, за да му се вижда. Синджира, искам да кажа.

Освен това имаше вид на небръснат от дни. Е, Джон също понякога изглеждаше така, въпреки че се бръснеше редовно. Докато при Макс имаш чувството, че ръцете му не са докосвали самобръсначка — или сапун — от седмици.

Както обикновено най-грубо ме попита какво искам и когато му обясних, че съм дошла заради истеричните му

крясъци, взе да ругае Туидълдум, който го подлудявал като непрекъснато излизал от кутията с постелята си.

Това ме озадачи, тъй като Туидълдум никога преди не беше правил така, поне доколкото знам. После Макс каза, че котката обикаля цялата къща и пие вода откъдето падне, включително чашата му върху нощното шкафче (представи си, на небрежен човек като него само чаша с вода на нощното шкафче му липсва!) и от тоалетната.

Тогава разбрах, че нещо не е в ред. У дома в Дансинг, щом едно животно започне да пие много вода и да пишка, където му падне, значи е хванало диабет. Казах му, че Туидълдум трябва веднага да бъде заведен на ветеринар.

А той знаеш ли какво ми отговори?

„Как пък не, сестричке. Аз имам да ходя на разни места и да се срещам с разни хора.“

Сериозно. Точно така каза.

А аз казвам: „Добре, тогава аз ще го заведа“, навеждам се и взимам Туидълдум в ръцете си. О, Надин, да беше видяла изражението на Пако, като си тръгнах! Никога не си виждала по-нещастно старо куче. Джон също му липсва, то си личи. Дори мистър Пийпърс излезе изпод леглото и се опита да ме последва в коридора, за да се отърве от гадното присъствие на Макс Фридландър.

Та значи, занасям Туидълдум във ветеринарната лечебница, и хоп — двеста долара (от собствения ми джоб, благодаря: знаеш, че няма да видя вече тия пари); оказва се, че горката котка има диабет и че на ден трябва да се слагат по две инжекции с инсулин и веднъж седмично да се води на преглед, докато диабетът се стабилизира.

Мислиш ли, че на Макс Фридландър може да се повери отговорността да върши всичко това? Разбира се, че не. Той по-скоро ще умори горкото коте. И сега Туидълдум е тук при мен, но той не е моя котка. Знам, че г-жа Фридландър би искала най-доброто за животното, но това би било невъзможно, ако остане при Макс.

Не знам какво да правя. Да му кажа ли, че котката е умряла, и тайно да си я оставя при себе си? Ще ми се да

можех всичките да си ги прибера. Пако и мистър Пийпърс, имам предвид. Макс е най-лошият гледач на животни, когото съм виждала. Джон може и да е лъжец, но поне се грижеше добре за домашните любимци на г-жа Фридландър. Макс въобще не го е грижа. То си личи.

Какво не бих дала само и само нещата да си бъдат както бяха преди да разбера, че Джон не е Макс Фридландър! Той беше далеч по-добър Макс от истинския.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: Теб

Ти напълно си се побъркала. Мел, **НЯМА ЛИ ДА ПОРАСНЕШ?** Това не ти е някое сираче, което си осиновила. Това е **КОТКА**. Котката на съседите ти. Върни я на Макс и престани да се тревожиш. Той е голям мъж. Може да се оправи с една диабетична котка.

Над

До: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Имаш право

Тогава защо се чувствам толкова гузна?

Преди малко отидох до Макс, почуках на вратата и му казах за Туидълдум. Носех котката, заедно с всички медицински принадлежности и му показах какво да прави,

как да пълни спринцовката и как да слага инжекции на животното.

Макс ме гледаше слисано. Сякаш искаше да каже: „Да не би и котките да боледуват от диабет, също като хората?“. Според мен не разбра нито думичка от моите обяснения. Защото, когато му казах сам да приготви спринцовката, той я напълни до цифрата 2, а не до 2 единици, което е правилната доза.

Взех да му обяснявам защо тази болест е толкова опасна и как Съни фон Бюлов е изпаднала в кома, след като Клаус направил инжекция със свръхдоза инсулин, но той май не чу нищо, освен последната част, защото изведнъж се оживи и поиска да научи колко инсулин е необходим, за да изпадне човек в кома и дори да умре. А аз откъде да знам? Препоръчах му да гледа здравните предавания по телевизията, ако иска да разбере.

Той ще убие котката. Казвам ти, ще я убие. И ако това стане, никога няма да си простя.

Господи, как ми се иска г-жа Фридландър да дойде на себе си, да изрита Макс от жилището си и отново да започне да планира своите пътувания до Непал и водолазните си уроци! Няма ли да е страхотно, ако всичко това се окаже някакъв кошмар, който е сънувала, докато е била в безсъзнание? Ако се окаже, че всичко, което стана през последните няколко месеца, откакто я намерих припаднала, просто не се е случвало и нещата отново станат, каквито си бяха...

Би било чудесно. Тогава няма вече да се чувствам така.

Мел

До: jerrylives@freemail.com

От: *Надин*

Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Мел

Скъпи Джон,

Имам адреса ти от Тони. Надявам се, нямаш нищо против, че ми го е дал.

Обикновено не се бъркам в личните работи на Мел, ако мога, но в случая правя изключение. Наистина не мога повече да се сдържам.

КАКВО СИ МИСЛЕХТЕ???. Ти и онзи мошеник Макс Фридландър? Как можахте да замислите нещо толкова невероятно тъпо?

Сега сърцето на най-добрата ми приятелка е разбито, нещо, което сигурна съм, никога няма да ти простя. Полошото е, че си я оставил в ръцете на истинския Макс Фридландър, който по мое дълбоко убеждение е най-големият идиот, раждал се някога на тази планета.

Как можа? КАК МОЖА!!!

Това е всичко, което искам да знам. Надявам се, сега си доволен. Съсипа живота на едно от най-милите момичета на света.

Сигурно си много горд с постъпката си.

Надин Уилкок

До:

Надин

Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Мел

Какво искаш да кажеш с това, че е в ръцете на Макс Фридландър? Какво прави Макс???

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenvchronicle.com>
От: *Надин* Уилкок
<nadine.wilcock@thenjournal.com>

Отн.: Макс

Ей, спокойно! Няма нищо страшно. Макс просто е... ами той (не че го познавам), но една от котките се е разболяла от диабет, а Макс не го е грижа. А нали я знаеш Мел...

Слушай, ще си помислиш ли върху това, което ти писах? Ако държиш на Мел, трябва да намериш начин да оправиш нещата. ИЗМИСЛИ НЕЩО!

Над

До: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: *Диабет и котки*

Ей, чувам, че досадните котки на леля ти се оказват по-голям проблем, отколкото си очаквал. Искаш ли да ти помогна? Ако ми разрешиш, в качеството си на най-близък роднина на г-жа Фридландър и тъй нататък, мога да се върна да живея в апартамента, а ти — в моя. Какво ще кажеш?

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: *Диабет и котки*

За какъв дявол ми е да се местя в твоето жилище? Доколкото знам живееш в Бруклин, нали така? Мразя метрото.

Освен това, ако си спомням правилно, дори нямаш кабелна. Какво, правиш се на писател бохем, а? Нали знаеш — каси от мляко, дюшеци на пода и т.н.

Не, благодаря.

Макс

До: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenvchronicle.com>

Отн.: Диабет и котки

Добре тогава, какво ще кажеш за това: ще ти плащам наема, ако се преместиш някъде — където си пожелаеш — ако ми позволиш да се върна.

Сериозно. „Плаза“, ако искаш. Помисли само на колко фотомодела ще им вземеш акъла...

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: Диабет и котки

Разсмиваш ме, приятелю. Май здраво си хлътнал по онова момиче, а? Заради червената коса, нали? Аз лично не виждам нищо особено в нея. Ако питаш мен, тя е просто една любопитна кучка. По-лошо, тя е от онези побъркани жени, дето си мислят, че животните имат чувства и тъй нататък.

За бога, как ги мразя.

Както и да е, предложението ти за хотела е страхотно, но ако нещата се развият както очаквам, не след дълго ще живея в собствен дом. Тъй че — благодаря, но няма нужда.

Макс

P.S. Наистина си смешен. Мога да те запозная с момичета далеч по-хубави от онази в апартамент 15-Б. Сериозно. Само кажи.

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
От: *Джон Трент* <john.trent@thenvchronicle.com>
Отн.: *Макс*

Опитах се да проверя дали ще мога да се върна в апартамент 15-А, но не стана. Струва ми се, че Макс е замислил нещо. Изглежда, няма да остане дълго край Мел, ако това те успокоява.

Джон

До: *Тони Салерно* <foodie@fresche.com>
От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
Отн.: *Мъжете*

Защо мъжете са толкова глупави? С изключение на теб, разбира се.

Пиша му на Джон Трент — крада от скъпоценното си време, за да му пратя такова сериозно и загрижено писмо и го моля да измисли нещо, което би накарало Мел да му прости, ясно намеквайки, че ако направи предложение, тя по всяка вероятност ще каже „да“ — и какво прави той? Какво мислиш прави?

Праща е-meil на тъпия Макс Фридландър и го моли да му позволи да се върне да живее в апартамента до Мел. Възможно ли е да е толкова глупав? Как да го накарам да разбере какво искам да му кажа?

Какво ви има на вас, всичките???

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Тони Салерно* <foodie@fresche.com>

Отн.: *Мъжете*

Надин, кога ще се научиш да не се бъркаш в чужди работи? Остави Джон Трент на мира. Нека Мел сама решава проблемите си. Тя няма нужда от твоята помощ.

Тони

До: *Тони Салерно* <foodie@fresche.com>

От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: *Мъжете*

„Нека Мел сама решава проблемите си. Тя няма нужда от твоята помощ.“

Типично мъжки отговор. Нямам желание дори да започвам да ти обяснявам колко е погрешен.

Над

До: *Доли Варгас* <dolly.vargas@theyjournal.com>;
Тим Грабовски <timothy.grabowski@theyjournal.com>;
Джордж Санчес

От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Слушайте всички

Мел се връща и мисля, че трябва да я посрещнем както подобава, тъй като е много разстроена от цялата тая история с Джон. Предлагам да организираме парти с торта и сладолед (аз ще имам грижата).

Тим, защо не използваш декораторския си талант и не поукрасиш кабинката?

Джордж, мисля, че един малък подарък няма да е излишен — и моля те, този път да не е нещо, което си купил от будката за вестници долу. Искам да кажа, нека все пак да е нещо по-специално.

Доли, тъй като теб те бива да говориш по телефона, можеш да разгласиш времето и мястото на събитието. Така ще съберем достатъчно хора.

Но преди всичко, покажете добронамереност. Казвам ви, тя е толкова разстроена тия дни, че няма да се изненадам, ако хукне за Илинойс. А това не можем да го допуснем. Каквото и да правите, не споменавайте името Джон Трент. Казвам ви, на ръба е.

Така че да действаме!

Над

До: Мел Фулър <melissa.fuller.thenyjournal.com>

*От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@thenyjournal.com>*

Отн.: Добре дошла отново!

Толкова ни липсваше! Без теб тук беше истинско мъртвило. Няма кой да ни осведомява за предстоящите сватби на разните знаменитости и да ни държи в течение по последните светски клюки. Щях да пукна от скука.

Е, къде ще обядваме?

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com> *Доли Варгас; Тим*
Грабовски <timothy.grabowski@theyjournal.com>;
Джордж Санчес <george.sanchez@theyjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *Благодаря*

за топлото посрещане. Този път направо надминахте себе си. Останах приятно изненадана. Обзалагам се, че на друг колега от вестника не му е устройвано такова посрещане след отстраняване. Да не говорим за тортата и сладоледа.

Пластмасовите обеци във формата на статуята на свободата и факлите, които наистина светят, ми харесват много. Май всяко момиче има нужда от такива. Много сте мили.

А сега ще ви помоля да ме оставите да поработя, тъй като в Холивуд са се случили много нови събития и днес имам да свърша страшно много работа.

Обичам ви,

Мел

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *Ще те убия*

Посрещането беше много мило и тъй, но знаеш, че не съм в настроение за подобни неща. Лицето ми направо се изкриви от гримаси, докато се преструвах на зарадвана.

Ти какво направи с тая торта? Струва ми се, че изяде четири парчета.

Не се засягай — не ти броя хапките, но си помислих, че след като веднъж си отслабнала имаш намерение да запазиш фигурата си поне до сватбата.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Надин Уилкок <nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Ти какво направи с тая торта?

Вече не издържам! Тая тъпа диета сякаш е за птички! За какво да живея, след като не мога да ям, каквото си поискам? Вече не ми пука дали ще се побера в скапаната сватбена рокля на майка ми. Ще си купя своя сватбена рокля, такава, в която ще мога да дишам спокойно. И няма да е нужно да гладувам още шест седмици.

А когато на сватбата дойде време за тортата, ще си изям парчето, без да се притеснявам дали ще се пръсне по шевовете.

Това е. Доволна ли си? Казах го. Аз съм голямо момиче. Това е положението. Никога няма да мога да облека дреха размер 6 или 8, дори 12. Нося размер 16 и това е. Няма да се откажа от тренировките, защото ми се отразяват добре, но да пукна, ако цял живот ще ям само салата без подправки, само и само за да се напъхам в някаква си рокля, дето според списанията отговаряла на ръста ми. Откъде пък знаят точно кой размер отговаря на ръста ми?

Не знаят. Не ме познават. Не знаят, че годеникът ми ме харесва такава, каквато съм и казва, че съм най-сексапилната жена на света, и че като вървя по улицата, боклукчиите и шофьорите ми подсвиркват и ми искат телефонния номер.

Тъй че какво толкова?

Е, къде ще обядваме?

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
Отн.: Обедът
Съжалявам, Надин, но вече имам ангажимент за
обед. Ще ходя в „Апълби“ с Вивика, фотомодела.
Моля те, не ме намразвай.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
Отн.: Обедът
„Апълби“? С фотомодел?
В това изречение има толкова абсурдни неща, че
дори не мога да започна да ги изброявам.
Да те мразя? Защо трябва да те мразя? Само защото
си решила да обядваш в ресторант, в който не бих се
появила за нищо на света с толкова слаба манекенка?
Чудесно. Давай. Да видим.

Над

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
Отн.: Обедът

Опомни се! Много добре знаеш, че винаги бих предпочела кулинарен репортер, който носи размер 16 пред фотомодел, който носи размер 2!

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com

От: vivica@sophisticate.com

Отн.: ОБЕДЪТ

СКЪПА МЕЛ,

ТИ СИ НАЙ-ЗАБАВНИЯТ ЧОВЕК, КОГОТО ПОЗНАВАМ. ТОВА БЕШЕ НАЙ-ПРИЯТНИЯТ МИ ОБЕД ОТ МНОГО ВРЕМЕ НАСАМ. ТОЛКОВА СЕ РАДВАМ, ЧЕ СЕ ЗАПОЗНАХМЕ! НАДЯВАМ СЕ ДА СТАНЕМ ДОБРИ ПРИЯТЕЛКИ. НЕ СЪМ ИМАЛА ИСТИНСКА ПРИЯТЕЛКА, ОТКАКТО ПРИСТИГНАХ ТУК ОТ САНТА КРУЗ.

ВИНАГИ, КОГАТО ТИ СЕ ИЗЛИЗА, ПРОСТО МИ СЕ ОБАДИ. С ИЗКЛЮЧЕНИЕ НА СЛЕДВАЩАТА СЕДМИЦА, ЗАЩОТО ЩЕ БЪДА В МИЛАНО, КОЙТО Е В ИТАЛИЯ.

ЧАО!

ВИВИКА

До: vivica@sophisticate.com

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Обедът

Здравей, Вивика! И на мен ми беше приятно. Между нас казано, добре се натъпкахме, а? Само като си помисля и ми се повръща.

С удоволствие бих излязла отново с теб. Следващия път можем да поканим и моята приятелка Надин. Мисля, че ще я харесаш. Тя е кулинарен репортер в нашия вестник и знае ресторанти, които са по-добри и от „Апълби“. Какво ще кажеш?

Мислех си за нещо, което ти спомена докато обядвахме. Помниш ли, като ти казах къде живея, ти отвърна, че си била там, вечерта преди с Макс да заминете за Кий Уест? Кога точно беше това? И тогава срещна ли се с лелята на Макс?

Питам просто от любопитство.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjjournal.com

От: vivica@sophisticate.com

Отн.: ЛЕЛЯТА НА МАКС

СКЪПА МЕЛ,

ЩЕ СЕ РАДВАМ ДА СЕ ЗАПОЗНАЯ С ТВОЯТА ПРИЯТЕЛКА НАДИН! КУЛИНАРЕН РЕПОРТЕР? ТРУДНА ПРОФЕСИЯ МИ СЕ СТРУВА. НАПРИМЕР, АКО АЗ БЯХ КУЛИНАРЕН РЕПОРТЕР, ЩЕШЕ ДА МИ Е ТРУДНО ДА КАЖА КАКВО ХАРЕСВАМ ПОВЕЧЕ — НЕБЕЛЕНИ КАРТОФИ С ЧЕДЪР И ПАРЧЕНЦА БЕКОН ВЪВ „ФРАЙДЕЙ“ ИЛИ ПЪК НЕБЕЛЕНИ КАРТОФИ С ЧЕДЪР И ПАРЧЕНЦА БЕКОН В „АПЪЛБИ“.

КАКТО И ДА Е, БЯХ В АПАРТАМЕНТА НА ЛЕЛЯТА НА МАКС ВЕЧЕРТА, ПРЕДИ ДА ЗАМИНА ЗА КИЙ УЕСТ. МАКС ТРЯБВАШЕ ДА ДОЙДЕ С МЕН, НО В ПОСЛЕДНИЯ МОМЕНТ ГО ПОВИКАХА ДА СНИМА В ЛОС АНЖЕЛИС, ТЪЙ ЧЕ АЗ ЗАМИНАХ САМА, А ТОЙ ПРИСТИГНА ОКОЛО СЕДМИЦА ПО-КЪСНО.

ВЕЧЕРТА, ПРЕДИ ДА ТРЪГНЕМ ТОЙ КАЗА, ЧЕ ИМА ДА ВЗИМА НЕЩО ОТ ЖИЛИЩЕТО НА ЛЕЛЯ СИ. АЗ ОСТАНАХ ДА ГО ИЗЧАКАМ ДОЛУ В КОЛАТА,

ТАКА ЧЕ НЕ СЪМ СЕ СРЕЩАЛА С ЛЕЛЯ МУ. МАКС
КАЗА, ЧЕ Е МНОГО ПРОКЛЕТА И ЧЕ НЯМА ДА МЕ
ХАРЕСА, ЗАЩОТО СЪМ ТВЪРДЕ МЛАДА ЗА НЕГО.
НЕЩО, КОЕТО СЕ СЛУЧВА С ПОВЕЧЕТО МИ
ПРИЯТЕЛИ.

КАКТО И ДА Е, СЛЕД МАЛКО МАКС СЛЕЗЕ И
ОТИДОХМЕ В „ЧИЛИ“. БИЛА ЛИ СИ ТАМ? ПРЕДЛАГАТ
СТРАХОТЕН СОС С АРТИШОК. ТРЯБВА ДА ОТИДЕМ
НЯКОЙ ПЪТ.

Е, ТОВА Е ЗАСЕГА.

ВИВИКА

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Джордж Санчес

<george.sanchez@thenyjournal.com>

Отн.: Просто минавах край кабината ти

и забелязах, че си дълбоко погълната не от материала
за днес, както ми се искаше да се надявам, а от пощата си.
Знам, че може да ти прозвучи изненадващо, но ние не ти
плащаме, за да си кореспондираш с приятелите си, Фулър.
Плащаме ти, за да работиш. БИ ЛИ СВЪРШИЛА МАЛКО
РАБОТА, АКО ОБИЧАШ?

Или искам прекалено много от теб?

Джордж

До: Джордж Санчес

<george.sanchez@thenyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

*Отн.: Добре де,
няма нужда ДА ВИКАШ!*

Виж сега, нещо ме притеснява. Не мога да кажа с точност какво, но може би... Не знам. Надушвам нещо голямо, Джордж.

И единственият начин да разбере дали е вярно е да задам точните въпроси на хората, на които трябва.

Така че, моля те, остави ме да си върша работата и **ПРЕСТАНИ ДА НАДЗЪРТАШ ИЗЗАД ГЪРБА МИ, ЗА ДА ВИДИШ КАКВО ПИША!**

Може и да е нещо за теб.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

*От: Джордж Санчес
<george.sanchez@thenyjournal.com>*

Отн.: Виж какво

Ако няма да излиза на десета страница, не ме интересува.

Джордж

До: vivica@sophisticate.com

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Лелята на Макс

Вивика, важно е да си спомниш, точно коя вечер сте били с Макс в сградата, където живеея. Може би си пазиш самолетния билет за полета до Флорида или пък някой от агенцията ти си е записал датата?

Моля те, уведоми ме, колкото можеш по-бързо.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

От: Дженевив Рандолф Трент
<grtrent@trentcapital.com>

Отн.: Моя внук

Скъпа г-це Фулър,

Официално не са ни запознавали, но се срещнахме наскоро на благотворителната сбирка в Линкълн Сентър. Надявам се, че си спомняте: аз съм онази възрастна жена, която седеше до Джон Трент, когато тогава мислехте за Макс Фридландър. Вие двамата известно време разговаряхте. На мен естествено не ми бе позволено да кажа много, тъй като моят внук не искаше да научите истината за неговата самоличност, по причини, които мисля, че сега са ви ясни.

Не мога да се извинявам за поведението на моя внук... Това той трябва лично да направи. Надявам се, че вече го е направил. Разбирам, че не приемате извиненията му, което, разбира се, си е ваше право.

Но преди окончателно да зачеркнете моя внук от живота си, г-це Фулър, бих Ви помолила да вземете предвид следното:

Джон ви обича. Разбирам, че след всичко, което ви е причинил, за Вас ще трудно да повярвате, но Ви уверявам, че е така.

Бих се радвала, ако ми дадете възможност да Ви убедя в това лично. Имате ли нещо против да се срещнем или искам прекалено много? Ще ми бъде приятно да си поговорим по женски. Очаквам отговор.

Дженевив Рандолф Трент

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Джон

О, Господи, накарал е баба си да ми пише и да ме моли да му простя. Не се шегувам. Колко трогателно! Като че има някакво значение какво ще каже тя. Ами че тя му е роднина!

Освен това, вероятно са я накарали да ми пише насила. Може би са я заплашили. Може би са казали: „Напиши това писмо, иначе ще те пратим в старчески дом!“ Напълно е възможно, като нищо са способни на това. А тя е била безсилна да им се възпротиви. Всеки знае, че цялата съдебна система по източното крайбрежие е подкупена до последния служител от тези Трент.

Голям късмет извадих, че успях да се отърва от всичко това. Можеше да стане като в онзи филм със Сал и Фийлд, в който трябваше да бяга с дъщеря си. Само дето вместо от Ирак, аз щях да бягам от Ийст Хамптън.

Така си е, като си помислиш.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com
От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Джон

Ти наистина се увлече. Старчески дом? Откъде ти хрумна това?

Това не ти е фамилията Кенеди, за бога. Никой от това семейство никога не е бил обвиняван в убийство. Незаконни машинации да, но никакво насилие. А бабата е известна покровителка на изкуствата и ревностен поддръжник на много от благотворителните акции, за които ти, млада госпожице, пишеш така възхитително.

Тъй че не си измисляй небивалици. Фантазията ти май доста се е развихрила. Може би ще е по-добре да зарежеш журналистиката и да започнеш да пишеш романи. По всичко личи, че талантът ти е в областта на прозата.

Над

До: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com

Отн.: Джон

Така ли? В такъв случай сигурно няма да ми повярваш, ако ти кажа, че се досещам кой е цапардосал г-жа Фридландър по главата.

И че той не е бил член на семейство Трент.

Да се срещнем до хладилника и ще ти кажа. Джордж се мотае тук и чете какво пиша през рамото ми, за да е сигурен, че работя.

И после казах: „Шегуваш ли се“? Джордж Санчес е най-сексапилният мъж на света. Мъж с толкова косми по гърба трябва да е истинско находище от тестостерон...

ЕЙ, ДЖОРДЖ! ХВАНАХ ТЕ!!!

Мел

До: Стейси Трент <ih8barnev@freemail.com>
От: Джаневив Рандолф Трент
<grtrent@trentcapital.com>

Отн.: Мелиса Фулър

Е, изпратих го. Още не ми е отговорила. Упорито
човече.

Мисля, че е време да преминем към план Б.

Мим

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>
От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@thenyjournl.com>

Отн.: Мел

Скъпи Джон,

Когато предложих да направя нещо, за да си
върнеш Мел, нямах точно предвид да караш баба ти да
пише. Всъщност не мисля, че това изобщо е добра идея.
Според мен ефектът е обратен на очаквания от теб.

Когато предложих да направя нещо, за да си
върнеш Мел, си мислех за нещо друго, като например... ох,
не знам, да закачиш огромен надпис на отсрещната сграда
с думите: „Мел, омъжи се за мен“.

Или нещо такова.

Ти обаче предпочете по-пасивния подход, който може
би също ще свърши работа. Моите най-искрени
поздравления. Всеки друг мъж досега да се е отказал. Мел
е упорита като магаре и в нейния случай поговорката

„каквото било — било“ придобива нови, непостигнати досега висини.

Но трябва да знаеш: сега Мел е убедена, че жените в семейството ви безропотно изпълняват всичко, каквото им се каже, защото се страхуват да не ги пратите в старчески дом.

Просто си помислих, че те интересува.

Над

До: Джаневив Рандолф Трент
<grtrent@trentcapital.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Какво ти става?

Писала си на Мел? Какво каза?

Каквото и да е било, нищо няма да излезе. Според приятелката сега тя ми е по-сърдита от всякога.

Виж, Мим, не ми трябва помощта ти, разбра ли? Моля те, не се бъркай в интимния ми живот — или в липсата на такъв. Това се отнася и за Стейси, в случай че двете заговорничките, в което започвам да се убеждавам.

Наистина, Мим.

Джон

До: Стейси Трент <ih8barney@freemail.com>

От: Джаневив Рандолф Трент
<grtrent@trentcapital.com>

Отн.: Джон

О, скъпа! Току-що получих много сърдито писмо от Джон. Оказва се, че е разбрал за писмото, което пратих на

тази Мел. Много е ядосан и ме предупреждава да не се бъркам в личния му живот. Казва да ти предам същото.

Предлагам незабавно да преминем към план Б.

Мим

До: Себастиан Леандро <sleandro@hotphotos.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: Знам, че сигурно

няма смисъл да питам, но не си ми намерил работа, нали?

Макс

До: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

От: Себастиан Леандро <sleandro@hotphotos.com>

Отн.: Виж

Мога спокойно и без подобно отношение от твоя страна. Предложих ти толкова поръчки, но ти не прие нито една от тях. Нищо не мога да направя, щом не искаш по-малко от две хиляди на ден, имаш предубеждения към изкуствените тъкани и дори отказваш да снимаш младежка мода.

Работата ми е да ти намирам поръчки и ти намирам. Ти си този, който ги отказва.

Макс, трябва да осъзнаеш факта, че се налага да намалиш цените. Работата ти е добра, но все пак не си Ани Лейбовиц. Не по-малко способни от теб фотографи взимат доста по-малко. Такива са времената. Нещата се променят... Или си в крак с времето, или изоставащ.

А когато изчезваш за дълги месеци във Флорида с миналогодишен топ модел, ти изоставащ. Не ми е приятно

да ти го напомням, но ти го напомням.

Себастиан

До: Себастиан Леандро <seandro@hotmail.com>

От: Макс Фридландър <photoguy@stopthepress.com>

Отн.: Добре,

знаеш ли какво? Не си ми нужен, нито ти, нито твоите калпави поръчки. Аз съм човек на изкуството и като такъв ще предложа услугите си на друго място. Можеш да считаш договора ми с твоята агенция за прекратен от този момент.

Макс Фридландър

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

*От: Макс Фридландър
<photoguy@stopthepresses.com>*

Отн.: Леля ми

Знам, че посещавате леля ми, откакто е в болницата. Какви са часовете за свиждане там?

Макс Фридландър

*До: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@thenyjournal.com>*

От: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: Макс Фридландър

Надин! Помниш ли като ти казах, че подозирам кой е нападателят на г-жа Фридландър? Ами започвам да си

мисля, че това е Макс. Вивика ми писа, че е бил в жилището на леля си вечерта точно преди заминаването им за Кий Уест, а това е станало около датата на нападението, макар че не мога с точност да я установя.

А сега Макс иска да знае какви са часовете за свиждане в болницата. Часовете за свиждане, Надин! Той никога не е ходил на свиждане на леля си досега...

И това е само защото не е можел да измисли как да я довърши. Но сега вече знае, защото аз му отворих очите! Спомняш ли си, разказах му за Съни фон Бюлов и Клаус, който сложил инжекция със свръхдоза инсулин между пръстите на краката, където никой не би забелязал дупчицата от иглата...

Да! Разказах му! Нали знаеш, че си падам по криминалните истории и просто му разказах една от тях. И през ум не ми е минавало, че ще му хрумне да вземе спринцовката на Туидълдум и ще иде на свиждане на горката си леля в болницата, за да Я УБИЕ!

Надин, какво да правя? Да се обадя ли на полицията? Никога не съм допускала, че Макс е способен да направи нещо толкова ужасно, като това да замисли убийството на собствената си леля... Щях да пиша нещо за това и да го дам на Джордж, за да му покажа, че и мен ме бива за репортер, но не съм допускала, че наистина... искам да кажа, не съм вярвала, че...

Но сега, Надин, вече съм убедена, че той се готви да убие леля си!!! Какво да правя???

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Надин Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: Макс Фридландър

Мел, скъпа. Успокой се.

Макс Фридландър няма да убие леля си. Чуваш ли?

Очевидно стресът от скъсването ти с Джон и отстраняването ти от работа те е завладял изцяло. Макс Фридландър няма да инжектира леля си с инсулина на котката. Чу ли? Хората не правят такива неща. Е, във филмите и в книгите може би, но не и в реалния живот. Струва ми се, че си гледала „Сянка на съмнение“ прекалено много пъти.

Просто си поеми дълбоко въздух и си помисли добре. Защо му е на Макс да прави нещо подобно? Защо, наистина? Вярно, че е неудачник. С Вивика — да не говорим за теб — се държи отвратително. Но това не означава, че е убиец. Той е един голям тъп гадняр, но не и убиец.

Чуваш ли ме? Ако искаш да се поразходим навън, за да подишаш малко чист въздух за освежаване, ще дойда с теб. Чух, че в „Бананова република“ има разпродажба. Можем да отидем да разгледаме онези хубави копринени блузки, ако искаш.

Моля те, не казвай на полицията, че Макс Фридландър замисля да убие леля си. Само ще им загубиш времето, а и своето.

Над

До: vivica@sophisticate.com

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Макс

Вивика, кажи ми, моля те, спомняш ли си нещо — каквото и да е — което може да помогне да определим точната дата, когато ти и Макс сте били у леля му? Може да се окаже въпрос на живот и смърт.

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournall.com>

От: vivica@sophisticate.com

Отн.: АУ!

ЗА ТЕБ МАЙ НАИСТИНА Е ВАЖНО ДА УСТАНОВИШ ТОЧНАТА ДАТА, КОГАТО С МАКС БЯХМЕ У ЛЕЛЯ МУ? ДА НЕ БИ НА ТОЗИ ДЕН РАЗНОСВАЧЪТ НА ХИМИЧЕСКОТО ЧИСТЕНЕ ДА Е ЗАГУБИЛ НЯКОЯ ТВОЯ БЛУЗА ИЛИ НЕЩО ТАКОВА? ХИЧ НЕ ОБИЧАМ ДА МИ СЕ ГУБЯТ ДРЕХИТЕ.

НАИСТИНА ЩЕ СЕ ПОМЪЧА ДА СИ СПОМНЯ КОГА ТОЧНО БЕШЕ ТОВА, ЗА ДА ТИ ПОМОГНА.

О, ЧАКАЙ! СПОМНЯМ СИ, ЧЕ ИМАШЕ НЯКАКЪВ МАЧ, ЗАЩОТО ОТ ВСИЧКИ КОЛИ, КОИТО МИНАВАХА КРАЙ МЕН, ДОКАТО ЧАКАХ, СЕ ЧУВАШЕ, ЧЕ СА ВКЛЮЧИЛИ МАЧА. НИЕ ГУБЕХМЕ, И ВСИЧКИ БЯХА НАПРАВО БЕСНИ.

А, НЯМАШЕ И ПОРТИЕР. СТРАННО, МАКС ПРОСТО СИ ВЛЕЗЕ БЕЗ НИКОЙ ДА ГО СПРЕ. НО ДОКАТО ТОЙ БЕШЕ ГОРЕ, ПРИСТИГНА РАЗНОСВАЧЪТ НА КИТАЙСКА ХРАНА И СЕ ЗАОГЛЕЖДА ЗА ПОРТИЕРА, ЗА ДА СЪОБЩИ НА ХОРАТА, ДЕТО ЧАКАТ ДОСТАВКАТА, ЧЕ Е ДОШЪЛ.

А СИ СПОМНЯМ ТОВА ДОБРЕ, ЗАЩОТО БЕШЕ С ИЗБЕЛЕНИ С КИСЕЛИНА ДЖИНСИ, ПО МОДАТА ОЩЕ ОТ ОСЕМДЕСЕТТЕ, НО СПОРЕД МЕН АКО СИ ИМИГРАНТ, ОТКЪДЕ ЩЕ ЗНАЕШ, ЧЕ ИМ Е МИНАЛА МОДАТА? ПОМИСЛИХ СИ, ЧЕ НЯМА ДА Е ЗЛЕ ДА СЕ ЗАПИШЕ В НЯКОЙ ОТ ОНЕЗИ КУРСОВЕ ЗА ИМИГРАНТИ, ЗА ДА СЕ НАУЧИ КАК ДА СЕ ОБЛИЧА И ДА НЕ БИЕ НА ОЧИ ЧАК ТОЛКОВА. РАЗБИРАШ ЛИ? НАЛИ ЗНАЕШ КАК КРИСТИ, НАОМИ И СИНДИ ОТВОРИХА ОНОВА МОДНО КАФЕ? Е, ПОМИСЛИХ СИ, ЧЕ И АЗ МОГА ДА ОТКРИЯ МОДНО УЧИЛИЩЕ ЗА

ХОРАТА, ДЕТО ИДВАТ В НЮ ЙОРК ОТ КИТАЙ,
ХАИТИ, СРЕДНИЯ ЗАПАД И ТЪЙ НАТАТЪК.

КАКТО И ДА Е, НАКРАЯ ГОСПОДИН ИЗБЕЛЕНИ
ДЖИНСИ УСПЯ ДА ОТКРИЕ ПОРТИЕРА, КОЙТО ГО
ПУСНА ДА СЕ КАЧИ. ПОСЛЕ ПОРТИЕРА ОТНОВО
ИЗЧЕЗНА, СЛЕД МАЛКО МАКС СЛЕЗЕ И СИ
ТРЪГНАХМЕ.

ТОВА ВЪРШИ ЛИ ТИ РАБОТА?

ВИВИКА

До: *Макс* *Фридландър*
<photoguy@stopthepresses.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@thenyjournal.com>

Отн.: *Леля Ви*

Уважаеми г-н Фридландър,

Леля Ви е в интензивно отделение, което означава, че при нея посетители не се допускат. Никакви изключения. Всъщност побесняват дори само като ги попиташ дали можеш да посетиш пациент в това отделение. Защото тези пациенти са в много, много нестабилно състояние и най-малкият микроб от външния свят може да се окаже фатален. Тъй че, не само не се допускат никакви посетители, но и движението на хора в отделението непрекъснато се наблюдава с камери, така че дори ако само се опитате да се промъкнете вътре, веднага ще ви хванат.

На Ваше място дори не бих се опитвала да посетя леля си. Съжалявам. Но ако изпратите картичка, сигурна съм, че ще я покажат, щом дойде в съзнание.

Мел Фулър

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>
От: Макс Фридландър
<photoguy@stopthepresses.com>

Отн.: Леля ми

Не знам дали ще Ви бъде интересно да узнаете, но от лекуващия лекар на леля ми научих, че още преди месец са я преместили от интензивното отделение. Сега е в самостоятелна стая. Все още е в кома, но може да бъде посещавана всеки ден между четири и седем часа.

Прогнозата, за съжаление, не е добра.

Макс Фридландър

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Стейси Трент <ih8barney@freemail.com>

Отн.: Джон

Скъпа г-це Фулър,

Вие не ме познавате, но познавате зет ми Джон. Извинявам се, че Ви пиша, без да са ни запознавали официално, но просто не мога да седя и да мълча, като гледам какво става между Вас и Джон.

Мелиса (надявам се, не възразявате, че Ви наричам така), имам усещането, че те познавам, защото Джон толкова е разказвал за теб! Знам, че това, дето го направиха Джон и приятелят му Макс е много, много лошо. Бях потресена като чух. Всъщност аз бях тази, която от самото начало го караше да ти каже истината.

Но той се боеше, че ще му се разсърдиш и повече няма да искаш да имаш нищо общо с него... страхове, които за съжаление се оказаха основателни. И реши да изчака „удобен момент“, за да ти признае истината.

Само дето според мен и навярно според теб, няма удобен момент, за да чуеш, че човекът, в когото си се влюбила, се е представял за друг.

Не казвам, че нямаш достатъчно причини да си му сърдита. А начина, по който му го върна, просто ме възхити със своята изобретателност. Но не смяташ ли, че е страдал вече достатъчно дълго?

Защото той наистина страда и то дълбоко. Когато онази вечер дойде да види бебето — третото ми, момче, кръстихме го Джон на любимия на близначките ми чичо (да, децата го обичат, което означава, че не е лош човек) — изглеждаше ужасно. Кълна се, смъкнал е най-малко пет килограма.

Знам, че един мъж може да те побърка (нали съм женена за по-големия брат на Джон от десет години), но си спомням от времето на моминството си колко е трудно да намериш подходящия партньор... А Джон е точно такъв, въпреки всичко, което си мислиш за него заради постъпката му.

Моля те, дай му още един шанс! Той направо е луд по теб, и мога да го докажа. Ето, прочети собствените му думи, взети от писмата, които ми е изпращал през последните няколко месеца. Може би, след като ти прочетеш ще стигнеш до същия извод като мен: че вие двамата сте намерили нещо, което малцина от нас имат щастието да намерят — сродна душа.

„Та какво точно искаш да знаеш?“

„Дали е повярвала, че съм Макс Фридландър? За съжаление, да.“

„Дали съм изиграл ролята на Макс Фридландър както трябва? Сигурно, иначе нямаше да ми повярва.“

„Дали се чувствам като изпечен мошеник? Да. Самобичувам се. Отличен за мен.“

„Най-лошото е, че... е, аз вече ти го разказах. Тя мисли, че аз съм Макс Фридландър. Да, Макс Фридландър — неблагодарникът, на когото изобщо не му пука, че някой едва не е пратил осемдесетгодишната му леля на оня свят“.

Но на Мелиса пука.

Това е името. На червенокосата. Мелиса. Викат Мел. Така каза: „Хората ми викат Мел“. Преместила се е в града веднага след завършване на колежа, което означава, че е на около двацет и седем години, тъй като живее тук от пет години. Иначе е от Дансинг, Илинойс. Чувал ли си за Дансинг, Илинойс? Аз знам за Дансинг, Мичиган, но не и за Дансинг, Илинойс. Казва, че е малко градче, където, като минеш по главната, всеки те поздравява с „О, здрасти, Мел“.

Да, просто „О, здрасти, Мел“.

„Показа ми къде лелята на Макс Фридландър държи храната на кучето и котките. Каза ми откъде да купувам такава, когато наличната свърши. Каза ми кои са любимите места за разходка на Пако. Показа ми как да подлъжа една котка на име 2-н Пийпърс (не се шегувам) да излезе изпод леглото.“

Попита ме за работата ми за фонд „Спасете децата“ и за Етиопия. Попита ме дали съм посетил леля си в болницата и дали като съм я видял цялата в онези стърчащи от тялото маркучи съм се разстроил много. Докосна ръката ми и ми каза да не се тревожа, и че ако някой изобщо може да излезе от кома това е леля ми Хелън.

„А аз стоя там, хиля се като идиот и се преструвам, че съм Макс Фридландър.“

„Срещнах това неописуемо страхотно момиче. Да, неописуемо страхотно момиче, Стейс. Тя харесва торнадо и блус, бира и всичко, свързано със серийните убийци. Поглъща светските клюки със същия апетит, с който атакува пържола мо шу, носи обувки с невероятно високи токове и с тях е направо зашеметяваща, но е също така зашеметяваща и по маратонки и клин.“

„И е много мила. Истински, неподправено мила. В град, в който никой не познава съседите си, тя не само познава своите, но и се грижи за тях. А живее в Манхатън. Манхатън, където хората просто прекрачват

налягалите по улиците бездомници, за да стигнат до любимите си ресторанти. А Мел като че ли никога не е напускала Дансинг, Илинойс, население 13 000. Бродуей за нея е просто главната улица в градчето.“

„Срещнах това неописуемо страхотно момиче. А дори не мога да кажа истинското си име...“

„Не, тя ме взема за Макс Фридландър.“

„Знам какво ще кажеш. Знам какво точно ще кажеш, Стейс. И отговорът е «не, не мога». Може би, ако не бях вече я излъгал. Може би, ако още в първия миг на срещата ни бях казал: «Слушай, аз не съм Макс Фридландър. Макс няма възможност да дойде. Наистина е разстроен от случилото се с леля му, затова изпрати мен».“

Но не го казах, нали? Оплесках всичко. Оплесках всичко от самото начало.

А сега е твърде късно да разкрия истината, защото каквото и да се опитам да кажа занаяпред, тя ще си мисли, че отново лъжа. Може би няма да го признава, но дълбоко в себе си ще си мисли: „Сигурно пак ме лъже“.

„Не се опитвай да ме убеждаваш, че няма да е така, Стейс.“

„Ето това е. Животът ми е истински ад. Какво ще ме посъветваш? Имам нужда от мъдри женски напътствия.“

„Не, не мисля така. Пределно ми е ясно, че сам изкопах гроба си. Струва ми се, че нямам друг избор, освен да легна в него.“

Е добре, какво искаш да чуеш? Че тя е точно каквото търся в една жена от толкова време, без дори да съм смеел да се надявам, че ще го намеря? Че сме сродни души, че тя е моята съдба, моето вселенско предопределение? Че броя минутите до следващата ни среща?

Чудесно. Ето. Казах го.

Особено интересно е това:

„Но аз купих пръстен. Годезен пръстен.“

Не, този път не е като във Вегас. Не съм перманентно пиян през последните три месеца. Убеден съм, че от всички познати ми жени тази е единствената, с която искам да прекарам остатъка от живота си.

Щях да кажа истината и да направя предложение във Върмонт.

Само че онзи негодник, Фридландър, провали всичко.

„Сега тя не вдига телефона, не отваря вратата и не отговаря на писмата ми. Животът ми свърши.“

Ето това е. Надявам се, няма да обсъждаш току-що прочетеното с Джон. Няма да ми проговори, ако разбере, че съм споделила с теб.

Но не можех да не го направя. Защото мисля, че трябва да знаеш колко... колко много те обича.

Това е всичко.

Стейси Трент

До:

Надин

Уилкок

<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@theyjournal.com>

Отн.: Мел

Милинка, имаш ли представа защо Мел плаче в тоалетната? Направо ме побърква. Опитвам се да покажа на момчето от факса колко уютно могат да се чувстват двама в душ-кабината за инвалиди, но нейните хлипания убиват цялото ни желание.

ХХХООО

Доли

До: Доли Варгас <dolly.vargas@theyjournal.com>

От: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: *Мел*

Не знам защо плаче. Не ми казва. Почти не ми говори, откакто опровергах теорията, че Макс Фридландър се опитва да убие леля си.

Но не съм единствената. Очевидно никой не вярва. Дори Арън.

Трябва да призная, че съм притеснена. Мел като че ли е забравила историята с Джон и сега е изцяло обсебена от предположението, че Макс се кани да убие леля си.

Може би трябва да се обадим на някого от „Човешки ресурси“. Искам да кажа, може наистина да е мръднала.

Какво ще кажеш?

Над

До: *Джон Трент* <john.trent@thenychronicle.com>

От: *Мел Фулър* <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: *Макс Фридландър*

Скъпи Джон,

Прощавам ти.

Имаме сериозен проблем: мисля, че Макс Фридландър се кани да убие леля си. Мисля, че веднъж вече е опитвал, но безуспешно. Трябва да го спрем. Можеш ли да дойдеш веднага?

Мел

До: *Надин* *Уилкок*
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

От: Джордж Санчес
<george.sanchez@theyjournal.com>

Отн.: Къде по дяволите е
Фулър?

Обръщам се само за миг, и тя изчезва. Имам ли материала за утре? Не, нямам го. Как може да си тръгне, без да ми е дала материала за утре? КАК МОЖЕ ДА НАПРАВИ ТАКОВА НЕЩО???

Джордж

До: Джордж Санчес
<george.sanchez@theyjournal.com>

От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Мел

Хм, мисля, че трябваше да провери някои неща във връзка с материала. Сигурна съм, че ще го предаде навреме. Не се тревожи.

Между другото, прочете ли статията ми за „Марс 2112“? Тема: ресторанти. „Вече не само за туристите“. Добре звучи, нали?

Над

До: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
От: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>

Отн.: Ще те убия

КЪДЕ СИ??? Джордж е бесен. Опитвах се да те прикрия, но май номерът не мина.

В депресия ли си? Защото ако наистина е така, си голям егоист. Аз съм тази, която би трябвало да е в депресия. Искам да кажа, аз съм тази, която ще се жени и тъй нататък. Аз съм тази, чиято майка е направо бясна, че няма да облека нейната сватбена рокля и че съм похарчила 700 долара за друга от един магазин в Ню Джърси. Нямах никакво право да изпадеш в депресии.

Знам, ще кажеш, че случаят е точно такъв, че цялата тая история с Джон е разрушила вярата ти в мъжете и тъй нататък, но Мел, истината е, че вярата ти в мъжете рухна доста време преди това. Ще ти призная, че когато започна да излизаш с него, си помислих, че е малко повърхностен, но след случилото се си казвам, че можеше и да е още по-зле. МНОГО ПО-ЗЛЕ.

Знам също, че наистина го обичаш и страдаш без него, тъй че моля те просто му се обади и се върни при него. Сериозно, това продължи вече прекалено дълго.

Ето, казах го.

КЪДЕ СИ, ПО ДЯВОЛИТЕ???

Над

До: Надин Уилкок
<nadine.wilcock@theyjournal.com>
От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>
Отн.: Шшш-т!

Искаш да знаеш къде съм? Точно сега съм клекнала на аварийното стълбище, което има обща стена с всекидневната на Макс Фридландър.

Да! Използвам устройството за сателитна връзка, което Джордж разпореди да монтират на лаптопите ни. Дето никой от нас не можа да разбере как се работи с него, помниш ли? Е, Тим ми показа...

Може да ме мислиш за откачена, но ще видиш, че не съм. И ще ти го докажа като ти съобщя какво точно чувам в момента: Джон Трент пита Макс Фридландър къде е бил вечерта на нападението над леля му.

И не съм единствената, която ги подслушва.

Джон има микрофон.

Точно така. Микрофон. В моя апартамент има няколко полицаи, които чуват същото, каквото чувам и аз. Само че те са със слушалки. На мен не ми трябва. Чувам всичко като допра ухо до стената.

Не би трябвало да върша това. Трябваше да съм в кафето отсреща, за по-сигурно. Като ми го казаха, си помислих: „Как пък не!“ Нима бих могла да стоя и да чакам в кафето, след като мога да съм тук и да слушам със собствените си уши.

Надин, казвам ти, това ще бъде публикацията на годината, а може би и на десетилетието! Аз ще я напиша, а Джордж няма да има избор, освен да я пусне. Ще бъде принуден да признае, че съм прекалено добра, за да стоя на десета страница и ще ме направи репортер. Предчувствам го, Надин. Долавям го с костите си.

Така, ето какво чувам:

Джон: Просто казвам, че бих те разбрал, ако го направиш.

Макс: Да, обаче не съм.

Джон: Но бих те разбрал, ако го направиш. Искам да кажа, виж например моето семейство. Всичките са богати. Много богати. Моят случай е малко по-различен, но да речем, че дядо ми не ми е завещал никакви пари и е оставил всичко на баба ми. Ако тя отказва от време на

време да ми отпускат по някой и друг долар и аз бих си го помислил.

Макс: Нищо не съм си мислил.

Джон: Виж, знам как е. Искам да кажа, не съвсем, но ти знаеш, че се опитвам да живея с репортерската си заплата, нали? Трудна работа. Ако остана без пари и знам, че няма изгледи да получа отнякъде и съм отишъл при баба си да я помоля за заем, а долу ме чака такова гадже, и баба ми откаже... ами и аз бих се вбесил.

Макс: Ами... Знаеш как е. Като че ще си отнесат парите в гроба!

Джон: Точно така.

Макс: Да бе, седнала върху купчина пари, а не дава и цент!

Джон: И като си помислиш, че няколкостотин долара са нищо за нея!

Макс: Ами да. Нищо не са. Обаче не. Трябваше да изслушам конското: „Ако харчиш парите си по-разумно, нямаше постоянно да закъсваш. Трябва да се научиш да се простираш според чергата си.“

Джон: А в същото време хвърля двайсет бона, за да ходи на опера в Хелзинки на всеки два-три месеца!

Макс: Да бе!

Джон: Е как да не побеснееш!

Макс: Най-много ме подразни начина, по който го каза, разбираш ли. Сякаш съм малко дете. Ами че аз съм на трийсет и пет години. Искях само да ми даде петстотин долара. Само петстотин.

Джон: Капка в морето за бабка като нея.

Макс: Какво си приказваш! А на всичкото отгоре има наглостта да ми казва: „Не ми се сърди!“

Джон: „Не ми се сърди“! Господи.

Макс: Да. „Не ставай лош, Макси. Не ми се сърди!“ . Хваща ме за ръката и не ме пуска. Паркирал съм пред сградата, до пожарен кран. Вивика ме чака. „Не ми се сърди“, вика...

Джон: Но не ти дава парите?

Макс: Какви ти пари! А не ме и пуска.

Джон: И ти я блъсна?

Макс: Нямах как. Не ме пуска. Не исках да падне, разбираш ли. Само че... не знам, май я блъснах по-силничко. Защото падна назад и главата се удари в ъгъла на масичката. Всичко плувна в кръв, а шибаното куче се разлая и аз се уплаших, че съседката ще чуе.

Джон: Ти си се паникьосал.

Макс: Да. Искам да кажа, помислих си, че ако не е мъртва, някой все ще я намери. Но ако е мъртва...

Джон: Ти си най-близкият роднина.

Макс: Да. Това са дванайсет милиона, човече. За теб може да е нищо, но за мен, с тия мои широки пръсти...

Джон: И какво направи?

Макс: Отидох в спалнята и разхвърлих наоколо нейни дрехи. Нали се сещаш, така хората щяха да си помислят, че е бил оня, травеститът убиец. И си тръгнах.

Джон: Но се оказа, че е жива.

Макс: Да бе, жилава кучка излезе. После и тая Вивика. И оня дебел задник, агентът ми. Не ще да се размърда и да ми намери сваятна работа. Закъсал съм здраво.

Джон: Тя откога е в кома?

Макс: От месеци, човече. Но по всичко личи, че ще се съвземе. А ако малко помогна... Никой няма да забележи.

Джон: Да помогнеш?

Макс: Да пукне, искам да кажа.

Джон: И как ще стане това?

Макс: С инсулин, човече. Една инжекция със свръхдоза и готово. Като онзи Клаус фон Бюлов. Колко трябва на бабка като нея!

Уф! Чувам стъпки по коридора. Ченгетата сигурно са решили, че това е напълно достатъчно. Чукат на вратата на апартамент 15-А. Казвам ти, Надин, ще спечеля Пулицър...

Чакай малко. Казват на Макс да излезе съвсем тихо. Но Макс не излиза тихо. Той...

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com

От: Надин Уилкок <nadine.wilcock@thenyjournal.com

Отн.: КАКВО???

МЕЛ? КЪДЕ СИ? Защо така изведнъж млъкна?
Какво става? ДОБРЕ ЛИ СИ?

Над

До: Джордж

Санчес

<george.sanchez@thenyjournal.com>

От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

Отн.: Опит за убийство

Атачмънт: И „УСМИХНЕТЕ СЕ ЗА СНИМКА“;
снимки: 1)Макс Фридландър с белезници, надпис:
„Заподозреният бе задържан от нюйоркската полиция“; 2)
Хелън Фридландър на ски, надпис: „Любителка на операта
и домашните животни“

УСМИХНЕТЕ СЕ ЗА СНИМКА

ИЗВЕСТЕН МОДЕН ФОТОГРАФ, АРЕСТУВАН ПО ОБВИНЕНИЕ ЗА ОПИТ ЗА УБИЙСТВО.

В съвместна акция на 89-ти полицейски участък в
Ню Йорк, репортерът Джон Трент от „Ню Йорк Кроникъл“
и журналистката Мел Фулър от „Ню Йорк Джърнъл“ бе
извършен арест във връзка с бруталното нападение над
Хелън Фридландър, жителка на Уест Сайд.

Г-жа Фридландър, 82 г., бе намерена в безсъзнание в
жилището преди почти шест месеца, в резултат на
предполагаемо нападение. Разхвърляните по леглото на

жертвата дрехи дадоха на полицията основание да смята, че любителката на операта и домашните животни вероятно е нападната от така наречения травестит убиец.

Но след ареста на Харолд Дюма миналия месец, който призна, че през последната година е убил седем жени, стана ясно, че нападението над г-жа Фридландър е извършено от подражател, по думите на полицейски сержант Пол Рийс.

„Извършителят е искал да заблуди следствие — каза сержант Рийс в интервю рано тази сутрин. — За целта се е постарал нападението да изглежда като дело на серийния убиец, който се е подвизавал в същия район. Но е пропуснал някои неща“.

Сред тях е фактът, че г-жа Фридландър очевидно е познавала нападателя, тъй като е оставила вратата на жилището си отключена, и че нямаме кражба на пари от апартамента.

Мотивът за нападението според сержант Рийс са пари, но след като е съборил жертвата, нанасяйки опасни за живота рани, извършителят е изпаднал в паника и не е взел нищо.

Арестуваният снощи заподозрян не се е нуждаел от двестата долара, намерени в портмонето на г-жа Фридландър вечерта на нападението, защото ако жертвата беше починала, той е щял да наследи милиони.

„Жертвата е изключително богата жена“ — обясни сержант Рийс. — „А заподозреният е единственият жив роднина.“

Заподозреният, Максвел Фридландър, 35 г., е племенник на Хелън Фридландър. Известен моден фотограф, който в последно време изпитва парични затруднения. Г-н Фридландър е признал пред Джон Трент, криминален репортер в „Ню Йорк Кроникъл“ и негов бивш приятел, че е имал нужда от пари.

Споделяйки, че „леля му седи върху купчина пари“, а той е без средства, заподозреният оправдава действията си, като твърди, че първоначално не е имал намерение да

убива г-жа Фридландър, но че ако тя умре, ще получи голямото наследство.

Г-жа Фридландър обаче оживява. Тя е в кома от близо шест месеца. Макс Фридландър решава да промени положението.

И снощи се е опитал да направи това. Според тайно записания разговор между заподозрения и г-н Трент, той е възнамерявал да убие леля си в болничното легло с помощта на инжекция инсулин.

Непосредствено след това признание полицията предприема действия по арестуването на г-н Фридландър в апартамента на леля му. При излизането си оттам, той се отскубва от ръцете на полицаите и се опитва да избяга по аварийното стълбище.

В този момент му е нанесен силен удар в лицето с репортерски лаптоп, в резултат на който бягството му е преустановено. Направени са му седем шева в болница „Сейнт Винсент“ в Манхатън.

Още тази сутрин на г-н Фридландър ще бъдат отправени официални обвинения. Те включват опит за убийство на Хелън Фридландър, планиране на убийство, оказване на съпротива при арест и опит за бягство при задържане. Очаква се г-н Фридландър да не се признае за виновен по никое от повдигнатите обвинения.

Джордж, аз съм, Мел. Трябваше да напиша това на компютъра на Джон, защото моя е иззет като доказателство. Какво ще кажеш? Добре ли съм се справила?

Мел

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От:

Надин

Уилкок

<nadine.wilcock@thenyjournal.com>

Отн.: Това, предполагам, означава

че вие двамата сте отново заедно.

Ще се опитам да му намеря място на главната маса на сватбата ни. Макар да съм сигурна, че няма да е лесно, като се има предвид колко важна особа ще си тогава.

Тони ще се радва. Той през цялото време тайно бе на страната на Джон.

Над

P.S. Всъщност винаги съм го харесвала. Особено след като изкърти кътниците на Арън.

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

*От: Джордж Санчес
<george.sanchez@thenyjournal.com>*

Отн.: Добре

Струва ми се, че от време на време можем да ти възлагаме новините.

Но само от време на време.

Все още си водещ светската хроника. Сега като знам вече на какво си способна, очаквам наистина качествени неща от теб. Стига с тая Уинона Райдър. Да чуем нещо за истинските знаменитости. Например Брандо, за бога. Никой вече не говори за Брандо.

Джордж

P.S. Не мислиш ли, че ако онзи лаптоп се е счупил, ти си тази, която трябва да го плати, Фулър?

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Доли Варгас <dolly.vargas@thenyjournal.com>

Отн.: Милинка

Малко поздравително писъмце преди с Арън да полетим за Барселона — да, знам, и аз не очаквах да се предаде. Но предполагам, че в светлината на журналистическите ти успехи напоследък, той най-накрая се признава за победен... А аз съм утешителната награда!

Като че ли ми пука. Да срещнеш истински мъж е хубаво, и честно казано, не ме интересува каква музика слуша. Той е ерген, няма деца и може да подписва чекове. Какво повече може да иска една жена?

Желая ти всичко най-хубаво с твоя малък лорд Фонтлерой, тоест, г-н Трент. И да не забравиш да ме поканиш в къщата в Кейп... Наистина е приказка като я гледам в „Аркитекчъръл Дайджест“.

ХХХООО

Доли

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournall.com>

От: vivica@sophisticate.com

Отн.: МАКС

ЗА БОГА, МЕЛ, АЗ СЪМ В МИЛАНО ЗА ПРОЛЕТНИТЕ КОЛЕКЦИИ И ОТ ВСИЧКИ ЧУВАМ, ЧЕ МАКС Е В ЗАТВОРА ЗАРАДИ ОПИТА ЗА УБИЙСТВО НА ЛЕЛЯ СИ И ЧЕ ТИ СИ ТАЗИ, ДЕТО СИ ГО ТИКНАЛА ТАМ!

БОЖИЧКО, ТИ СИ НАЙ-СТРАХОТНАТА ЖЕНА НА СВЕТА! И ВСИЧКИТЕ МИ ПРИЯТЕЛКИ МЕ ПИТАТ ДАЛИ НЕ БИ ТИКНАЛА В ЗАТВОРА И ТЕХНИТЕ БИВШИ ПРИЯТЕЛИ! МОЖЕМ ДОРИ ДА ЗАПОЧНЕМ СЪВМЕСТЕН БИЗНЕС: ТИ ВКАРВАШ НА ТОПЛО БИВШИТЕ ГАДЖЕТА НА МОМИЧЕТАТА, А АЗ ОБУЧАВАМ ИМИГРАНТИТЕ КАК ДА СЕ ОБЛИЧАТ.

КАКТО И ДА Е, ПРОСТО ИСКАХ ДА ТИ БЛАГОДАРЕЯ ЗА ТОВА, ЧЕ СИ ПОМОГНАЛА НА МАКС ДА СЕ ОЗОВЕ ТАМ, КЪДЕТО МУ Е МЯСТОТО, ПРИ

ОСТАНАЛИТЕ МОШЕНИЦИ. ОСОБЕНО СЪМ ЩАСТЛИВА, ЗАЩОТО ТУК В МИЛАНО СИ НАМЕРИХ НОВ ПРИЯТЕЛ. КАЗВА СЕ ПАЛО. ТОЙ Е СОБСТВЕНИК НА ГАЛЕРИЯ И Е МИЛИОНЕР! СЕРИОЗНО! МНОГО ХАРЕСА КОЛЕКЦИЯТА МИ ОТ ДЪРВЕНИ СКУЛПТУРИ НА ДЕЛФИНИ! КАЗВА, ЧЕ В ИТАЛИЯ НЯМА ТАКИВА И СПОРЕД НЕГО МОГА ДА НАПРАВЯ СЪСТОЯНИЕ КАТО ГИ ПРОДАМ. ТОВА ЩЕ НИ ОСИГУРИ НАЧАЛЕН КАПИТАЛ ЗА НАШИЯ СЪВМЕСТЕН БИЗНЕС, НАЛИ МЕЛ?

Едно от момичетата току-що ми каза, че да пишеш е-meil съобщения само с главни букви е много невъзпитано. Вярно ли е? Мислиш ли, че съм невъзпитана? Съжалявам.

Както и да е, Паоло ще ме води на вечеря, тъй че трябва да свършвам. Не мисля, че храната им е хубава. Знаеш ли, че в Милано няма „Апълби“? Наистина. Няма дори „Фрайдей“. Ще ти пиша като се върна.

Вивика

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>

От: Дон и Бевърли Фулър <DonBev@dnr.com>

Отн.: Боя се

че татко и аз не разбрахме съвсем последното ти писмо. Какво искаш да кажеш, че няма да се връщаш у дома ли? Татко вече изнесе сбирката си от награди от боулинг-турнири от стаята ти. Трябва да се върнеш. Мейбъл Флеминг разчита на теб за мястото. Казва, че ако отново се наложи да пише за някоя училищна пиеса, просто ще...

Е, мен не ме бива много да пиша такива неща. Нали я знаеш Мейбъл. Винаги си е била малко... претенциозна.

Радвам се, че поне за Коледа ще си дойдеш. Пет дни е по-добре от нищо. Но Мелиса, къде ще спи твоят Джон Трент като дойдете? Да не си мислиш, че ще ви позволя да

спите заедно в твоята стая? Какво ще каже Долорес? Знаеш, че тя вижда всичко, което става у нас от прозорчето на тавана си, старата лисица.

Ще трябва да го настаним в бившата стая на Роби. Ще започна да изнасям шивашките си принадлежности оттам.

Радвам се за твоята съседка. Звучи ми като от „Ангелско докосване“ или от онова новото шоу, как му беше името? „Чудодейно оздравяване“ или нещо такова. Радвам се, че е дошла в съзнание и се чувства добре и че ще я изпишат от болницата за празниците, въпреки че племенникът се е опитал да я убие.

Казвам ти, Мелиса, не ми харесва това, дето живееш в този голям град. Толкова е опасно! Племенници убийци, серийни убийци, които се обличат в рокли и мъже, които ти казват едно име, а после се оказва, че истинското им е съвсем различно...

Просто си помисли, ако се върнеш тук, можеш да направиш ипотека на къща с три спални за същата сума, която плащаш за наем на онова апартаментче. Нали знаеш, че бившият ти приятел Томи Медоуз сега е брокер на недвижими имоти. Сигурна съм, че ще направи за теб възможно най-доброто.

Предполагам обаче, че ако си щастлива, нищо друго няма значение за теб.

Татко и аз те чакаме с нетърпение. Сигурна ли си, че не искаш да те вземем от летището? Няма ли да е скъпо да наемате кола оттам до Дансинг...

Е, вие си знаете.

Обади се поне да ни кажеш часа на полета, за да знаем кога да ви очакваме. И не забравяй, не пий нищо по време на полета. Трябва да си трезва, в случай че самолета започне да пада и се наложи да се спасяваш по спешност.

Целувки,

Мама

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>
Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>
От: Джаневив Рандолф Трент
<grtrent@trentcapital.com>

Отн.: Покана

Поканени сте на вечеря тази неделя в дома ми на Парк Авеню № 366. Моля ви да бъдете там точно в седем за коктейлите. Облекло — неофициално. Джейсън, Стейси, близначките и най-новото попълнение на семейството също ще присъствуват.

Мога ли само да добавя, че Ви пращам тази покана с най-голямо удоволствие, г-це Фулър. Имам чувството, че за в бъдеще ще се радваме на още много такива неделни вечери заедно.

Стейси предлага сега, след като вече имате доста голям журналистически опит заедно, да започнете да издавате ваш собствен вестник. Трябва да кажа, че тази идея никак не ми допада. Според мен и без това в този град има предостатъчно вестници.

Но аз съм само една стара жена. Какво ли разбирам?
Очаквам да ви видя.

Мим

До: Мел Фулър <melissa.fuller@thenyjournal.com>
От: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>
Отн.: Ей, какво ще кажеш

утре рано сутринта да дойдеш с мен и Пако на малка разходка? Искаме да те питаме нещо.

Джон

До: Джон Трент <john.trent@thenychronicle.com>

От: Мел Фулър <melissa.fuller@theyjournal.com>

Отн.: Не се сещам

какво друго бих направила с по-голямо удоволствие.

И между другото, отговорът е „да“.

Мел

Издание:

Автор: Мег Кабът

Заглавие: Ре: Някой като теб

Преводач: Юрий Лучев

Година на превод: 2003

Език, от който е преведено: английски език

Издател: Фокус ООД

Град на издателя: Велико Търново

Година на издаване: 2003

Печатница: Абагар АД

Редактор: Гергана Рачева

ISBN: 9547830112

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3339>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.